

גנזי חיים

כוונות הסעודה

ויחודים שונים

מאת תלמידי הרה"ג רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

סדר כוונות הסעודה

כוכל ברכת המזון בקיצור/מ"ב

בנוסה עה"מ ו ספרד

כוונת טבילת הלחם במלח

בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא.
 זכותא הוא זווג השערות שבנוצר ונקח, ש-שער ענינו גבורה - רי"ו,
 ו-ב' פעמים רי"ז ע"ה, עולה זכות.

מזלא הוא בגימטריא ג' הוי"ת, שהוא אור הנמשך ממוחא סתימאה דא"א,
 א. למצח והפנים, ומשם ל-נוצר (מזל ה-ח'),
 ב. לדיקנא דא"א, ומשם ל-ונקה (מזל הי"ג).

ג' הוי"ת של נוצר נקרא לחם ג' הוי"ת של ונקה נקרא מלח

יהוה יהוה יהוה **יהוה יהוה יהוה**

בגי' מזלא בגי' מזלא

וכשיטבול ה-לחם [נוצר], ב-מלח [ונקה], יכוין לזווגם

מקורות: ספר הליקוטים דף ט"ז אמצע ע"ג, ובדף ט"ז סוף ע"א הזכיר בעיקר מזוני,
 וכן הוא בנה"ש דף מ"ז ע"ב ד"ה לחם.

יש לטבול הלחם במלח ג' פעמים (עי' מעין החכמה דף ב' ע"ב בסוף ש' היחודים, ובא"ח).

(שער המצוות פ' עקב, בניהו דף ט"ו ע"ב, ע"פ הגהות הבא"ל ח"ד דף נ')

יכוין בכללותו להמשיך שפע ומזון מחיצוניות או"א לזו"ן. ולהמשיך שפע ומזון מיצירה לעשיה. ולברר הטוב שבמאכל, ולברר ניצוצי הקדושה המעורבים בו על ידי חטא אדם הראשון. וגם לתקן איזה נשמת חוטא שנתגלגל בו בעונו, לתקנם ולבררם על ידי מחשבה דאבא (חו"ב דאבא).

כוונת ש"ן ול"ב שיניים
 אחריים דבינה - בגי' קס"ו
יוד. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. ואו.
יוד. ה. ואו. ה.

קפ"ד וקס"ו גי' ש"ן שעל ידו הבירור. ויכוין כי א' בצירור יו"י גי' ל"ב שיניים, והם ל"ב נתי' חכמה שעל ידם הבירור.

(4 מרכיבים)

א' בצירור יו"י גי' כ"ו גי' יהודה לחי עליון - כנגד חכמה דאבא
 א' בצירור יו"ד גי' כ' לחי תחתון - כנגד בינה דאבא
יוד. ה. וי. ה., כי במחשבה נעשה הבירור.

כוונת נ"ח (אוכל שאתה מניח בין ב' הלחיים)
 א' בצירור יו"י גי' ל"ב ול"ב וב"ו גי' אל יהודה ע"ה, גי' אוכל הנרמז בלחיים, וע"ה גי' נ"ח.
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו

כוונת התכללות האלפי"ן זה בזה (כמו חילוף המוחין)
 יכוין לכלול חצי התחתון דאל"ף ראשונה בחצי התחתון דאל"ף שניה, גי' כ"ו.
איהיהיה הבן בחכמה (יחוד או"א עילאין).
 יכוין לכלול חצי העליון דאל"ף ראשונה בחצי העליון דאל"ף שניה, גי' ל"ב.
יאהיהיה חכם בבינה (יחוד ישו"ת).

כוונת לח"ם (עצמות המאכל - לחם)
 (ותכוין באוכל הנזכר שיהיה מתוקן ונגמר - שער המצוות)

א' בצירור יו"י גי' ל"ב ול"ב וב"ו גי' נ"ח.
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 א' בצירור יו"ד גי' כ' (בינה דמ"ו, כנגד האשה - את הלחם אשר הוא אוכל).
נ"ח עם כ' גי' הויו"ת יהודה יהודה יהודה,
 כמספר לח"ם.

כוונת ד"ק (טחינת הלחם)
 יכוין לטחון ולדקדק לחם זה בל"ב שיניים, כדי שיצא הקדושה מהקלי'. ועל ידי כך יתברר האוכל במ"ו ונ"ח שעולים ד"ק.

ד' אלפי"ן דמ"ו ונ"ח גי' ד"ק.
 סה"כ גי' מ"ו **יוד. ה. וי. ה.**
 לח"ם וד"ק גי' יעקב.
 מ"ו נ"ח ד"ק גי' יצחק.
 סה"כ גי' נ"ח **אל יהודה ע"ה.**

הערות האדמו"ר מקאמנא 33

<p>הערה 4 מ"ו-נ"ח עולה מנו"ח. ויתעלה בקדושה. מ"ו + נ"ח + ד"ק עולה יצחק, המכניע וכורת הקלי', וממשיך שפע ופרנסה. לטחון דק דק, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.</p>	<p>הערה 5 א. יכוין לבנות קומת השכינה ע"י גי' אלפי"ן אלו שיהיה נקראת לחם ראוי ליחוד הנורא. ב. ליתן צורה וכלי אל הניצוץ שיהיה נקרא "לחם". ג. ואז עולים האלפי"ן מ"ו + נ"ח + לח"ם כמנין יעקב - ונתן לי לחם (לאכול), כי יעקב הוא הצורה לכל הנשמות.</p>	<p>הערה 2 יוד הי ואו הה - 58. שם של בת עין, נקודת ציון, שמשם יוצא השפע - אוכל ע"ה. ליתן נייחא לנשמות והניצוצות, ואז נעשים אוכל.</p>	<p>הערה 1 יוד וו יוד, יוד וו דלת - 518. א. השלך על ה' יהבך - 518. ב. כ"פ עי"ן, ב"פ און, חט"ם פ"ה סה"כ 518, אשר משם השפע יורד. ג. תנ"ה (קס"א קמ"ג קנ"א) ס"ג סה"כ 518.</p>
---	---	---	--

כוונת פ"ד (בליעת המאכל)

(גמר הבירור נעשה באיצטומכא. החלק הטוב נספג בדם, הפסולת יוצא לחוץ)

נ"ח וכו"ו גי' פ"ד, גי' אחה"ע שבגרון שהוא אימא, שלשם נדחה המאכל מאבא (שהוא החיד).
 וגם פ"ד גי' חנו"ך שהוא מטטרו"ן שביצירה, שבו אל יהוה גי' אוכ"ל, כי אוכל נפש הוא ביצירה (הנותן לעשיה, הנקראת אכילה).
 גם יכוין יוד הה וו הה אדנ"י (עשיה) גי' בליעה.

סה"כ גי' נ"ח אל יהוה ע"ה
 גי' ל"ב
 גי' כ"ו

גי' כ"ו גי' יהוה
 (הכמה דמ"ו, שהוא החיד - אבא, הדוחה את המאכל לגרון).

כוונת ש"ע (כשיורד לאיצטומכא)

גם יכוין לחבר את כל הכוונות הנזכרות שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד

הם י"ד אלפי"ן, ויכוין שהם כמספר ש"ע¹ נהורין שהם כמספר שני שמות אל מלאים אלף לבמד (יצירה - אל יהוה) אלף לבמד (עשיה - אל אדנ"י)

מ"ו
 נ"ח
 לח"ם
 ד"ק
 פ"ד

בלילה יכוין
 גי' אל יהוה, שהיא יצירה
 כדי לכלול מידת יום בלילה.

אוכל

ביום יכוין

גי' אהיה. יוד הא ואו הא
 גי' אדנ"י ע"ה, שהיא עשיה
 כדי לכלול מידת לילה ביום.

ביום ובלילה יכוין מאכל גי' יאהד ונ"ה שנכללים זה בזה.

תפילה על האכילה

תפלה לאחר כוונות האכילה

יהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שבכח סגלת מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד העולה כמספר ש"ע נהורין שהם ב"פ אלף למד אלף למד מלאים שתפעל אכילתי פעלת הקרבן שמקרב הפחות העליונים ממוטה למעלה, פי כן האכילה תמציתה הולך לכבד, ומהכבד ללב, ומהלב למוח ממוטה למעלה, מעשיה ליצירה, ומיצירה לבריאה, ומבריאה לאצילות, מדרגה למעלה ממדרגה עד אין סוף ברוך הוא, ומשם ישתלשל וירד שפע גדול לכל העולמות עד הגיעו עלי וכל איבר מאיברי יחזיק איבר שכנגדו בעליון:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שכל ניצוצי הקדשה שבמאכל הזה, וכל רוחות המגלגלים שבו, שיתבררו ויתקנו פראוי, ומה שלא יתברר ויתקן פראוי אתה האל עשה חסד ברחמיך הרבים תשלים לבררם ולתקנם, ועשה למען שמך הגדול שלא יחטיאוני ולא יזיקוני ותשמרני ותצילני מאכילת דבר אסור ולא תבוא תקלה על ידי ותחבר כל ניצוצי הקדשה שנתפזרו על ידי בקלי ותחזירם אל הקדשה פמושפט הראשון מנקות מכל רע, ואת נפשותינו תטהר, והיה יהוה יאהד ונ"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה יאהד ונ"ה אחד ושמו אחד.

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשיה ידינו כוננה עלינו ומעשיה ידינו כוננהו.

הערות האדמו"ר מקארנא 35

הערה 1

1. תכוין "לחמכם לשבע", ב"פ ש"ע נהורין. להמשיך הברכה והפרנסה מאת הארת הפנים ולא מן האחווריים "מאור פני מלך חיים".
 2. ואז מרגיש הארה ושמחה מעליית הניצוצין והנשמות. "ופסח נאכל על השובע" (רמזו לב"פ ש"ע).
- בכוונת "פותח את ירך" י"ד אלפי"ן, "ומשביע" (שבע) לכל חי רצון".

מקורות

שער המצות פרשת עקב. ע"ה שער טנת"א.
 סידור בניהו בן יהודע, חלק בוונות פרטיות דף י"ז. סידור היר"א ה"ב, עמוד 304.
 פת"ע דף ע"ג ע"ג. באתי לגני ח"ד דף נ"ג ע"א. סידור נקודות הכסף ח"ג דף 599 ובעיקר דף 612.

סדר השתלשלות השפע מעתיק עד זו"ן - בוונות האכילה של אאע"ה

אכלו רעים (או"א), שתו ושכרו דודים (זו"ן)

שתייה ב' (מזון זו"ן)		שתייה א' (מזון זו"ן)	אכילה ב' (מזון או"א)	אכילה א' (מזון או"א)			
בהוץ	בפנים	בפנים	בפנים	בהוץ	בפנים		
			<p>כתר או"א</p>	<p>לחוץ הבל</p>	<p>לחוץ</p>	<p>א"א</p> <p>חסד דעתיק</p> <p>שבכתר דא"א</p> <p>מו"ס דא"א</p> <p>פה דא"א</p> <p>גרון דא"א</p> <p>דיקנא דא"א</p>	
	<p>מג"ר דאימא</p>		<p>מאכילה ב' דאימא</p>	<p>מזון לבפנים</p>	<p>מזון לג"ר דאו"א</p>	<p>או"א</p> <p>ג"ר דאו"א</p> <p>פה דאו"א</p> <p>גרון דאו"א</p> <p>ו"ק דאו"א</p>	<p>שאיפה (ולא אכילה)</p>
		<p>מזון לז"ק דאו"א</p>	<p>מזון לז"ק דאו"א</p>			<p>ה' קולות</p>	
		<p>מזון לג"ר דזו"ן</p>	<p>מזון לז"ק דאו"א</p>			<p>מזון לז"ק דאו"א</p>	<p>מזון לג"ר דזו"ן</p>
		<p>מזון לז"ק דזו"ן</p>	<p>מזון לז"ק דאו"א</p>			<p>מזון לז"ק דזו"ן</p>	<p>מזון לז"ק דאו"א</p>
			<p>מזון לז"ק דאו"א</p>			<p>מזון לז"ק דזו"ן</p>	<p>מזון לז"ק דאו"א</p>

בוונות האכילה (ושתייה)
 (רחיצה, סיכה, נעילת ות"ה)

כוונת האכילה העליונה דאלפי"ן דא"ק

בסוד והוא עומד עליהם תחת העץ.

מאוזן וחוטם דא"ק עד פה דא"ק

איהיהיה
איהיהיה

יכוין להמשיך היו"ד העליונה דאל"ף ראשונה מי"ס דאוזן ימין דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' שמספרם י' (והם או"מ), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם ימין (והוא או"פ), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ס דאוזן שמאל (והוא חיצוניות הכלי).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף השניה מי"ס דאוזן שמאל דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' (והוא חיצוניות הכלי), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם שמאל (והוא פנימיות הכלי), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ס דאוזן ימין (והוא בחי' או"מ).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף ראשונה דב' אלפי"ן השניים מי"ס דאוזן ימין (או"מ), וו"ד מי"ס דחוטם ימין (או"פ).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף הב' מי"ס דאוזן שמאל (חיצוניות הכלי), וו"ד מי"ס דחוטם שמאל (פנימיות הכלי).

בפה דא"ק

שמאל הפה - לחי עליון בלבד		ימין הפה - לחי עליון בלבד		ויכוין להעבירם דרך פנימיות א"ק עד הפה, שני אלפי"ן ראשונים דשני מיני האלפי"ן בימין הפה הבל ודיבור, ושני אלפי"ן שניים דשני מיני האלפי"ן בשמאל הפה הבל ודיבור.
שמאל דשמאל	ימין דשמאל	שמאל דימין	ימין דימין	
דיבור	הבל	דיבור	הבל	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	

שמאל הפה - לחי עליון		ימין הפה - לחי עליון		ואז נחלקים הווי"ן דאלפי"ן לאורכם, ארבע חצאים בלחי העליון, וארבע חצאים בלחי התחתון, ונעשים ארבע הבלים וארבע דיבורים.
ב' דיבורים	ב' הבלים	ב' דיבורים	ב' הבלים	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	
שמאל הפה - לחי תחתון		ימין הפה - לחי תחתון		

והנה ארבע פעמים הבל גי' קמ"ח. ויכוין לטחון הארבעה הבלים ע"י ל"ב שינים, ונגמרה פעולתו.

מפה דא"ק עד או"א

ומשם ימשיך השפע ממדריגה למדריגה,
עד חסד דעתיק.
ומשם לגולגלתא דא"א,
שמשם נמשכים י"ג חיורתי
שהם שלשה הוי"ו"ת, כמספר לח"ם

ימשיך השפע עד חסד
דעתיק, ומשם לגולגלתא
דא"א, שמשם נמשכים
י"ג חיורתי

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג חיורתי

ומשם לי"ג נימין

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג נימין

ומשם למזל הח', הכולל
כל י"ב תיקוני דיקנא

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

מזל העליון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

א

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
העליון,
בסוד י' תתאה

ומשם למזל העליון

שבו אל"ף בציור יו"י כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שבמזלא הם כלולים.
והוא משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם
משפיעים בו בסוד יו"ד תתאה

ואז יכוין לזווג שני המזלות, שלשה ע"ב דמזל עליון, בשלשה קס"א דמזל התחתון

מזל הי"ג,

אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'

מזל התחתון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

א

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
התחתון,
בסוד דל"ת

שבו (המזל התחתון) אלף בציור יו"ד כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שגם בו הם נכללים. והוא
משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם משפיעים
בו בסוד דל"ת, כי הנוק' נקראת דל"ת

זיווג נוצר ונקח

יוד אלף ה' וי' ה' וי' ה' יוד ה' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' וי' ה' יוד ה' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' וי' ה' יוד ה' ה'

וימשיך משם השפע לאו"א

מזל ה': א
מזל י"ג: א

כוונת אכלו רעים

דא או"א שתי אכילות

אכילה ראשונה

יכוין להמשיך שפע מחסד דעתיק שבכתר דא"א, ולהמשיכו דרך מוחא סתימאה עד פה דא"א, ולהמשיכו ולהוציאו מהפה לחוץ בסוד הבל פה. ודרך הדיקנא ימשיכו עד פה דאו"א מבחוץ, ומשם שואבים וניזונים הג"ר שלהם, שהם או"א עילאין.

אכילה שניה

עוד יכוין להמשיך שפע ממוחא סתימאה דא"א, ולהמשיכו דרך פיו לפנימיות גרונו, ומשם לכח"ב דאו"א, ודרך פנימיות גרונו מתפשט למזון לו"ק שלהם, שהם ישסו"ת.

כוונת שתו ושכרו דודים

דא זו"ן שתי שתיות

שתיה ראשונה

שתיה ראשונה פנימית נמשכת מאכילה שניה דאימא, הנמשכת לה ממוחא סתימאה דא"א למזון הו"ק שלה, ומשם נמשך לג"ר דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים (שהם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, הנקראים חב"ד דזו"ן בערך יעקב ורחל, שהם מלכיות דמ"ה ודב"ן, הנקראים ו"ק דזו"ן), דרך פנימיות גופא דאימא יורד ומתפשט למוחין דזו"ן דאימא. ומחג"ת נו"ה דמוחין דזו"ן דאימא נמשכים חמשה דברים: אכילה ובכללה שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, מזון לחב"ד דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים.

שתיה שניה

שתיה שניה חיצונית ע"י הברכות שאנחנו מברכים על אכילתינו ושתיתינו, נמשך ממוחין דאימא עצמה חמשה דברים הנ"ל: אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, ויורד עד פיה (דאימא), ודרך חוץ יורד ומתפשט לו"ק דזו"ן, שהם יעקב ורחל.

כוונת האכילה של אברהם אבינו ע"ה

זה סדר כוונת המשכת חמשה דברים אלו:
אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, דשתיה זו השנית

אכילה

מע"ב דחסד דאבא
יוד הי ויו הי
לאימא

יכוין להמשיך שפע משם ע"ב דחסד
דאבא לאימא.

מבינה דאימא
אלף הי יוד הי

ויכוין להמשיך קס"א מבינה דאימא

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ולהלבישו בע"ב הנז"ל

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד הה וו הה אלף הה יוד הה
בחסד דאימא, שבו שם אבג"ת
כמספר שארה

ויכוין להמשיך שניהם להתלבש בב' שמות
ב"ן וקנ"א שבחסד דאימא,
שבו שם אבגית"ן בגימ' שארה

אלף למד הי יוד מם
אלהים
א אל אלה אלהי אלהים
אלהים

שאות ש הוא מספר אלהים דיודי"ן
ואות א הוא אלהים פשוט
ואות ר היא רבוע אלהים
ואות ה כללות ה' אותיות אלהים

יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי
ט' יודי"ן
בגי' מ"ן דמנצפ"ך

ויכוין כי עיקר המזון נמשך מע"ב קס"א,
שבהם ז' יודי"ן,
ועם שני יודי"ן דאות א' דקס"א,
עולים למספר מ"ן דמנצפ"ך

אל"ף דקס"א,
שהוא פה, דאימא,
הכלול מל' שיניים

אלף הי יוד הי

ועוד ב' שיניים,
מכללות האל"ף דקס"א (י"ד ו"ד)

אה

אח"כ יכוין להעביר המין הנ"ל, דרך הפה
והשיניים דאימא, שנעשו מן בחינת

אל"ף דאהי"ה בצירור י"ד (א),

ומבחינת ו"ד דיו"ד דאבא (א)
שמהם נעשית אימא,

וכולם רמוזים בצירור האל"ף בצורת הפה

הוא בגי' שלושים, מספר שלושים שיניים.

ולפי שהמזון יורד מהסד דאבא
מלמטה מחו"ב,

לפיכך אין כל הל"ב שיניים רמוזים בצירור
האל"ף הנ"ל.

ועם כל זה, צריך לכוין לעשות הב' שיניים
מכללות ב' אותיות אה שבצירור האל"ף הנ"ל,
כי אותיות י"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא,

הוא ציור אות א

ושתי אותיות ו"ד דאבא הם צורת ה

פירוש ראשון

י"ד דאבא י"ד דאל"ף דאימא
יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא

נעשה מאות ד' דיו"ד דאבא

דיו"ד דאבא, י' פעמים ו' בגי' ז"י

אח"כ יכוין לעשות המזון הנ"ל בחינת
אכילה כמספר אדנ"י ע"ה.

לעשות שם אדנ"י מצירור האל"ף הנ"ל.

והוא כי י"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא

אדנ"י. ואותיות ו"ד דיו"ד דאבא, הנה
הד' (דיו"ד דאבא) היא ד' דאדנ"י, והו' (דיו"ד
דאבא) בגי' ששים, כי ו"פ י' עולה ששים, כי
הו' מחוברת וסמוכה ליו"ד עילאה דאבא,
והוא מספר ז"י דאדנ"י.

ונעשה שם אדני ע"ה גי' אכילה

פירוש שני

אל"ף דקס"א דפה דאימא, הכלול מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא, ומו"ד דיו"ד שאבא

לף ה"י יוד ה"י דאימא

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא ~~א~~ דאדנ"י.

אות ד' הנוספת באל"ף (דקס"א דאימא), היא ד' דשם אדנ"י.

והו' העליונה דאל"ף, לפי שהיא מחוברת לי' העליונה דאל"ף, היא בגי' שישים כמספר נ"י דאדנ"י.

ועם אות ו' תתאה דאל"ף גי' ס"ו, כמספר אדנ"י והכולל.

ונעשה שם אדנ"י ע"ה גי' אכילה

יכוין לעשות מאל"ף דקס"א דפה דאימא אותיות מ"ן שהם בחי' האכילה

אח"כ יכוין לחבר את הב' דלתי"ן הנ"ל, זו ע"ג זו, הם צורת ~~א~~ דמנצפ"ך. וב' הווי"ן ~~ו~~ זה ע"ג זה - הם ~~ך~~ דמנצפ"ך. והם המ"ן שהוא האכילה הנ"ל

ב' דלתי"ן דאל"ף דאהי"ה מ"ן דמנצפ"ך

ב' הווי"ן דאל"ף דאהי"ה מ"ן דמנצפ"ך שהם בחי' האכילה

ל"ב שיניים דפה דאימא

אח"כ יכוין לטחון ולמתק המ"ן שהוא האכילה הנ"ל, בל"ב שיניים הרמוזים בצירוף האל"ף שבחניכים דאימא, וכל חניך הוא ריבוע אלהי"ם. ויכוין כי י"ו עליונים שבאל"ף הם י"ו שיניים שבחניך העליון, שהוא ריבוע אלהי"ם שהוא בגי' ר', הרי רי"ו.

חניך עליון - י"ו שיניים הרמוזים ביו"ד דאל"ף

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהי"ם גי' רי"ו

והו' התחתונה וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות א"ה הנעשים מצירוף האל"ף, הם י"ו שיניים שבחניך התחתון שהוא ר', הרי רי"ו שני.

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהי"ם גי' רי"ו

ש גי' אלה למד הי יוד מם

שבחכמה.

והוא כמנין רי"ו שבחניך העליון

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

ועם אזהה"ע הנמשך לגרון שהוא בינה, גי' ש'

ויכוין כי כל זה רמוז בתיבת שארה, כי: **ש' דשאר"ה**, שהוא מספר אלהים דיודי"ן, והוא בחניך העליון שהוא חכמה. והוא כמספר רי"ו שבו ועם מספר אותיות אחה"ע גי' פ"ד, הנמשכים לגרון שהוא בינה.

ר א אל אלה אלהי אלהים

עם הי"ו שיניים א א ה

בגי' רי"ו שהוא חניך התחתון

והר' דשאר"ה הוא בחניך התחתון, ועם הי"ו שיניים, הם מספר רי"ו שבו.

א ה נכללים ונרמזים חניכים דאימא

והאל"ף וה"א דשאר"ה הם א"ה הנכללים ונעשים מצויר האל"ף הנרמז בחניכים דאימא.

שתייה

יוד ה' ו' ה' ה' ע"ב
אלף ה' ה' ה' קס"א

אח"כ יכוין להמשיך לזו"ן בחינת מים מהז' יודי"ן דע"ב קס"א, ומשני היודי"ן דאל"ף דקס"א, שהם ט' יודי"ן גי' מי"ם.

יוד ה' ו' ה' ה' ע"ב
אלף ה' ה' ה' קס"א

ובחינת יין מן הז' יודי"ן דע"ב קס"א

יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה'

יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה'

ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' רל"ב

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך חך דאימא, ואז נטעם בחך ונעשה שתיה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

אלף ה' יוד ה' אלף ה' יוד ה' ה'

אלף ה' ה' ה' יוד ה' ה' ה'

קס"א קמ"ג קנ"א גי' תנ"ה

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך חך דאימא, ואז נטעם בחך ונעשה שתיה"ה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

סה"כ (רל"ב תנ"ה) תרפ"ז, ועם ח"ך גי' שתי"ה

עוד יכוין למתקם במילוי עסמ"ב **יוד ה' ויו ה' מ"ז** **יוד ה' ואו ה' ל"ז**

יוד הא ואו הא י"ט **יוד הה וו הה כ"ו**

מ"ו ל"ז י"ט כ"ו ג' בומ"ף

חיך העליון
חכמה, שבו
עסמ"ב

יוד ה' ויו ה' ע"ב

יוד ה' ואו ה' ס"ג

יוד הא ואו הא מ"ה

יוד הה וו הה ב"ן

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע העולים קס"ח
סה"כ ת' דשתי"ה

ט' יודי"ן
ג' מי"ם, עם
י' דשתי"ה
ג' ימי"ם,
מ"ד דחו"ב
דז"א

יוד ה' ויו ה'

יוד ה' ואו ה'

יוד הא ואו הא

יוד הה וו הה

ג' מי"ם, ועם י' דשתי"ה
ג' ימי"ם

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ת

ויכוין באותיות שתיה:
כי אותיות ת"י דשתי"ה הם בחיך העליון
חכמה, שיש בו כללות עסמ"ב

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע,
א' דחכמה, והב' הנמשך ממנו לבניה,
יעלה כמספר ת' דשתי"ה

י

ויש בהם ט' יודי"ן כמספר מי"ם
ועם י' דשתי"ה הם ימי"ם,

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ש

ואות ש' דשתי"ה היא בחיך התחתון,
בינה שבה ג' אהי"ה
דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן
כמספר ש' דשתי"ה ועוד קנ"ה

חיך תחתון - בינה
שבה ג' שמות קס"א קמ"ג קנ"א (ג' תנ"ה),
כמספר ש' וקנ"ה.
וקנ"ה הנשארים יורדים לבחינת קנ"ה,
לשאוב המשקין

אלף ה' יוד ה'

אלף הא יוד הא

אלף הה יוד הה

ויש בג' שמות אלה חמשה יודי"ן, ועם
חמשה יודי"ן הרמוזים בה' דשתי"ה
ג' ימי"ם

שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

ה

והקנ"ה אורות הנשארים, יורדים ונמשכים
לבחי' קנ"ה, לשאוב המשקים
ויש בהם (ג' אהי"ה) ה' יודי"ן, ועם ה' יודי"ן
הרמוזים באות ה' דשתי"ה, גימ' ימי"ם,
שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

❧ רחיצה ❧

<p>ע"ה גי' רחיצ"ה (313)</p>	<p>אלף הי' יוד הי' אלף הה' יוד הה' לזו"ן</p>	<p>יכוין להמשיך לזו"ן רחיצה העולה בגי' קס"א קנ"א והכולל.</p>
	<p>להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא</p> <p>אלף הי' יוד הי'</p>	<p>ויכוין להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא</p>
<p>שד"י גי' רחיצ"ה ע"ה (314)</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א, שבו שם שד"י</p> <p>אלף הה' יוד הה' שד"י</p> <p>ומשם (מיסוד דאימא) לזו"ן</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א שביסוד דאימא, שבו שם שד"י העולה כמס' רחיצ"ה ע"ה.</p>

❧ סיכה ❧

<p>יכוין להמשיך שמ"ן לסוד את זו"ן באופן זה:</p>		
	<p>ש</p>	<p>ש' דשמ"ן משם מצפ"ן גי' ש'</p>
<p>מצפ"ן</p>	<p>מ</p>	<p>מ' דשמ"ן מארבע יודי"ן דע"ב דחסד דאבא</p>
<p>לוד ה' ו' ה' ה'</p>	<p>ן</p>	<p>ן' דשמ"ן מה' יודי"ן דקס"א: ב' יודי"ן מאות א וג' יודי"ן שבמלוי קס"א והם מ"ן דמנצפ"ך</p>
<p>אלף הי' יוד ה'</p>		
	<p>להמשיכו (השמן) לזו"ן</p>	

סדר הכוונות של ברכת המזון - בקיצור

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול	שבת	יר"ט	
ומילוי מילואו (ד"ל אותיות) אלה למד פא דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו] נון ואו נוך, יוד ואו דלת.	יש"ה כ"ו יוד הי ויו הי	יש"ה כ"ו יוד הי ואו הי ס"ג יוד הי ואו הי אות' גי' יוס עוז - ע"ג	שס אדנ"י צגי' ס"ה
ס"ה עס ד"ל ע"ה צגי' מאה צרכות.	כ"ו עס ע"ב וכלל' ב' השמות צגי' מאה צרכות	כ"ו עס ס"ג עס י' אות' ע"ה צגי' מאה צרכות.	

טבלת ד' ברכות בחול:

מילת ה' שבסיום הברכה	כללות ברכה		
יְהוָה הוֹן אַת הַכֹּל	להאיר למוח החכמה דנוק' אלה למד פא	ברכה א' הון	
אלהים עַל הָאָרֶץ וְעַל הַמַּזוּז	להאיר למוח הבינה דנוק' דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו]	ברכה ב' הארץ	
צג' ימים א' ישאיר תוס' שבת, וצג' ימים אחרונים יקבל תוס' שבת יוס א' ויוס ג' מ"ה יוד הא ואו הא קמ"ג אלה הא יוד הא אל אדנ"י שצטשיכ	להאיר למוח החסדים דדעת דנוק' נון ואו נוך	ברכה ג' בונה ירושלים	
יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול בונה ברוחמיו ירושלים	להאיר למוח הגבורות דדעת דנוק' יוד ואו דלת	ברכה ד' הטוב והמטיב	האל אבינו ...

טבלת ד' ברכות בשבת ויר"ט: (בכלל' הברכה ובמילת ה' שבסיום הברכה. ובברכה רביעית בכלל' הברכה בלבד)

ברכה	התכללות העולמות	המשכה למוח' דז"א	המשכה למוח' דנוק' שבת (דע"ב) יר"ט (דס"ג)
ברכה א' הון	אצילות דאצילות	למוח חכמה דז"א יוד הי ויו הי	למוח חכמה דנוק' יוד הי ואו דלת
ברכה ב' הארץ	צריאח דאצילות צאצילות דאצילות	למוח צינח דז"א יוד הי ואו הי	למוח צינח דנוק' הי יוד דס"ג
ברכה ג' בונה ירושלים	יטירה דאצילות צצריאח ואלצילות דאצילות	למוח חסדים דדעת יוד הא ואו הא	למוח חסדים דדעת ואו אלה ואו
ברכה ד' הטוב והמטיב	עשיה דאצילות צאצ' וצרי' ויצי' דאצילות	למוח גבורות דדעת יוד הא וו הא	למוח גבורות דדעת הי יוד

כוונות מציגת הכוס:

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא ייך דף, כמספר ג' וויין דשס ז"ן, ועס ז"ן עלמו זגרי ייין כזה: ווו יוד הוה וו הוה. גם יכוין לחמישה ידות דשס ז"ן, שזגרי ייין כזה:

יִמְנַצֵּךְ יִמְנַצֵּךְ יִמְנַצֵּךְ יִמְנַצֵּךְ יִמְנַצֵּךְ

וימזגנו זתשעכ יודין דעסמ"ז כמספר מז"ם: יוד ה' ו'לו ה' - יוד ה' ו'או ה' - יוד ה' ו'או ה' - יוד ה' ו'או ה' - יוד ה' ו'או ה'.

בשבת: רַצְיָה וְהַחֲלִיצָנוּ יכוין להחפיל שיהלילנו ה' מכנהגת ושליעת מטטרו"ן, ושתיכס כנהגס ע"י ז"א דאצילות או ע"י עולם הבריאה.

בראש חודש: ... ב'יום

ר	יכוין זגרי ריזוע חלכ"ס פשוט	א אל אלה אלהי אלהים.
א	רמז זר"ת חלכ"ס פשוט	אלהים.
ש	יכוין זגרי חלכ"ס דיוודין	אלה לבמד ה' יוד זמם.
חודש	יכוין זגרי קס"א קמ"א	אלה ה' יוד ה' - אלה ה' יוד ה'.
ראש החודש	ע"כ זגרי	ש"ן דלת יוד זגרי תפי"ד ה"וה (ניקוד קמז רומז לא"ח).

ברכת הטוב והמטיב:

הטוב החסדים והמטיב הממתיקים לגבורה ברדתם לכל שהוא היסוד ששכל יום ויום,

מיתוק באו"י

החסדים הממתקים	הגבורות הנמתקות
הוא חסד ההוד יְהוָה	ממתיק לָנוּ גבורה דחסד שבהוד דיסוד יְהוָה
הוא חסד הנצח יְהוָה	ממתיק לָנוּ גבורה דגבורה שבנצח דיסוד יְהוָה
הוא חסד הב"ש ת"ת וְה'	ממתיק לָנוּ ב"ש גבורה דת"ת שבב"ש ת"ת דיסוד וְה'

מיתוק באו"ח

החסדים הממתקים	הגבורות הנמתקות
הוא חסד הב"ש ת"ת וְה'	ממתיק גְּמֻלָנוּ ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד יְה'
הוא חסד ההוד יְהוָה	ממתיק גְּמֻלָנוּ גבורה דנצח שבגבורה דיסוד יְהוָה
הוא חסד הנצח יְהוָה	ממתיק יְגֻמְלָנוּ גבורה דהוד שבחסד דיסוד יְהוָה

ע"י מחברת הקודש שער השבת, שער ר"ח, טעמי המצוות פרשת עקב. שעה"כ דרושי קדושת ליל שבת דרוש ה', ענין סעודת שהרית דשבת, דף ע"ד ע"ג.

יבין עצמו לקיים מצוות עשה לברך ברכת המזון, ביראה ואהבה ובכוונה עצומה ובשמחה רבה ובטוב לבב, להמשיך שפע וברכה רבה ומוחין וחיות ומזון לנוק' קדישא דז"א דאצילות. וממנה לנו ולכל העולמות הקדושים.

ויעצום עיניו ויאסור ידיו זו על גב זו, ימנית על שמאלית, כיושב לפני המלך מלכו של עולם, מלכות קדישא דז"א דאצילות.

קודם מים אחרונים יאמר לשם יחוד זה (בן איש חי פרשת חקת ב')

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂבִינְתֵיה

יְאֵהֲדוּנָהי

וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ

אֵיֵהֵיֵוֵהֵה

בְּדְחִילוּ וּרְחִימוּ

יְאֵהֲדוּנָהֵה

לְיַחְדָּא שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה (או"א) בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה (זו"ן)

בְּיַחְדָּא שְׁלִים

יְהוָהֵהֵי יְאֵהֲדוּנָהֵה

[על ידי שפע א"ס ב"ה המוּשְׁפִיעַ בָּהֶם וּמְיַחְדָּם]

בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל

הָרִי אֲנִינֵנוּ בְּאִים לְקִיִּים מִצְּוֹת עֲשֵׂה דְאוֹרֵיִתָּא, לְבָרַךְ בְּרַפְתְּ הַמְזוֹן

כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה, וְאֶכְלֶתְ וּשְׂבַעְתְּ וּבִרְכַת אֶת־יְהוָהֵהֵי יְאֵהֲדוּנָהֵה

אֱלֹהֵיךָ, עַל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. לְתַקֵּן שְׂרֵשׁ מִצְוָה זוֹ

בְּמִקּוּם עֲלִיוֹן. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהֵהֵי יְאֵהֲדוּנָהֵה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי

אֲבוֹתֵינוּ שְׁתֵּהֵא חַיְשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה רַאשׁוֹנָה

וּבְרַכָּה שְׁנִיָּה וּבְרַכָּה שְׁלִישִׁית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה עַל־הַמְזוֹן, [וְתַתֵּן־

לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיַּיִן נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה הַמוּחִין

לְיִשְׂרָאֵל וְרַחֵל (הַגְדוּלָה). וְגַם תִּהְיֶה חַיְשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה

רְבִיעִית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה, וְתַתֵּן־לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיַּיִן

נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה מוּחִין לְיַעֲקֹב וְרַחֵל. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ כּוֹנְנֵנוּ

בְּכָל־הַפְּנוֹת הָרְאוּיֹת לְכוּן בְּאַרְבַּע בְּרַכּוֹת אֵלוֹ שֵׁל הַמְזוֹן.

וְיֵהִי | נַעֲם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ וְעֲלֵינוּ, וּמִעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ,

וּמִעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

כוונות מים אחרונים

יכוין להרחיק מעליו קטרוג אסמון וליילית ע"י מימי החסד.
 וכשיטול מים אחרונים יכוין בר"ת מ"א, ובר"ת וס"ת דתיבת אחרונים.
 והם מ"א אותיות דפשוט ומלא ומלא דמלא דאהי"ה דיודי"ן, ומ"א אותיות דאהי"ה דאלפי"ן:

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד שמאל
 לפשוט ומלא דאהי"ה דאלפי"ן
אהי"ה : אלף הא יוד הא

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד ימין
 לפשוט ומלא דאהי"ה דיודי"ן
אהי"ה : אלף הי יוד הי

והמ"א אותיות יחלק
 אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

והמ"א אותיות יחלק
 אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

גודל	א
אצבע א'	הי"ה : אלף הא יו
אצבע ב'	ד הא : אלף למד פ
אצבע ג'	א, הא אלף, יוד ו
אצבע ד'	או דלת, הא אלף

גודל	א
אצבע א'	הי"ה : אלף הי יו
אצבע ב'	ד הי : אלף למד פ
אצבע ג'	א, הי יוד, יוד ו
אצבע ד'	יו דלת, הי יוד

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
 ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
 ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל
אהי"ה

אצבע א'	אצבע ב'	אצבע ג'	אצבע ד'
אלף	הא	יוד	הא

גודל
אהי"ה

אצבע א'	אצבע ב'	אצבע ג'	אצבע ד'
אלף	הי	יוד	הי

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

אצבע א'	אצבע ב'
אלף למד פא	הא אלף
אצבע ג'	אצבע ד'
יוד ואו דלת	הא אלף

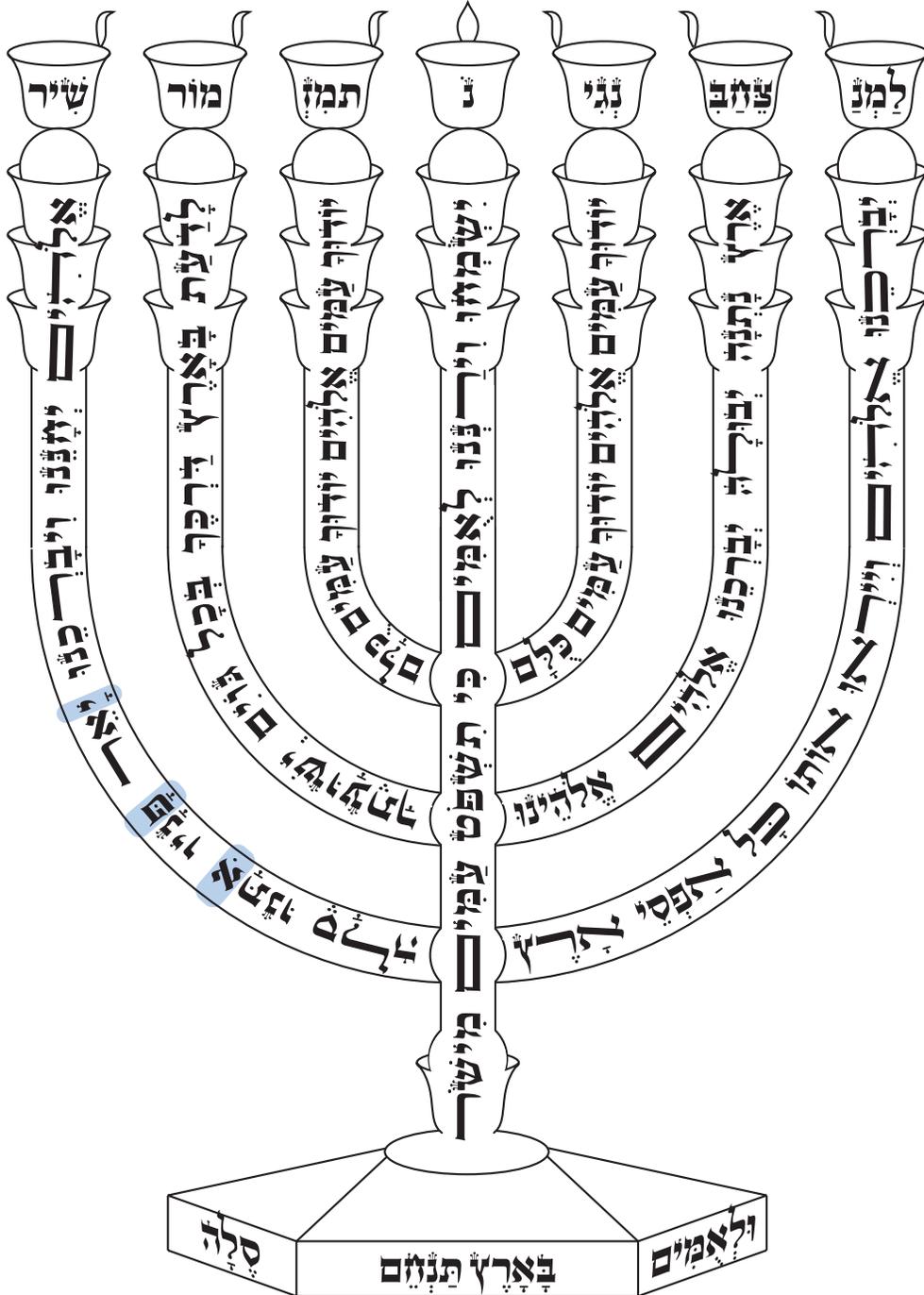
עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

אצבע א'	אצבע ב'
אלף למד פא	הי יוד
אצבע ג'	אצבע ד'
יוד ויו דלת	הי יוד

אח"כ יאמר למנצח בנגינות וגו', וטוב לצייר במחשבתו בצורת המנורה:

שׁוֹתֵי	יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְאֹהֲדוּנָהּ	לְנֶגְדֵי
אִי־דַהֲנוּיָהּ	תְּבַמִּיד	יְאֹהֲדוּנָהּ

בשבת וביום טוב וביום שאין אומרים בו תחנון, אומרים זה:

**שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֶת שְׂיֵבַת צִיּוֹן הַיְיָנוּ כְּחֻלְמִים: אֵיזָא
יִמְלֵא שְׂחֻק פִּינּוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה. אֵיזָא יֵאָמְרוּ בְּגוֹיִם הַגִּדִיל יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ
לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: הַגִּדִיל יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. הַיְיָנוּ שְׂמֹחִים: שׁוּבָה
יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֶת שְׂבִיתָנוּ כְּאֶפְיָקִים בְּנִיבָב: הַזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ:
הַלֹּחַף יִלַּף וּבָכָה נִשְׂא מִשְׁךָ הַזְרַע. בֵּא יִבֵּא בְּרִנָּה. נִשְׂא אֲלֻמֹּתֵינוּ:**

בחול קודם ברכת המזות אומרים מזמור זה, במקום שיר המעלות:

עַל
נְהָרוֹת בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ
תִּלְיָנוּ כְּעֹרֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׂאֵלֵנוּ שׁוּבֵינוּ אֵיךְ נִשְׁרֵי « אֶת שִׁי תִדְבֵּק
לְשׁוֹנֵי לְחֵפֵי אִם לֹא אֶזְכְּרֵי אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחֹתֵי:
זָכַר יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ לְבִנְיָ אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיָּסוּד
בָּה: בֵּת בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרֵי שִׁישָׁלַם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שִׁגְמַלְתָּ לָנוּ: אֲשֶׁרֵי
שִׁיאֲחֹז וְנִפֵּץ אֶת עַלְלֵיךְ אֶל הַסַּלַּע:

**הַנְּנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם » מַצֹּת עֲשֵׂה שֶׁל בְּרַכַּת הַמַּזֶּן שֶׁנֶּאֱמַר, וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
וּבְרַכְתָּ אֶת יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֱלֹהֵיךְ ^{מִן הַשָּׁמַיִם}, עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

אחר אכילתו בימות החול יתעצב על חורבן ביהמ"ק:

אחר שאכל ושתה והתענג באותם המאכלים על שולחנו, צריך לזכור חרבן בית המקדש, ויצטער וידאג ויתעצב על היכלא דמלכא דאתחרב. ובשביל אותו הצער והעצבות שמצטער ומתעצב על שולחנו באותה שמחה של המאכל ומשתה, הקב"ה מחשב עליו כאלו בנה ביתו והיכלו ובנה כל אותם חורבות של ביהמ"ק, אשרי חלקו. (זוה"ק תרומה דף קנ"ז ע"ב)

יסיר הסכין מעל השולחן:

קודם ברהמ"ז יסיר הסכין מעל השולחן בין בחול ובין בשבת ויו"ט. ענין הסרת הסכין מהשולחן קודם ברהמ"ז מקורו בשער רוה"ק דף ט' ע"ב, ובשער הגלגולים הקדמה ל"ה, והוא נאמר למי שהוא משורש קין. ובשער הגלגולים הקדמה ל' כתב שאחר חטא אדה"ר נתערבו השורשים, ולכן צריך כל אדם להזהר בזה. וכתב הבא"ח פר' חקת (שנה ראשונה) וכפ החיים ח"ב סימן ק"פ אות ט"ו, שהיות ושורש הנפש של האדם לא משתנה בשבת ויו"ט, לכן יש להזהר בזה גם בשבת ויו"ט.

ואח"כ יאמר פסוקים אלו:

אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה בְּכָל עֵת » תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: סוּף דְּבַר הַכֹּל
נְשַׁמְעֵ אֶת הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׂמֹר כִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:
תְּהִלָּת יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה יְדַבֵּר פִּי וַיְבָרֵךְ » כָּל־בְּשָׂר שִׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יְהִ מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(כשיש לו כוס, יקח הכוס בידו),

ויאמר:

וַיְדַבֵּר » אֵלֵי זֶה הַשְּׁלֵחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה.

סדר כוונת גירוש הסט"א מהשולחן

יכוין לגרש הסט"א העומדת על השולחן, ובפרט כשאין לו זימון,
בכח השמות קס"א קמ"ג שמספרם ש"ד.

קמ"ג

אלף הא יוד הא

גי ש"ד

קס"א

אלף הי יוד הי

ועם ח' אותיות שורשיהם וב' כוללים (בגי"י), שמספרם שד"י,

אה"ה

הרי שד"י,

אה"ה

להשרות השכינה על השולחן.

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול

יכוין לשם אדנ"י העולה ס"ה,

ומילוי מילואו

אלף למד פא

דלת למד תו [בר"ח תי"ו]

נון ואו נוון

יוד ואו דלת

ד"ל אותיות.

ס"ה עם ד"ל ע"ה בגי' מאה ברכות.

שבת

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ע"ב **יוד הי ויו הי**.

כ"ו עם ע"ב בגי' צ"ח, עם כללות ב' השמות בגי' מאה ברכות.

יו"ט

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ס"ג **יוד הי ואו הי**,

ועשר אותיותיו **יוד הי ואו הי** (בגי' ע"ג, שהוא יו"ם טו"ב).

כ"ו עם ע"ג, ע"ה בגי' מאה ברכות.

הקדמה כללית לשבת / יו"ט

יכוין בארבע ברכות דברכת המזון

1. התכללות עולמות אבי"ע דאצילות.
2. להמשיך ארבעה מוחין חו"ב חו"ג לו"א (עסמ"ב).
3. להמשיך לחו"ב חו"ג דנוקבא ד' אותיות דע"ב במילוי המילוי, שהם כ"ה אותיות. (ביו"ט, ד' אותיות דס"ג במילוי המילוי).

כוונות בכללות ברכה א' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח חכמה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות אל"ף דאדנ"י, כזה
אלף למד פא

1. שבת התכללות העולמות אצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חכמה לז"א, **יוד הי' ויו הי'.**
 3. להמשיך מוח חכמה לנוקבא, **יוד ויו דלת** (דע"ב). [יו"ט יכוין **יוד ואו דלת** דס"ג.]
- ברכת הזן היא בזו"ן הגדולים דאבי"ע דפנימיות דאצילות, ודאבי"ע דחיצוניות ודפנימיות דבריאה.

**בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל
 הַזֶּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִה יְהו"ה, בְּזוֹן
 גִּי מִלּוּי דַרְבּוּעַ מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּחֻסְדֵּךְ
 גִּי י' ה' יוֹה וְיִהוּה וְבִרְחֻמִּים רַבִּים. נֹתֶן גִּי אַב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
 בְּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יֵאֱהַלְוֵהֶם. כִּי לְעוֹלָם חֻסְדֵּךְ². וּבְטוֹבוֹ
 הַגָּדוֹל תְּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן תְּמִיד לְעוֹלָם
 וְעַד³. כִּי הוּא אֵל יְכוּיִן כִּי אֵל זֶה הוּא אֵל שְׂדִי שֶׁבְּרִיאָה וְהוּא מִשְׁפִּיעַ אֵל יָן שֶׁהוּא בְּגִי
 אֵל יְהוּה שְׁבִיעִירָה וּמִפְּרִנְס־לְכָל וְשֶׁלֹּאֲנוּ עֲרוּךְ לְכָל. וְהֵתְקִין מִזִּתָּה
 וּמִזּוֹן לְכֹל-בְּרִיּוֹתֵינוּ אֲשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמֵינוּ וּבִרְבַּח חֻסְדֵּינוּ. כְּאָמֹר:**

**בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַזֶּן
 אֶת-הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִה יְהו"ה, בְּזוֹן
 מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּחֻסְדֵּךְ
 גִּי י' ה' יוֹה וְיִהוּה וְבִרְחֻמִּים, הוּא נֹתֶן גִּי אַב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
 בְּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יֵאֱהַלְוֵהֶם, כִּי לְעוֹלָם חֻסְדֵּךְ², וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל,
 תְּמִיד לֹא-חָסַר לָנוּ, וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן לְעוֹלָם וְעַד³, בְּעֶבְרַת
 שְׁמוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא אֵל יְכוּיִן כִּי אֵל זֶה הוּא אֵל שְׂדִי שֶׁבְּרִיאָה וְהוּא מִשְׁפִּיעַ אֵל
 יָן שֶׁהוּא בְּגִי אֵל יְהוּה שְׁבִיעִירָה וּמִפְּרִנְס לְכָל וּמִטֵּיב לְכָל, וּמִכֵּין מִזּוֹן
 לְכֹל-בְּרִיּוֹתֵינוּ אֲשֶׁר בָּרָא, כְּאָמֹר:**

1 ללא קשר למי אני, איזה עיסוק יש לי, איזה השתדלות אני עושה.
 2 בגלל שהוא טוב ורוצה להיטיב, ואוהב אותי אהבה אינסופית, ונותן לי הכי טוב בשבילי, מאוצר מתנות חיים.
 3 בתנאי שאני מאמין שהוא נותן ולא מוגבל בכלום, ולא חוסם אותנו, ללא קשר לעיסוק שלי ולהשתדלות שלי.

פּוֹתֵנוּ אֶת-יְיָ ב' יוֹדִי"ן

ר"ת פא"י

ג' **לֵאֱהוּדוֹנָהּ** חיבור זו"ן
 חכמה דז"א ו"ק יסוד דנוק'

פּוֹתֵנוּ ג' שע"ח, מ"ה, ס"ה

יוד ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה' ה' חיוורת

אלף למד אלף למד ש"ע

יוד הא ואו הא לז"א (מ"ה)

אדנ"י ולנוק' (ס"ה)

ס"ת **זֶתֶר**. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לנוק', לחכמה דלאה

יוד ה' וי' ה' : יוד וי' דלת . ה' יוד . וי' יוד וי' . ה' יוד
 $400 = 10 \times 4$ ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך

ס"ת **זֶתֶר**, באתב"ש סא"ל, ג' **יֵאֱהוּדוֹנָהּ**

וּמְשִׁבֵּיעַ בְּגַמ' זֶתֶר

ס"ת **זֶתֶר**. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לשם חת"ך דיעקב ורחל

יוד ה' וי' ה' : יוד וי' דלת . ה' יוד . וי' יוד וי' . ה' יוד
 $400 = 10 \times 4$ ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך

[יכוין ר"ת רח"ל] **כָּל זֵי רָצוֹן** רצו"ן בגי' קפ"ד קס"א

יוד . יוד . ה' . יוד ה' וי' . יוד ה' וי' ה' . יסוד דאבא (קפ"ד)

אלף ה' יוד ה' . יסוד דאימא (קס"א)

להמתיק רחל **רחל** הרמוזה בר"ת

להמתיק ב' דמעין (מעכבים פרנסה) **מ נ צ פ ר** (פ"ד)

דין דין דין דין דין (ש"ד)

גם יכוין להמשיך מהרצון הנז' שפע ומזון וברכה רבה לכל העולמות

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יֵאֱהוּדוֹנָהּ הִיא הוֹת וְיִתֵּן אֵדוּן הַכֹּל

חול יכוין **יְיָ הוֹה**

1. המשכה למוח חכמה דז"א, **יוד ה' וי' ה' .** שבת
2. המשכה למוח חכמה דנוק' **יוד וי' דלת** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **יוד ואו דלת** דס"ג.]
3. התכללות העולמות אצילות דאצילות.

הֵינָן אֶת הַכֹּל .

כוונות בכללות ברכה ב' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח בינה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות דלת דאדנ"י, כזה **דלת למד תו** [בר"ה ת"י"ו].

1. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות. שבת
2. להמשיך מוח בינה דז"א, **יוד ה' ואו ה' .**
3. להמשיך מוח בינה לנוקבא, **ה' יוד** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **ה' יוד** דס"ג.]

נֹודָה לְךָ יְהוָהנִי יֵאֱהֹדנָהי אֱלֹהֵינוּ היה ענין הסיקת המדות סלים **עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ**

אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים וּמִזוֹן.
עַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים. וְעַל
בְּרִיתְךָ שֶׁחִתַּמְתָּ בְּבִשְׁרָנוּ. וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ. וְעַל חֻקֵּי
רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ. וְעַל חַיִּים (י"מ: שִׁחֻזְנָתָנוּ) וּמִזוֹן שִׁאֲתָה זָן
וּמִפְרִיָס אוֹתָנוּ.

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.

עַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנְּפִלְאוֹת וְעַל הַנְּחֻמוֹת. שֶׁעָשִׂיתָ
לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְנָהזֶה.

לחנוכה

בַּיָּמִי מִתְתִּיָה בֶן יוֹחָנָן כֹּהֵן גָּדוֹל חֹשֵׁמוֹנָאִי וּבְנָיו. כְּשֶׁעָמְדָה מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁכָּתוּם תּוֹרַתְךָ וְלֹהֲעַבְיָרִם מִחֻקֵּי רְצוֹנְךָ. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עָמַדְתָּ לָהֶם
בְּעֵת צָרָתָם. רַבְּתָ אֶת רִיבָם. דִּבַּתְ אֶת דִּבְנָם. נִקְמַתְ אֶת נִקְמָתָם. מִסֵּרְתָ גְבוּרִים בְּיַד חֻלְשֵׁים.
וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים. וְרַשָּׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים. וְטַמְאִים בְּיַד טְהוֹרִים. וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרַתְךָ:
כִּי עָשִׂיתָ שָׁם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ. וְלַעֲמֻךְ יִשְׂרָאֵל עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקָן כִּהְיִים הַזֶּה.
וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְנֵיךָ לְדַבֵּיר בֵּיתְךָ וּכְפָנוּ אֶת יְהִיכָנֵךְ. וְטַהֲרוּ אֶת מִקְדָּשְׁךָ. וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת בְּחֻצְרוֹת
קִדְשֶׁךָ. וְקִבְּעוּ שְׂמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ בְּהִלָּל וּבְהוֹדָאָה. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה.

לפורים

בַּיָּמִי מִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה. כְּשֶׁעָמַד עֲלֵיהֶם הַמֶּזֶן הַרְשָׁעִי. בְּקֶשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגַּ
וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים. מִנְּעֵר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בָּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלְשֵׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר וּשְׁלָלָם לְבוֹז. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַתְ אֶת עֲצָתוֹ וְקַלְקַלְתָּ
אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ. וְהִשְׁבֹּתָ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ. וְתִלְוֵ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל הָעֵץ. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים
וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה.

עַל הַכֹּל יְהוָהנִי יֵאֱהֹדנָהי אֱלֹהֵינוּ היה ענין הסיקת המדות סלים **אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ וּמִבְּרָכִים**

אֶת שִׁמְךָ. כְּאִמּוֹר וְאֶכְלֵת וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכָתְךָ

את

נֹדֶה לְךָ יְהוָהּ יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ, עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָּאֲבוֹתֵינוּ,
אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה, וְעַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ
יְהוָהּ יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ, מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים,
וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁנִּתְמַת בְּבִשְׂרָנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמִדְתָּנוּ, וְעַל
חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים חַן וְחֶסֶד שֶׁחֻזַּנְתָּנוּ, וְעַל אֲכִילַת
מִזֵּון שְׂאֵתָה זֶן וּמִפְרֵס אוֹתָנוּ תַמִּיד, בְּכָל־יוֹם וּבְכָל־עֵת
וּבְכָל־שָׁעָה:

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.
על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנצמזמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

להנוכה

בְּיָמֵי מותניהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה על-עמך ישראל, להשכיחם תורתך ולהעבירם מלוקי רצונך, ואתה ברומיך הרבים, עמדת להם בעת צרתם, רבת את-ריבם, דנת את-דיצם, נקמת את-נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך, וקר עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן פהיום הזה, ואחר כך באו בניך לדביר ביתך, ופנו את-היכלך, וטהרו את-מקדשך, והדליקו נרות בנצרות קדשך, וקבעו שמונת (מים אלו בהלל ובהודאה ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה) ימי חנכה אלו, להודות ולהלל לשמך הגדול:

לפורים

בְּיָמֵי מרדכי ואסתר בשושן הבירה, כשעמד עליהם המן הרשע, בקש להשמיד להרוג ולאבד את-כל-היהודים, מנער ועד-זקן, טף ונשים, ביום אחד, בשלשה עשר לחודש שנים-עשר הוא חידש אדר, ושללם לבו, ואתה ברומיך הרבים הפרת את-עצתו, וקקרת את-מחשבתו, והשבות לו גמולו בראשו, ותלו אותו ואת-בניו על-העץ, (ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה):

וְעַל הַכֹּל יְהוָהּ יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ
וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תַמִּיד
לְעוֹלָם וָעֶד: כַּכְּתוּב, וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ וּבֵרַכְתָּ
אֶת

כוונות מזיגת הכוס

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא **י"ן ז"ל**, כמספר ג' ווי"ן דשם ב"ן, ועם ב"ן עצמו בגי' יי"ן כזה
ו ו ו י ו ד ה ה ו ו ה ה

גם יכוין לחמישה ידות דשם ב"ן, שבגי' **י"ן ז"ל** כזה

ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל

וימזגנו בתשעה יודין דעסמ"ב כמספר **מ"י"ם**

- ל ו ד ה ל ו ל ו ה ל
- ל ו ד ה ל ו א ו ה ל
- ל ו ד ה א ו א ו ה א
- ל ו ד ה ה ו ו ה ה

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵי אֱלֹהֵיךָ ^{תקין בעל הטובות והמזות ט"ס} **עַל הָאָרֶץ הַטְּבֵּה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{יְהוָה יֵי אֱלֹהֵינוּ הו"ו תו"ו וכו"ו אדור הכל}

חול יכוין **אלהים**

1. המשכה למוח בינה דו"א, **יוד ה"י ואו ה"י**.
2. המשכה למוח בינה דנוק' **ה"י יוד** (דע"ב). [י"ט יכוין **ה"י יוד** דס"ג].
3. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות, כנז'.

עַל-הָאָרֶץ וְעַל הַמְּזוּן.

כוונות בכללות ברכה ג' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח החסדים דדעת דנוק' מט' אורות דט' אותיות דאות נו"ן דאדנ"י, כזה

נו"ן ואו נו"ן

- שבת
1. התכללות העולמות יצירה דאצילות בכריאה ואצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חסדים דדעת לז"א, יוד הא ואו הא.
 3. להמשיך מוח חסדים דדעת לנוקבא, ו"ו יוד ו"ו (דע"ב). [ביו"ט ואו אלף ואו דס"ג].

רָצָה זָא יְהוָהּ יֵאֱהִדְוֵהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} עַל-יִשְׂרָאֵל עַמּוֹה, ^{בעל הטובות והמחות סולם} וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָה, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדָה, וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁינָה, וְעַל-הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֵהּ עָלָיו: אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו}, אָבֵינוּ, רַעֲיוֹנוּ זִוְנָנוּ פְּרִנְסָנוּ וְכִלְכָּלָנוּ וְהַרְוִיחָנוּ, וְהַרְוִיחָנוּ לָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהִדְוֵהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} מִהַרְהָ מִכָּל-צָרוֹתֵינוּ, וְזָא אֲרִי-תְצַרִיכָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהִדְוֵהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} לֹא לִיָּדֵי מַתְנַת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לִיָּדֵי הַלְּוָאָתָם, כִּי אִם לִיָּדֵי הַמִּלְאָה, הַפְּתוּחָה, הַקְּדוּשָׁה וְהַרְחֵבָה, שֶׁלֹּא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִפְלָם לְעוֹלָם וָעֶד:

בשבת יאמר רצה:

רָצָה וְהִלְצִינוּ כּוּיִן לַהַתְּפַלֵּל שִׁחְלִיצָנוּ ה' מִהַנְּהַגַת וְשִׁלִּיטַת מִטְטְרוֹיִן וְשִׁתְּהִיָּה הַנְּהַגָה עַל יָדֵי ז"א דֹּאֲצִילוֹת או עַל יָדֵי עוֹלָם הַבְּרִיאָה יְהוָהּ יֵאֱהִדְוֵהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} בְּמִצְוֹתֶיהָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשִּׁבְתַּת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיהָ לְשִׁבְתָּ-בוּ וְלָנוּחַ בוּ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת רְצוֹנָהּ וּבְרָצוֹנָהּ הַנִּיחַ לָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהִדְוֵהּי אֱלֹהֵינוּ שֶׁלֹּא תֵהֵא צָרָה וְיָגוֹן וְאַנְחָה בְּיוֹם מְנוּחָתָנוּ וְהִרְאָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהִדְוֵהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָה וּבְבִנְיָן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדוֹשָׁה כִּי אַתָּה הוּא בַעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל הַנְּחִמּוֹת.

בראשי-חדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיִּגְמַעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַעַ וַיִּפְקַדַ וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ וּפְקֻדוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מְשִׁינַת בֵּן-דָּוִד עַבְדְּךָ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדוֹשָׁה וְזִכְרוֹן כָּל-עַמּוֹה בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיהָ לְפַלְיטָה לְטוֹבָה לְחַן וְלַחֲסֵד וּלְרַחֲמִים רַחֲמִים (טוֹבִים) וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם

בראש חדש:

**ר
א
ש**

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט
 אלהים. רמו בר"ת אלה"ם פשוט
 אלף למד הי' יוד מם. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

החדש

אלף הי' יוד הי' - אלף הה יוד הה יכוין בגי' קס"א קנ"א
 שִׁינְ דָּלַת יוֹד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) **הַזֶּה** ראש חודש ע"ה בגי'

בפסח: חג המצות הנה
 בשבועות: חג השבועות הנה
 בסכות: חג הסוכות הנה
 בשמ"ע: השמיני, חג העצרת הנה
 בראש השנה: הזכרון הנה

לְרַחֵם בּוֹ עַלֵינוּ וְלְהוֹשִׁיעֵנוּ. זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה, וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים, בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמְלָן וְרַחֵם עַלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתְּהָא.

וּתְבַנֶּה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים, וּבְדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמְלָן וְרַחֵם עַלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתְּהָא:

וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

חול תוספת שבת (מקדושת שבת לימות החול) יכוין בג' ימים ראשונים של השבוע להשאיר תוספת שבת. ובג' ימים אחרונים של השבוע, יכוין לקבל תוספת שבת (התוספת יקבל בשבת, בזכות כוונה זו).

יום א' ויום ו'	יום ב' ויום ה'	יום ג' ויום ד'
ס"ג יוד הי ואו הי	מ"ה יוד הא ואו הא	י"ד הה וו הה
קס"א אלף הי יוד הי	קמ"ג אלף הא יוד הא	קנ"א אלף הה יוד הה
אל שדי	אל יהוה	אל אדני
שבבריאה	שביצירה	שבעשיה

יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול

שבת המשכה למוח החסדים דדעת דז"א, יוד הא ואו הא. המשכה למוח החסדים דדעת דנוק' ו"ו יוד ו"ו (דע"ב). [יו"ט יכוין ואו אלף ואו דס"ג]. התכללות העולמות יצירה דאצילות בבריאה ואצילות דאצילות, כנו'.

בְּנֵה בְּרַחֲמֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם. (ואומר בלחש אָמֵן).

כוונות בכללות ברכה ד' ("מתחילה ועד סוף")

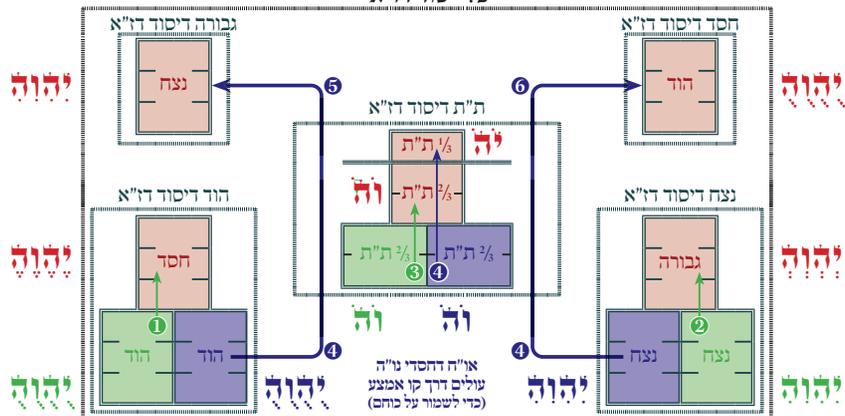
חול יכוין להאיר מוח גבורות דדעת דנוק' דז"א מט' אורות דט' אותיות דאות יו"ד דאדני, כזה יוד ואו דלת

1. התכללות העולמות עשיה דאצילות באצילות ובריאה ויצירה דאצילות.
2. להמשיך מוח גבורות דדעת לז"א, יוד הה וו הה.
3. להמשיך מוח גבורות דדעת לנוקבא, ה"י יוד (דע"ב). [יו"ט יכוין ה"י יוד דס"ג].

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, לַעֲדָה הָאֵל
 אֲבֵינוּ, מִלְכֵנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ, יּוֹצְרֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ
 קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב הַחֲסִדִים,
 וְהַמְּטִיב הַמְּמַתִּיקִים לַגּוֹבֵרָה בְּרַדְתָּם לְכָל שְׂפָכְלֵי־יוֹם וַיּוֹם,

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"י	החסדים הממתקים	הוא
יהוה	1 ממתיק [לנו]	יהוה הטיב	הוא
גבורה דחסד שבהוד דיסוד		חסד ההוד	
יהוה	2 ממתיק [לנו]	יהוה מטיב	הוא
גבורה דגבורה שבנצח דיסוד		חסד הנצח	
וה	3 ממתיק לנו	וה ייטיב	הוא
ב"ש גבורה דת"ת שבכ"ש ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת	

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"ח	החסדים הממתקים	הוא
יה	4 ממתיק	וה גמלנו	הוא
ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת	
יהוה	5 ממתיק	יהוה גומלנו	הוא
גבורה דנצח שבגבורה דיסוד		חסד ההוד	
יהוה	6 ממתיק	יהוה יגמלנו	הוא
גבורה דהוד שבחסד דיסוד	מלי יסוד דז"א	חסד הנצח	

לַעֲדָה

זוּן וְזָסָד וְרִזְמִים וְרוּז וְהַצְלָה וְכָל-טוֹב, יַעֲנוּ אַמֵּן.

הַרְזָמָן	הוא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּסֵא כְבוֹדוֹ.
הַרְזָמָן	הוא יִשְׁתַּבַּח בְּשָׂמִים וּבְאַרְצֵי.
הַרְזָמָן	הוא יִשְׁתַּבַּח בְּנֹו לְדוֹר דּוֹרִים.
הַרְזָמָן	הוא קָרָן לְעַמּוֹ יָרִים.
הַרְזָמָן	הוא יִתְפָּאֵר בְּנֹו לְנִצְחֹו נְצִיחִים.
הַרְזָמָן	הוא יִפְרִי־נִסְנוּ בְּכְבוֹד וְלֹא בְּבִזּוּי. (יש מוסיפים בְּהִתֵּר וְלֹא בְּאַסוּר), בְּנִזְזֹת וְלֹא בְּצַעֲר.
הַרְזָמָן	הוא יִתֵּן שְׁלוֹם בְּיַדֵּינוּ.
הַרְזָמָן	הוא יִשְׁלַח בְּרָכָה רְוּזָה וְהַצְלָחָה בְּכָל-מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ.
הַרְזָמָן	הוא יַצְלִיחַ אֶת-דַּרְכֵינוּ.
הַרְזָמָן	הוא יִשְׁבֵּר עַל גְּלוֹת מְהֵרָה מֵעַל צְוֹאַרֵנוּ.
הַרְזָמָן	הוא יוֹלִיכֵנוּ מְהֵרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ.
הַרְזָמָן	הוא יִרְפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, רְפוּאֵת הַנְּפֶשׁ וּרְפוּאֵת הַגּוּף.
הַרְזָמָן	הוא יִפְתַּח לָנוּ אֶת-יָדוֹ הַרְזָבָה.
הַרְזָמָן	הוא יְבָרֵךְ « כָּל-אַחַד וְאַחַד מִמֵּנוּ בְּשִׂמּוֹ הַגָּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב » בְּכָל מִכָּל כֹּף, כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתֵנוּ יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן וְנֹאמֵר » אַמֵּן.
הַרְזָמָן	הוא יִפְרִשׁ עָלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמוֹ.

לִזְנוֹן וּלְחֵסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרוּחַ, הַצְּלֵה וְהַצְּלִיחֵה, בְּרַכָּה וּיְשׁוּעָה,
נְחִמָּה, פְּרֻסָּה וְכִלְכֵּלָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל-טוֹב,
וּמְכַל-טוֹב לְעוֹלָם אֵל יִצְחָקֵנוּ. יַעֲנוּ אַמֵּן.

הַרְחֵמֵנוּ הוא יְמַלֵּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יִתְבָּרַךְ בְּשֵׁמִים וּבְאֲרָץ:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דוֹרִים, וְיִתְפָּאֵר בְּנוֹ

לְעֵד וּלְנִצְחֵה נְצֻחִים, וְיִתְהַדָּר בְּנוֹ לְעֵד

וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יַפְרִיֵּסֵנוּ בְּכָבוֹד:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יִשְׁבֵּר עָלֵנוּ מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ

קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרַבָּה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלֹחַן זֶה

שֶׁאֲכַלְנוּ עָלָיו:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת-אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וּיְבַשֵּׁר

לָנוּ בְּשׂוֹרֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנְחִמּוֹת:

אם הוא אוכל על שלחן אחרים יברך לבעה"ב:

יהי רַצוֹן שְׁלֵא יְבוֹשׁ בְּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֹם לְעוֹלָם הַבָּא, וְיִצְלַח מְאֹד בְּכָל נְכֻסָיו,

וְיִהְיוּ נְכֻסָיו מוֹצְלֵיָם וְקְרוֹבִים לְעִיר, וְאֵל יִשְׁלוֹט שִׁטְוֹן לֹא בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו וְלֹא

בְּמַעֲשֵׂי יָדֵינוּ, וְאֵל יִזְדַּקֵּק לֹא לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוֹר חֲטָא וְעַבְרָה וְעוֹן מֵעַתָּה

וְעַד עוֹלָם:

הַרְחֵמֵנוּ הוא יְבָרַךְ אֶת (אָבִי מוֹרִי) בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת

(אִמִּי מוֹרְתִי) בְּעֵלְת הַבַּיִת הַזֶּה, אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם

וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם.

בשבת:	הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַנְחִילֵנוּ עוֹלָם שְׂכָלוּ שְׂבֵת וּבְמִנּוּחָהּ לְחַיֵּי הַעוֹלָמִים.
בראש חדש:	הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וּלְבִרְכָה.
בראש השנה:	הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וּלְבִרְכָה.
בסוכות:	הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לִישׁוּבֵי בְּסֻכּוֹת עוֹרוּ שְׁלֵי קְוִיָּתָן. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ שִׁפְעַת קַדְשָׁה וְטָהָרָה מִשְׁבַּעֲהָ אֲשֶׁר־יִזְיֶן עֲלֵאֵין קַדִּישֵׁין. וְכֹתֵם תִּהְיֶה מִגֵּן וְצִנָּה עָלֵינוּ. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקָּים לָנוּ אֶת־סֻכַּת דָּוִד הַגּוֹפְלֹת:
במועדים:	הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַגְּיַעֵנוּ לְמוֹעֲדִים אֲחֻרִים הַבָּאִים לְקִרְאתָנוּ לְשָׁלוֹם:
ביום טוב:	הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׂכָלוּ טוֹב:

בחנוכה ובפורים, אם שכח לומר על הנסים בברכה שניה יאמר כאן, הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו', ויאמר כל הנוסח של על הנסים

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִטַּע תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִבֵּנוּ, וְתִהְיֶה יִרְאַתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נִזְחָטָא, וְיִהְיֶה כָּל־מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם.

ברכת האורח

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרַךְ אֶת הַשְּׂלֵחֵן הַזֶּה שְׂאֵכְלָנוּ עָלָיו וְיִסְדֶּר בּוֹ כָּל־מַעֲדָנָי עוֹלָם, וְיִהְיֶה כְּשֶׁלְחָנוּ שֶׁל אַבְרָהָם אַבְיָנוּ כָּל־רַעֲב מִמֵּנוּ יֵאָכַל וְכָל־צָמָא מִמֵּנוּ יִשְׁתֶּה, וְאֵל־יִחָסֵר מִמֵּנוּ כָּל־טוֹב לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, אָמֵן: הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרַךְ בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וּבְעַל הַסְּעוּדָה הַזֹּאת, הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר לוֹ, בְּבָנִים שִׂיחָיו וּבְנָכְסִים שִׂירְבוּ, בְּרַךְ יְהוָה יֵאָדְוֵהוּ חֵילוֹ וּפְעֻלַּת יָדָיו תִּרְצֶה: וְיִהְיֶה נְכֻסָיו וְנְכֻסֵינּוּ מִצְּלָחִים וְקַרְוִבִים לְעִיר, וְאֵל־יִזְדַּקֵּק לְפָנָיו וְלֹא לְפָנָיו שׁוֹם דָּבָר חָטָא וְהָרְהוּר עוֹן, שֶׁשׁ וְשִׁמּוֹן כָּל־הַיָּמִים בְּעֶשֶׂר וּכְבוֹד, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: לֹא יְבוּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יְכַלֵּם לְעוֹלָם הַבָּא, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבֵּנוּ לְיָמֵי הַמְּשִׁיחַ וְלְבָנֵינוּ בַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,

מִגְּדִיל (ביום שמתפללים בו מוסף וכן במוצ"ש וכן בסעודת מילה ובסעודת פורים - בא"ח חוקת י"ט - אומרים:

מִגְּדוֹל) יִשְׁוֹעוֹת מְלָכוֹ, וְעִשְׂהוּ חֹסֵד לְמִשְׁיחֵנוּ לְדָוִד וּלְזֶרְעוֹ עַד־עוֹלָם: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעֲבוּ, וְדַרְשׁוּ יְהוָה יֵאָדְוֵהוּ לֹא־יִחָסְרוּ כָּל־טוֹב: נֶעַר הָיִיתִי גַם־זָקְנָתִי וְלֹא־רָאִיתִי צָדִיק

ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אוֹתֵינוּ (וְאֲבֵינוּ וְאֵמֵינוּ) וְאֵת אֲשֶׁתֵינוּ וְאֵת
זְרַעֵינוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לֵינוּ, אוֹתֵנוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לָנוּ,
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֹרָהֵם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּכָל, מְכָל, כָּל,
כִּן יְבָרֵךְ אוֹתֵנוּ כְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכָה שְׁלֵמָה, וְנֹאמַר «אֲמֵנוּ:

בְּמָרוֹם יִלְמְדוּ עָלֵינוּ וְעָלֵיהֶם וְזָכוּת שֶׁתִּהְיֶה לְמִשְׁמֶרֶת
שָׁלוֹם, וְנִשְׂאָ בִרְכָה מֵאֵת יְהוָה יֵאָדוֹנָהּ, וְצַדִּיקָהּ
מֵאֵלֵהֶּי יִשְׁעֵנוּ, וְנִמְצָא חַן וְשִׂכָל טוֹב בְּעֵינֵי
אֱלֹהִים וְאָדָם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלְנוּ יוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבָּת וּבְמִנוּחָהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים: לשבת:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ עָלֵינוּ אֶת-הַיּוֹדֵשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש חדש:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלְנוּ יוֹם שֶׁכָּלוּ טוֹב: ליום טוב:

בליל ראשון של פסח מוסיפים:

הַרְחֵמֵנוּ, הוּא יְנַחֵלְנוּ לְיוֹם שֶׁכָּלוּ טוֹב, לְיוֹם שֶׁכָּלוּ אַרְוֵךְ לְיוֹם
שֶׁצַּדִּיקִים יוֹשְׁבֵינָם וְעַטְרוֹתֵיהֶם בְּרִאשֵׁיהֶם וְנִהְיִין מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה
וְיֵהִי חֵן לְקַנּוֹ עִמָּהֶם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ עָלֵינוּ אֶת-הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש השנה:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקְיֵם לָנוּ אֶת-סִפְת דָּוִד הַנּוֹפֵלֶת: לסוכות:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁינָה וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,
מִגְּדִיל (ביום שיש בו מוסף, וגם בסעודת מלוה מלכה, אומר מִגְּדִיל)
יְשׁוּעוֹת מִלְּכּוֹ וְעֲשֵׂה חֶסֶד לְמִשְׁיַחֲנוּ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד-עוֹלָם:
עֲשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל
וְאֲמָרוּ אֲמֵנוּ:

נֶעֱזָב, וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי-לֶחֶם: כָּל-הַיּוֹם חֲזוֹנִין וּמְלוֹה, וְזָרְעוּ לְבָרְכָה: מֵה שֶׁאֲכָלְנוּ יְהִי לְשִׁבְעָה, וּמֵה שֶׁשִּׁיתִינוּ יְהִי לְרַבּוּאָה, וּמֵה שֶׁהוֹתַרְנוּ יְהִי לְבָרְכָה, כְּדַכְתִּיב וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּוֹתְרוּ כְּדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִבְרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אַמֵּן.

יִרְאוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵינִן מִזְחָסוֹר לִירְאוֹ: כְּפִיקָרִים רָשׁוּ וְרָעִיבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא-יִזְחָסְרוּ כָּל-טוֹב: הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כּוֹתֵץ אֶת-יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעֱזָב וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי-לֶחֶם: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִבְרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

יחוד הזכירה

מקורות:

שער רוח הקודש דף ל' ע"א.

חסדי דוד אות קי"ח, קי"ט.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש דף ל"ה ע"ב.

מבוא שערים שער ג' ח"ב פי"ז, דף ל' ע"ב.

שער מאמרי דף ט' ע"א, דף י"ז ע"א. שער מאמרי רז"ל מסכת נידה דף ז' ע"ב.

ע"ח ח"א דף ע"ח ע"א פרק ו'. ע"ח ח"א דף ע"ב ע"ד, שורה 9 מלמטה, ונחזור לעניין.

ספר הליקוטים פרשת תרומה סימן כ"ו, ואת המשכן תעשה עשר יריעות.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש, דף ל"ה ע"ב

תחילה יכוין בגבורה דעתיק, שהיא בוצינא דקרדינותא והיא **אלהים דהיי"ן** בריבוע, המלובשת במוחא סתימאה חכמה דא"א. ומשם יכוין להמשיך הה"ח והה"ג של הדעת דמוחא סתימאה בין תרין כתפין. וימשיך הכתף ימין לאבא, והכתף שמאל לאימא. וכל אחד מהם הם ב' י"ה דיודי"ן ודההיי"ן, בהכאה.

והכתר הוא ג' י"ה דיודי"ן ודההיי"ן ודאלפי"ן, בהכאה, ג' כתר. וכן ימשיך להם הארה מהנו"ה דעתיק, שהם שם צבאות, ואו"א הם ע"ב קס"א, ומשם ימשיך לזו"ן.

וזה היחוד יועיל לכוין בו בכל יום בעת עלות השחר, וגם ביום הכיפורים במוסף ונעילה, בזמן שאומר שליח צבור תיבת אי"ה

תכוין גבורה דעתיק שבמוחא סתימאה דא"א.

אלף,

אלף למד,

אלף למד הה,

אלף למד הה יוד,

אלף למד הה יוד מם

גימ' אלף ואחד

ימשיך חו"ג דדעת דמו"ס בין תרין כתפין דיליה (דא"א),

והוא סוד ב' כתפות חוברות

יוד הי יוד הה גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"י גי' ש',
 ויו"ד פעמים ה"ה גי' ר',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בימין לאבא

כתף ימין

יוד הי יוד הה גי' אדני

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 גי' ר'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאבא

יוד הי ויו הי

אח"כ ישלבם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דיודי"ן גובר בימין

י ו ו ד ד ה ה י ה

נקודות ימין גי' ע'

אח"כ ישלבם עם שם ע"ב, והוא לאבא

י ו ו ד ד ו ה ד י
 ד ו ה י ה ו י ה י ה

יוד הה יוד הי גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"ה גי' ר',
 ויו"ד פעמים ה"י גי' ש',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בשמאל לאימא

כתף שמאל

יוד הה יוד הי גי' אדני

הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 גי' ר'

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאימא

אלף הי יוד הי

ישלבם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דההי"ן גובר בשמאל

י ו ו ד ד ה ה ה י

נקודות שמאל גי' ק"ל, כמס' ה' היוו"ת
 י ה ו ה י ה ו ה י ה ו ה י ה ו ה

אח"כ ישלבם עם שם קס"א, והוא לאימא

י א י ל ו פ ו ה ד י
 ד י ה ו ה ה ה י ה י

ויכוין נקודות ימין ושמאל שהם קל"ע גי' ר', כמספר ריבוע אלהי"ם,
 וכמספר י"ה דההי"ן בהכאה כנז"ל

א, אל, אלה, אלהי, אלהים גי' ר' יוד הה בהכאה גי' ר'

וכן ימשיך לאו"א הארה מנו"ה דעתיק, המלוכשים בחג"ת דא"א,
 צבאות ע"ה גי' כת"ף

מזהוד דע"י צבאות ע"ה גי' כתף,

לאימא אלף הי יוד הי

מנצח דע"י צבאות ע"ה גי' כתף,

לאבא יוד הי ויו הי

שילוב ע"ב קס"א יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי גי' זכור

ומשם יכוין להמשיך הזכירה, והוא אותיות זכר י"ה, שהם או"א, ומשם לזו"ן

שער רוח"ק דף כ"ד ע"ב.
סידור חול דף צ"א ע"א.

כוונת מאה ברכות
(כוונה זו צריך האדם לכוונה קודם תפלת ערבית)

הריני מוכן ומזומן בכ"ד שעות של היום הזה לברך מאה ברכות, כדי להמשיך לז"א מאה ברכאן שהם ס"ג ומילואו. וגם להמשיך למלכות שהיא אדנ"ת, מאה ברכאן, כדי שתושלם בשם אדנ"ת פשוט ומלא דמלא (מעיל אליהו).

בכללות מאה ברכות, יכוין להמשיך מוחין [דרך] (מ)הבריכה העליונה לז"א. דהיינו, שיכוין להמשיך המוחין המתלבשים בנה"י דאימא ומתפשטים בו' ספירות דז"א כחב"ד ח"ג. ועוד מתפשט עמרת היסוד דאימא בשליש עליון דת"ת דז"א. וכל ספירה כלולה מו', שעולה בני' ס"ג

יוד הי ואו הי

ועד כאן האורות הם סתומים.

ועוד יכוין להמשיך האורות (המוחין) בגילוי, ומתפשטים בב' שלישי ת"ת ובנה"י דז"א, שמספרם ל"ז, כמספר מילוי ס"ג

יוד הי ואו הי

וס"ג ול"ז גי' מאה.

אח"כ יכוין להמשיך כללות המאה ברכות מז"א לנוק', שבה שם אדנ"י. והאלף בציוור יו"י, וי"ד שעל הנז"ן הרי ל"ו, וס"ד, מספרם מאה, כמספר אדנ"י וד"ל אותיות מילוי מילואו

אדנ"י

אלף למד פא. דלת למד תו (בר"ח תיו).

נון ואו נוך. יוד ואו דלת

ע"ה כמספר ק' אדנים.

סדר יחוד התשובה
(ויכוין בו קודם חתימת ברכת "השיבנו", בתפילת י"ח)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָנֶיךָ יְהוָה וְאֵלֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂמֵחַתוֹר וְזִתְרָה מִתְנַחֵת כְּסָא כְבוֹדְךָ וְתִקְבַּל בְּתִשְׁבָּה אֶת (פכ"פ) כִּי יִמְיָךְ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

לקשר החסד הנקרא ימין	עם הבינה הנקראת תשובה
חסד דבינה	בינה דבינה
יְהוָה	יְהוָה
חיבור חסד עם בינה	
יְהוָה	יְהוָה

ותפשוט הבינה את יד ימינה לקבלו בתשובה הנקראת בינה

יְהוָה	יְהוָה
---------------	---------------

יְקַהְרֵעָה יְשַׁהַטְוֶנָה להגנה

רַחֵם תַּמָּךְ אַבְגֵי יתֶךָ קַרְעֵ שֵׁטְוֶן קיבול תפילות

יחוד להתחבר לנשמת הצדיק

יְהוָה	יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה	
יְהוָה	יְהוָה
תפארת	
(כנגד ת"ת הצדיק-רוח)	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות	
(כנגד מלכות הצדיק-נפש)	
אדנ"י מלא זה לבו של האדם	
אלף דלת נוך יוד	
רוח של הצדיק מ"ד	נפש של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
יְאֵהֲדוֹנָהִי	
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו	
אח"כ נשלם וְהִ יחודא תתאה	
והם עולין בגימטריא	
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד	
ויחוד זה מקובל מרב ייבי סבא למרון האר"ז ז"ל והבעש"ט זלה"ה	
שומר מוחשבתו (לצייר פני אימו)	
אל שדי	ביט
לפתיחת הלב	להנצל מהרהורים (בני משה)
יהו	אל שדי

יְהוָה	יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה	
יְהוָה	יְהוָה
חכמה	
(כנגד חכמת הצדיק-היה)	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות	
(כנגד מלכות הצדיק-נשמה)	
אדנ"י מלא זה לבו של האדם	
אלף דלת נוך יוד	
רוח של הצדיק מ"ד	נשמה של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
יְאֵהֲהִי וְיֵהִי	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי	
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו	
אח"כ נשלם וְהִ יחודא תתאה	
והם עולין בגימטריא	
ש"מ ע' ש"ר אל יהוה אלהינו יהוה אחד	
סך כל שמות אלו עולין בגימטריא אלף קי"ח 1118, כנגד יחוד	
משגיח דבורו	אל יהוה
להצלחה	יְהוָה
לרפואה	יְהוָה
לפתיחת הלב	יְהוָה

(א) ליל א'

(יחוד לליל א' וד': "נבוב לחת עשה אותו")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק נ"ח ע"ב יחוד ח', יר"א ח"א 779, רחובות הנהר קל"ז.

ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: יחוד קודם קשע"ה, כי עד חצות עומדים זו"ן אב"א ובחצות ננסרים ועולים לחיק או"א ששם מזדווגים ונותן לה כלי ורוחא ואח"כ נותן לה מוחין חדשים (פנים).
 "נבוב" מורה על הנסירה והפרדה שהרי פרושו חלול, גם רמוז בו שם ב"ן וט' אותיותיו שהם פנים דט"ס ופנים דמלכות דחכמה של פרצופי לאה ורחל (כמו בסוף היחוד לליש"ק) המקבלים מוחין אלו. כלומר עושים נסירה וממשיכים מוחין דפנים לנוק'. המוחין עצמם נרמזו באתב"ש של נבוב שהוא "טשפש" שהגמט' שלו עסמ"ב ותנ"ה שהם מוחין דאו"א, או מוחין ולבושיהם.

(ב) מיוסד על הפסוק נְבוּב לְחַת עֲשֵׂה אֹתוֹ (שמות ל"ח ז')

נְבוּב

נְבוּב גי' ס', והם סוד

ששים גיבורים סביב לה,

וסוד ששים המה מלכות ובו נרמז הוי"ה דב"ן

יוד הה וו הה מספר
 יוד הה וו הה אותיות

ונשאר עוד אותיות "בו" עם הכולל
 שלהם הם ט' כמספר ט' אותיות דב"ן.
 וניקודו מתיבת לְחַת. (ג)

טשפש

ויכוין נבוב בחילוף א"ת ב"ש שהוא טשפש.

יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי
 יוד הי ואו הי אלף הא יוד הא
 יוד הא ואו הא אלף הה יוד הה

והשם הזה כמספר עסמ"ב העולים עם הכולל
 רג"ל. ועוד שלשה אחי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן
 ודההי"ן ע"ה שעולין תנ"ו, ויחבר תנ"ו ורל"ג יחד
 גי' תרפ"ט כמנין השם טשפש.

יוד הה וו הה ע"ה גימ' תנ"ו
 רג"ל ותנ"ו גימ' טשפש

א. דע דקודם קשעה"ט צריך לכוין ביחודים אלו, ובליל א' וד' יכוין ביחוד נבוב לוחות וכו', ובליל ב' וה' יכוין ביחוד ה' יספור בכתוב עמים, ובליל ג' ו-ו יכוין ביחוד שמש ירח עמד זבולה, ובליל ז' יכוין ביחוד האל המאזרני חיל וכו', וכל יחודים אלו הובאו בשערוה"ק כמסומן מקומם, וסידרם היר"א זלה"ה קודם קשעהמ"ט, וכאן סידרנו אותם לפי סדר כל יום בפנ"ע, וכנראה שהם הכנה ליחוד דחצות לילה, וע"כ יש לכוונם קודם קשעהמ"ט, ואח"כ יכוין ביחודים לתיקון עוון הקרי הנתקן ע"י הק"ש שעהמ"ט וכנודע, וכמסודר לקמן. ואח"כ יתחיל לומר הקשעהמ"ט, והיע"א.

ב. שערות"ק נ"ח ע"ב - דפו"י דס"ה ע"א יחוד ח'. סידור היר"א זלה"ה ח"א עמ' 779:
 זמן יחוד זה קודם קריאת שמע שעל המטה שאז זו"ן הם אב"א וע"י החסדים ננסרים. וע"כ צריכים אנו לייחוד זה לצורך הנסירה דזו"ן [הכוללים דכ"ד שעות הנעשה בחצות לילה] כי אז עולים לאו"א ומזדווגים ונותן לה כלי ורוחא אלא דא"כ לא מובן למה לא נעשה זה בכל לילה, וצ"ע והיע"א.

ג. כי השווא היא כנגד אות אחרונה ת' הנחטפת ולעולם כל אות אחרונה שאין בה ניקוד כתוב היא שוא.

ליל שבת קודש

(יחוד לליל שבת: "האל המאזרני חיל ויתן תמים דרכי")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק ס"ב ע"ב יחוד י"ט, יר"א ח"א 781, רחובות הנהר קמ"ז, אור החיים קפ"ה, שעהכ"ו ס' ע"א, סדור קל"ו רע"ב (חת"ך), ק"כ ע"א (ויעבור).

ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: זמן היחוד ליל ש"ק אחר הסעודה. קודם חצות זמן יחוד יעקב ולאחריה מלוא קומת ז"א כמו בליל החול אחר חצות אך עם מיתוק ובעילוי והארה עצומה יותר מלילי החול. בניתיים רחל עלתה לחיק אימא להגדילה. אחר חצות יורדת רחל ועולה לאה לאימא. בזמן זה הזיווג יעקב ורחל מלוא קומת ז"א שהוא לזיווג ז"ן יחשב (אם כי זיווג ז"ן במוסף בלבד). לכן יעקב נקרא בלשון הרב ז"א". בזמן שקודם חצות אנו מכוונים גם ליחוד הנוכחי שהוא יעקב ולאחריה גם לזה שיחול בנקודת חצות והוא יעקב ורחל. ביחוד נמשיך מוחין דאבא לז"א אך הם לצורך יעקב. ההמשכה מתחילה ממז"ס דא"א דרך המדרגות הנאות לאבא לחכמה שבו (מס' ת' של הד' יודין דע"ב) ועד הבינה שבו (כ"ח אותיות הם ט"ס דבינה) כי בינה דאבא מתייחסת בחכמה דאימא, משם לחכמה דאימא (קס"א עם י' אותיותיה) שבתוך ז"א. משם מתחילים לתקן אל לאה ואח"כ את רחל בבנין האח' שבהם (שבת עצמה נחשבת פנים כלפי ימות החול, אם כך התיקון יחשב לאח' דפנים). כעת מתחילים לבנות את לאה ע"י ז"א ע"י המשכת הארות החכמות דאו"א הנ"ל למ"ס דכ"ב שלה (הפשוט, המלא והמלא דמלא דב"ן, ל"ו אותיות. אח"כ יש לעורר ע"ב רי"ו וכ"ו (בחג"ת ז"א כמו בכונת "ויעבור" אלא ששם ללא ההוי"ה הפשוטה) ולהאיר מהם ללא שהיא ד' של "שד"י" והיא ד' של קשר של תש"ר. אח"כ מאירים לרחל לצורך זיווג אחר חצות, שני שלישי חסד דת"ת ע"י ז"א. עכשיו נכוון להמשיך מוחין חדשים שתחילת המשכתם מחכמה דז"א כמו בכונת שים שלום (סדור ק"ט ע"א - ק"י ע"א) עד יסוד יעקב (מהם המוחין החדשים? אולי כוונתו למוחין דפנים, אך לפי הדוגמא של "שים שלום", כוונתו וודאי להמשכת הטיפה עד יסוד יעקב לצורך זיווג עם רחל אחר חצות). ההמשכה היא י"פ מז"ו מז"א ליעקב (למרות שכתוב כאן שהמשכה לז"א, יעקב נקרא עתה ז"א כי קומתו כקומת ז"א). גם נמשיך לו את השליש חסד העליון דת"ת כי זיווג קודם חצות בחול (מחזה ומעלה) ע"י היסוד העליון שבחזה דז"א לכן עתה יקבלו ואז גדלה קומתו ומתארך כשיעור קומת ז"א ונקרא

"תמים". עכשיו יוכל להאיר ללא הנקראת "תם" ולרחל הנקראת "ים" והיא מ"ב דע"ב. אח"כ מדווגים או"א וממשיכים מוחין חדשים לזו"ן לצורך זיווג לאה ורחל הנקראות "אני".

(א) מיוסד על הפסוק **הָאֵל הַמְאֲזִרְנִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִימִים דְּרַכָּי**: (תהלים ח"י ל"ג)

חת"ך וקע"א: השפעה ממו"ס דא"א לחכמה דז"א שבה אהי-ה ממוח חכמה דאימא.

הַאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ר"ת גי' חת"ך, שהם ד' יודי"ן דהוי"ה
 דע"ב דא"א, כ"א כלולה מעשר הרי ת',
 וכ"ח אותיות מלא דמלא דע"ב, ס"ה גימ' חת"ך,
 מחכמה דא"א וז"א.

והוא סוד פסוק פותח את ידיך.

(א) ר"ל להמשיך מחכמה דא"א לחכמה דז"א

ר"ת גי' חת"ך

יִוֹד הֵא וְיִוֹד הֵא

ד' יודי"ן דע"ב כל אחד כלולה מעשר

יודי"ן דע"ב

יודי"ן דע"ב

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֹד וְיִוֹד דַּלְת. הֵא יִוֹד. וְיִוֹד יִוֹד וְיִוֹד הֵא יִוֹד

ס"ה חת"ך

והוא סוד פותח את ידיך ס"ת חת"ך

הַאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ס"ת עם הכולל עולה קע"א,
 גי' אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו.

מספר **אלף הֵא יִוֹד הֵא**
 אותיות **אלף הֵא יִוֹד הֵא**

להוריד ד' יודי"ן דע"ב כ"א כלולה מעשר

יִוֹד הֵא וְיִוֹד הֵא

יודי"ן דע"ב

יודי"ן דע"ב

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֹד וְיִוֹד דַּלְת. הֵא יִוֹד. וְיִוֹד יִוֹד וְיִוֹד הֵא יִוֹד

ס"ה חת"ך

אל הס"ת שהוא אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו

מספר **אלף הֵא יִוֹד הֵא**

אותיות **אלף הֵא יִוֹד הֵא** ס"ה גימ' קע"א

ותכוין להוריד הר"ת שהוא היודי"ן דהוי"ה
 דיודי"ן וכ"ח אותיותיו כנז', אל ס"ת שהיא
 אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו (ר"ל מחכמה
 דא"א לז"א שבו אהי"ה ממוחין דאימא),
 ללא הרמוזה בתיבת האל.

א. יחוד זה אינו נוסח היר"א והוא לקוח מספר אור הלבנה, הלשון של היחוד הוא מהשד"ה. הביאורים בסוגריים הם מהגר"י קצין זצוק"ל [באור הלבנה עמ"ו קפ"ה-קפ"ז יעו"ש, שהסביר את השד"ה] וכתב שם שכ' היום"ד ז"ל בביאורו (בשערוה"ק) שיחוד זה הנשגב והנורא מאוד שייך לליל שבת קודש אחר הסעודה כנודע יעו"ש בביאורו וירוח לך.

ל"ו אותיות דב"ן: השפעת חת"ך וקע"א ללאה.

האל אח"כ תכוין להוריד הב' שמות הנז' (דר"ת וס"ת)
 (ר"ל משם ע"ב ד' יודי"ן וכ"ח אותיותיו ושם השני קס"א ועשר אותיותיו),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל,
 והיא גי' ל"ו אותיות שבהוי"ה דב"ן,
 פשוט ומלא ומלא דמלא.

ל"ו אותיות גימ' לאה,
 ותמשיך הנז' לפרצוף לאה הרמוזה בתיבת האל
יהוה
יוד הו וו הו הו
יוד ואו דלת. הו הו. ואו ואו. הו הו

שד-י: המשכה מחג"ת דז"א ללאה שהיא ד' של "שד-י" והיא ד' של קשר תש"ר.

המאזרני ע"ה גי' שד"י
 שהוא ע"ב רי"ו הוי"ה כנודע.
 ויכוין להמשיך כל זה בלאה שהיא ד' דשד"י
 שהיא קשר דתש"ר (א).

יוד הו וי"ו הו ע"ב בחסד
יוד הו וי"ו הו ע"ב דע"ב
יוד הו ואו הו מספר
יוד הו ואו הו אותיות
יהוה יוד הא ואו הא ע"ב דמ"ה
 סה"כ גימ' רי"ו בגבורה

יהוה כ"ו בת"ת
 סה"כ גימ' שד"י
 להמשיך כל זה ללאה
 שהיא ד' דשד"י
 שהוא קשר דתפילין של ראש

חיל: המשכה לרחל.

חיל גי' כ"ד כ"ד

שהוא ב' שלישים תחתונים דת"ת דז"א מן החסד המתפשט בו, כי [בכל ספירה מחג"ת נו"ה דז"א יש בה חסד אחד ו] חסד גי' ע"ב ובי' שלישים שבו גי' חיל ויכוין להמשיכם לרחל (ב).

א. דוגמה לכך, בזמן היניקה, כמ"ש בע"ח שכ"ח פ"ב כי ז"א יונק משדי אימא הנקראים שד"י ועי"ז יהיה פרצוף יניקה דז"א שהוא חג"ת שיש בו מספר שד"י כי בחסד הוא הוי"ה דע"ב שכן חסד גי' ע"ב ובגבורה רי"ו שהם ג' ע"ב שנתקבצו בשמאל ע"ד ויעבו"ד ובת"ת הוא הוי"ה פשוט כי בת"ת שם הוי"ה עצמה ושלתתם כ"ו רי"ו ע"ב גי' שדי יעו"ש.

ב. וכמ"ש בע"ח שכ"א פ"ב כי ז"ס ושמתו כדכ"ד שמושותיך כי כתר הנוק' נעשה מב"ש ת"ת דז"א מבחינת החסד שבת"ת שהוא ע"ב וכל שלישי הוא כ"ד גם ז"ס וישראל עושה חיל כי ז"א הנקרא ישראל עושה חיל לנוק' ר"ל שנותן לה ב"פ כ"ד שמספרם חיל"ל וכן ז"ס הפסוק באלהים נעשה חיל ועי"ז והוא יבוס צרינו יעו"ש ב.

10 שמות מ"ו: המשכה מוחין חדשים מחכמה דז"א ליעקב.

וַיִּתֵּן גַּי' תַּס"ו כְּמוֹס' עֶשֶׂר מִלּוּאֵי ע"ב,
 עַם שֵׁשׁ אוֹתוֹת הַמִּילוּי.
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל

עם ו' אותיות המילוי יוֹד הֵל וְלֵו הֵל, גימ' ויתן
 להמשיכם לז"א (עפ"י הדע"ה,
 צ"ל מז"א ליעקב הנקרא ז"א)

י-ה: המשכת ש"ע דחסד שבת"ת מז"א ליעקב. עכשיו הוא נקרא "תמים"

תָּמִים גימ' ת"ץ. יכוין כי כבר המשיך לז"א
 (שהוא יעקב, כמו ב"ויתן") מספר תס"ו הנז', ועתה
 ימשיך לו גם אור שלישי עליון דחסד שבתפארת
 שהוא כ"ד כנ"ל, הרי נשלם לת"ץ כמספר תמי"ם.

אור ש"ע דת"ת שהוא כ"ד
 יוֹד
 לז"א (שהוא יעקב)

תם ים: המשכה ללאה ורחל.

ועתה כבר יכול להאיר ללאה ולרחל הנקראים
 תמים. כי לאה נקראת תם, כמספר ד' אלפי"ן דד'
 שמות אהי"ה כנודע. (א)

ז"א (שהוא יעקב) מאיר ללאה
 אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף
 הנקראת תם

ורחל נקראת י"ם,
 שהוא המ"ב אותיות דהוי"ה דיודי"ן, שהוא חסד,
 שהיא לוקחת [אור שלישי אמצעי] מז"א.
 ועוד השליש האחר [התחתון] שלוקחת,
 שהוא [שליש הוי"ה פשוטה מספרן] ח',
 הרי הכל גימ' י"ם.
 (רחל קבלה שני שלישים של חסד שבת"ת,
 במילת "חיל").

ז"א (שהוא יעקב) מאיר לרחל
 הנקראת ים
 יְהוּה
 מ"ב אותיות
 (שליש אמצעי) יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד וְיָו דְלֵת. הֵי יוֹד. וְיָו יוֹד וְיָו. הֵי יוֹד
 ועוד שלישי תחתון ח' הרי י"ם

א. מכוונת תורה לשמה שלוקחת לאה ד' אלפי"ן דארבע אהי"ה דאימא שהם לבושי חו"ב חו"ג דז"א, והם
 גי' מד"ת כמבואר בע"ח שער ל"ח פ"א. וכתוב בשער הפסוקים פר' שמות בביאור שורה האמצעית, כי
 שרשם, שהוא בחינת כללות הארבע אלפי"ן, נשאר בז"א, ולאה לוקחת ת"ם. וז"ס ויעקב איש ת"ם ר"ל
 בעלה דלאה הנק' תם ע"ש.

ע"ב קס"א: זיווג פנים דאו"א לצורך המשכת מוחין חדשים לזו"ן.

ותחילה יכוין למסור עצמו על קידוש השם, ולקבל עליו ד' מיתות בית דין

ע"ב	יוד הי ויו הי	א	ולייחדם ע"י	א	י	ע"י	סקילה
ס"ג	יוד הי ואו הי	ה	ולייחדם ע"י	ד	ה	ע"י	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	ו	ע"י	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	י	ה	ע"י	חנק

דְרָכָי גִּמְ' הוּי"ה דע"ב ואהי"ה דיודי"ן קס"א, פנים דאו"א.
 ושניהם גימ' רג"ל, וע"ה גימ' דרכ"י,

יוד הי ויו הי ע"ב - פנים דאבא
אלף הי יוד הי קס"א - פנים דאימא
 גימ' רג"ל

יכוין לזווג או"א
איהיהיה
 להמשיך מהם המוחין לזו"ן

אני: המשכת מוחין לכח"ב דלאה ורחל לצורך זיווגם.

יכוין בשם קדוש שביחוד זה מוצאו מתיבת
תמים בחילוף א"ת ב"ש אימי, וניקודו כניקוד
ר"ת האל המאזרני חיל ויתן.

יכוין בשם **אימ"י** הנז' שמספרו **ס"א** גימ' **אני**,
 שהוא כינוי ללאה ולרחל,
 כי **אני** גימ' הו"ה דב"ן
 ותשע אותיותיו שהוא בנוק'.
 וזהו שכתוב **"ראו עתה כי אני אני הוא"**.

יכוין **אימ"י** גימ' **אני** כינוי ללאה ורחל
 והוא גימ'
 שם ב"ן **יוד הה וו הה**
 וט' אותיותיו **יוד הה וו הה**

(א) סגולה להעלות נשמתו למעלה בלילה

מי שרוצה להעלות נשמתו בלילה בסוד פקדון צריך שיהיה בו א' מחמשה דברים אלו:
 (משערה"ק דף ט' ע"ד - דפו"י י"ב ע"א)

- א. שיכוין באותו יום בתפלתו כונה שלימה באופן שגרם בעת נפילת אפים דשחרית זווג עליון.
- ב. שיתן באותו יום צדקה כתקנה שלא ידע למי נותנה, וגם המקבל לא ידע ממני נטלה וליתן צדקה לאדם ראוי והגון.
- ג. שיהיה באותו יום כל היום בתפילין בלי היסח הדעת ולכוין בהם הכונה קצרה כמ"ש במקומו.
- ד. להחזיר בני אדם בתשובה, או שימנע לאיזה אדם שמבקש לעשות עבירה ולהחזירו בתשובה מעוון ההוא.
- ה. לזכור בעת שישן כל החטאים שעשה באותו יום ואפי' דקדוק קטן וישוב בתשובה ויתודה עליהם. (ובפע"ח שם כתב אין צריך בפרטות, אמנם צריך שיטרח ויזכור כל מה שיוכל מהחטאים שעשה ביום ההוא).

א. פע"ח דף ע"ח ע"ג. סידור היר"א זלה"ה ח"א עמו' 783.

כאשר מזדווג ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג חדשים או לזרז א"א או לזרז ז"ן ג"כ או אוחס החו"ג אינם עומדים בסדר הנו' שעולים למעלה אמנם הם יורדים במרוחה למטה במקומם רק שאלו החו"ג הא' הם המיד מקבלים הארה מן החדשות הבאות אח"כ תמיד כנודע בזווג דאריך ודא"א דלא פסיק לעלמין ופירט מה שהוא לריך לחיות העולמות כנודע ותמיד נמשכים חו"ג חדשות ג) ד) ואז החו"ג הראשונים אשר הם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשות דרך מסך היסוד קס"א) בסיחוס גמור והחו"ג אשר הם למטה הם מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור קס"ב) וסיבה זו קס"ג) היא מה שגורם אל התחלקות קס"ד) ד' פרטופים והיות שינוי והבדל בין התחנות אל העליונות, וגמלא עשה כי או"א מלבישים את אריך מן הגרון שבו עד היום היסוד דעתיק שבתוכו שהוא עד היום שליט העליון של הת' דאריך והוא עד החזה שלו ואבא מלביש הימין ואימא מלבישת השמאל: (ה) **ואח"כ** באים יסו"ת וכו' ומלבישים גם את אריך מן החזה

הנו' עד הציבור של אריך שהוא יותר למטה מעט מן חלי הת"ה שלו יס"ס בימין ותבונה בשמאל ואלו הד' פרטופי"ם הם המלבישים את אריך מן הגרון ועד הציבור כנו' ו) מכל לדדיו וסביבותיו שמאל וימין אחר ופנים, וכבר נודע מה שביארנו בענין לאה ורחל בהיותם עומדות באחורי ז"א שאז העקביים של הנלי לאה נכנסים בתוך ראש רחל העומדת תחתיה וכן ג"כ בכאן ו) שהעקביים של הנלי בינה העליונה נכנסות תוך ראש התבונה העומדת תחתיה משא"כ באבא עם יס"ס העומדת תחתיו וטעם הדבר הוא לפי שהנבו' ילאו תחילה מן היסוד ותגלו ואח"כ ילאו החסדים ואז היה הגילוי בשיה לכל הגבורו' ולכן נתקשרו הגבורות בקשר חמין עליונות עם התחנות ולכן אעפ"י שאח"כ נתחלקו לב' פרטופים נשאר ביניהם קשר חמין ע"י העקביים הנו' אשר על ידם מתקשרת הבינה עם התבונה:

(ח) **וזהו** מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך והוא בחי' מקום ההפסק וההבדל והחיתוך שיש בין הנלי הבינה אל

איפה שלימה

הדבר הזה רק בחו"ג הראשונים וכו' עכ"ל והא דהולך השמ"ס ז"ל להביא גירסת שער הקדמות ולא ינחא ליה גירסת שבכאן לפי שכתב רז"ל בפרקין וז"ל למה נקראת הבינה אשה חיל עטרת בעלה, והטעם הוא כי היא נעשית מבחי' גבורות אשר הם מגולות כולם בגילוי יותר מן החסדים כנ"ל, אבל אבא שהוא מן החסדים שאינם כ"כ בגלוי אמרו עליו בזוהר וע"ד אבא עמיר וגניו יתיר עכ"ל משמע דהרב בפרקין חיירי ע"פ שמועה שניה ולא בגירסת ע"ה ואולי"ה שבכאן דחיירי בשמועה ראשונה לפיכך הביא השמ"ס גירסת שער ההקדמות דחיירי כפי שמועה שניה וכבר ביארתי למעלה שאינם שתי שמועות רק שמועה שנית ביאור לשמועה הראשונה שאמר לו האר"י ז"ל בתחי' ולא כמ"ס מוהרנ"ש אות קס"ב והשפת אמת אוה' ב' שבכאן מדבר כפי שמועה הראשונה וק"ל:

(ב) **א"א** בנות' ומוריד חו"ג וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל לריך לומר עתיק ומוק' כדמשמע מדבריו אח"כ וכמבואר במב"ש שער א"א ש"ג ח"ב פ"ב עכ"ל:

(ג) **ואז** חו"ג הראשונים שהם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס וכו' עיין יס"ס אוה' ב' שהקשה ממ"ש הרב בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק כמו צתה שנאללו זו"ן ונעשו אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד וכו' ונעשין האורות כולם בגילוי וא"כ אריך כתב רז"ל בכאן שכשווג לזרז זו"ן יס הפרש בין החו"ג בין סיחוס לגלוי וכו' עכ"ל בקינור יעו"ש שהניח בקושי"א, והנלע"ד שמ"ס הרב ז"ל לזרז זו"ן ר"ל לתת חיות לזו"ן או לזרז מוחין דיניקה שאין לריך עליית מ"ן ואז אין ריבוי אור כדי שיבקע יסוד דעתיק לפי שלזרז חיות או לזרז מוחין דיניקה נעשה זיווג או"א מאליו בלתי העלאת מ"ן כידוע, וכן מדוייק מדבריו רז"ל שכתב שזווגיהו לא פסיק ובפרט לזרז חיות העולמות משמע שאינו מדבר בזווג שהוא לתת מוחין גדלות לזו"ן, אבל מ"ש רז"ל בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק וכו' במוחין גדלות חיירי שבכל מקום שכתב הרב לתת מוחין סתם הוא על מוחין גדלות כידוע, ומה שכתבתי שצתה מוחין דיניקה לזו"ן אינם נכללין או"א ביחד ואינו נבקע יסוד דעתיק זה מפורש בהדיא בעו"ת דף והביאו הרש"ס בס' נה"ש דף ל"ה ע"ד אות מ"ו וז"ל אבל זיווג התחנות דיסו"ת לבדם למטה אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאל"י ומוחין דיניקה לאבא וכו' עכ"ל יעו"ש, משמע שלזרז מוחין דיניקה אין מהחברין אבא ויש"ס להיות פרטוף אחד ואימא ותבונה להיות פרטוף אחד ולפי מ"ש שאלו חו"ג החדשים הנו' בפרקין הם לזרז חיות העולמות או לזרז מוחין דיניקה שבדחי' הארתם מועפת הרבה ואין בהם כח לדחות השני חסדים וחלי הראשונים אשר הם בתוך יסוד דעתיק וכיון שכ"כ הארתם מועפת יכולין לעבור דרך יסוד דעתיק החו"ג החדשים ג"כ דרך שם וללאה לחוץ ויש מקום ביסוד דעתיק להכיל החסדים או הגבורות החדשים עם השני החסדים וחלי אשר הם תוך היסוד, וזוה יתישב מ"ש מוהרנ"ש באות קס"ד יעו"ש וכן סידר הרש"ס בסידורו בתיבת שמע לזווג יסו"ת לבד ולא יש בקיעה וכ"כ בנה"ש דף כ"ה ע"ב בסופו, אבל בתיבת אחד כתב לזווג או"א ויסו"ת ונבקע יסוד דעתיק ונעשים אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד ומזדווגים הרי כי אין בקיעה ליסוד דעתיק אלא דוקא כשמזדווגים להמשך מוחין גדלות אבל לזרז מוחין דיניקה אין נעשין פרטוף אחד ועיין ע"ה שער כ"ג פ"ו וצנה"ש בהקדמת קינור הברכה דף ע"ז ע"ה דפוס ירושת' ומשם בחרה דמוחין דיניקה אע"פ שנמשכין מעתיק אין בקיעה דיסוד דעתיק כדי שיהיו או"א ויסו"ת נכללין ביחד ודו"ק:

(ד) **יש** ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה וכו'. מ"ש חו"ג הראשונים שהם למעלה ר"ל שנים חסדים וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה בתוך יסוד דעתיק ושני גבורות וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה מלד שמאל דא"א, ולא כמ"ס הרמ"ז אות קס"ה כמו שהשיב על דבריו הרב שפת אמת אות ב' יעו"ש, ומ"ש הרב ז"ל שמקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס גמור ר"ל שהגבורות העליונות מן חו"ג החדשים דרך מסך וסיחוס גמור אבל חסדים ראשונים העליונים אשר הם תוך יסוד דעתיק מקבלים הארה מן חו"ג החדשים דרך סיחוס לבד בלתי מסך ר"ל לפי שעדיין לא נתגלית הארתם של חו"ג החדשים שהארתם סתומה בתוך יסוד דעתיק לא כן בחו"ג הראשונים התחנות אשר הם מחזה ולמעלה שמקבלים הארה חו"ג החדשים אחר לאתם מן יסוד דעתיק בגילוי שנגדלת ונכפלת הארתם כידוע בענין החסדים של ז"א המגולים אשר הארתם יותר גדולה מן החסדים הסהומים למעלה כמבואר בשער כ"ה דרוש ג', א"כ מ"ש דרך סיחוס חוזר גם על החסדים ולא כמ"ס היפ"ש אות ב' מ"ש הרב דרך סיחוס חוזר על הגבורות לבד ועפ"י נתהרלה קושיה הרמ"ז ג"כ שבאות קס"ה ומ"ש השפת אמת שם על קושיה הרמ"ז שרז"ל מדבר כאן על שמועה הראשונה כבר הוכחנו לעיל באות א' דלא כדבריו יעו"ש, אחר כתבי זאת ראיתי בס' אהבת ה' להיוס"ד ז"ל שהאריך בזה הענין שכתבתי יעו"ש בהרכבה מדף כ"ג ע"ה עד דף כ"ד ע"ה בסופו ושכח לאל שזכיתי לרעת קדוש:

(ה) **ואח"כ** באים יסו"ת וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל ומ"ש לעיל פ' ע"ו משער א"א כי יסו"ת הם כללות אימא שהיא בינה דאל"י המלבישת לגבורה דא"א, עי"ש מה שכתבנו עכ"ל:

(ו) **מבר** לדדיו וסביבותיו שמאל וימין וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל עיין בסוף פ"ג ששם נראה שכל בחי' פרטופי או"א פנים ואחור כחונים בפני הא"א זה בימינו וזה בשמאלו, וז"ל אופן זוגם ואופן הכנסת המוחין בז"א מלוכשים צנה"י שלהם, ובמה שכתב כאן יובן הכל וק"ל עכ"ל ועיין מ"ש השמ"ס בהנה לקמן בשער זה פ"ג ובמה שנכתוב שם בע"ה:

(ז) **שהעקביים** של הנלי בינה העליונה וכו' עיין שפת אמת בריש פירקין מ"ש לתרץ על מה שהקשה הר"מ משער אח"פ פ"ג ועיין ש"ש שכתב לתרץ כי מ"ש כאן שעקביים של בינה נכנסים בראש התבונה הוא בזמן שהבינה ותבונה אינם נכללים בפרטוף אחד אבל מ"ש רז"ל במ"א שהתבונה מלבישת את הבינה מחזה ולמעלה הוא בזמן שבקע יסוד דעתיק ונעשין אימא ותבונה פרטוף אחד כגון בעיבור ראשון של ז"א שעולה התבונה ומלבישת את הבינה מחזה ולמעלה:

(ח) **וזהו** מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך וכו' עירובין דף י"ח ע"ה ברכות דף ס"ה ע"ה וכ"כ בשער ההקדמות דכ"ז ע"ב: אל

בפי"ח שער טו"ז פ"ג כתב דכשנכרה ארבע"ר וחטא גרם לכפיל מחלצ' הספירות והנשמות ועולמות ודחשך ומשם ובלאכ בכל יום מחזכרים מחלקים המגיעים לאותו יום הספירות והנשמות וכמלאכים יטרי"ש ולא הזכיר מחיקון בעולמות ח"כ מכו בחינת נשמות ועולמות כנז' כאן ?

תשובה כתוב בסב"ק "עולת תמיד" (ד"ו ע"א) וז"ל בעניין חילוף

ופני' שביארנו במ"א דע כי יש שני מיני חילוף ופנימיות א"י הוא כי החילוף הם בעולמות והפנימיות הם הנשמות, והשני כי בחילוף עלמו יש ג' כלים וכו' כלים התחתונים עם המוחין שבהם נקראים חילוף שהם אלהים ונקראים אחר' והפנימיות הוא כלי הראשון עם מוחין גדלות שבו ונקרא פנים, וכן בפנימיות שהם הנשמות הוא כך, כי החילוף הם עיצור ויניקה ובפני' הם מוחין גדלות ע"כ וצ"ע שער פו"ח פ"א כי וז"ל הקדמה אחת נכונה ואמיתית שיש לנו בעניין י"ם כי יש בהם שתי בחינות א"י בחינת בעולמות עלמן ונקראים חילוף הספירות, ב' בחינת הנשמות עלמן ונקראים פנימיות הספירות ע"כ ועי"ש בדרום ב' :

נמצא לפי"ז מ"ש הרש"ש ז"ל יפנה לכמשוף פנימי ומקוף דנשמות ר"ל חב"ד דנכ"י דעשיב שנקראים נשמות ומ"ש צנטי"י פנימי ומקוף דעולמות ר"ל חילוף נכ"י דעשיב שנקראים עולמות, אבל הלך השוכ ששמיכה בחילוף בגמור דעשיב שהנכ"י הם חילוף ונתקן ע"י המנשה דיפנה ויטול וברכותיכם זכיע"א .

כד' (שאלה) כתוב בסידור הרש"ש זע"א צבקדמת יפנה (ד"ז ע"א) וז"ל יכוין להפריד הקל"י מנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב ויכוין לצרר מצירורי כלים ואורות דרפ"ח דנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב דאל"י ודעשיב התחתונה דכלים חילוניים דמלכים הנחונים בעשיב וכו' ע"כ וז"ל מה היא הצטיינה כמלוכשת בעשיב והיא מכלים חילוניים דאל"י א"ס הוא מדבר על צירורים שנתקנו ציוס א"י אח' וציוס ב' פנים וצליל שלישי ירדו לצ"ע לסויע בצירור מדש ועולים בחלקי החפילות ועי"ז קאמר הנחונים בעשיב זה ח"א כי בחינה דיוס א"י שירדו צליל ג' כבר נתקנו ציוס א"י

מהרגלים למה לא יתחייב ליפנה דגליו ג"כ וראיתי להרב יפה שעה' על שהבין אות ג' שהרגיש כזה הירץ וז"ל ואין אנו רוחצין הרגלים כי אין בנו כח לדחותם מעל הרגלים כי כל נה"י הוא לבד מגופא ושם תיקוף אחיותם לבד הבהנים בזכות העבודה והסקד"ש כתיב כחו ורחצו אהרן ובניו סמנו את ידיהם ואת רגליהם וכוה הבין דחיצת ערב שבת פניו ידיו ורגליו כי זכות השבת יכולה היא שתגן עכ"ד וכ"כ הגאון הרי"ח בסה"ק, בן איש חי' פרשת תולדות אות א' והביא מ"ש היפ"ש יעו"ש והיע"א :

כב' (שאלה) עוד יש לדקדק בשנוי כמלא ממטצט בצרכה לק"ש כי בק"ש מוחין דיניקה הם שמות אלהים או אהיב כמ"ש צסידור, משא"כ בצרכה מוחין דיניקה הם עסמ"צ קס"א קמ"ג קנ"א, מה נשתנה ? ועוד שמוחין דיניקה לעולם שם אלהים ולא כויות ומה נשתנה בצרכה להיות עסמ"צ ?

תשובה לעולם הכלל הוא שבין מוחין דיניקה דק"ש וכן בצרכה הם אלהים ומ"ש בצרכה עסמ"צ וכו' זה כולו רמז למספר צרוך עם ד' אותיות ועלו עסמ"צ שהם ל"ג, וגם בישראל דק"ש לפעמים שדי לפעמים אלהים כפי הענין מהרבי"ג שד"כ יל"ו : **א"ה** לענין מעשה הכוונה בו"ע סודו דיבויין כדרך המסודר בסידור כי אודי יש לחלק ואכמ"ל והיע"א :

כג' (שאלה) כתב מורינו הרש"ש זיע"א "בטכר שלום" [דט"ו ע"ב] וז"ל ע"י יפנה ויטול וברכותיכם יכוין צפרטות לתקן כלים פנימים ומקופים צין דפנימיות צין בחילוף דחילוף נכ"י דעשיב ולכפריד מהם הקל"י וזה ע"י שיכוין לכמשוף להם מוחין פנימים ומקופים עם נרנסי"י דנפש דעולמות ודנשמות לכלים פנימים ומקופים דפ"ח דנכ"י דעשיב ויפנה לתקן הפנימיות ויטול לתקן בחילוף וצברכת נט"י יכוין לתקן אר"מ דחילוניות ובאשר ילך יכוין לתקן אר"מ דפנימיות ע"כ :

צ"ל מה היא בחינת עולמות ונשמות כנז' כאן כיון שנודע שחיקון הנשמות הוא ע"י דיבור ולא ע"י מטעם ועוד שצבגכת השמ"ש

וצירא . והנה ז' סו' הגדולה שבח'ם דל'א נחלקה לבי' ונפשה
ג' ג' ח' חלקים ארבעינים שבו שהוא מד סבורא הס לאור'א
וג'פ' החאין דמ'ס'ם הס כחר דל'א וכנה אלו ג'פ' הנשארין
לד'א נחלקים בלופן זה כי ח'י' ח'ה' הפליון שנחלקו הס ג'
מ'ק'ס ח'י' סו' בכרת הוא שאפ'פ' שחלקו בכרת ס'מלא
כל בח' סו' בח' ו' הפליון כי כן הוא בכל הפולמוס הפליונים
שאפ'פ' שמתחלקים בשאר כח בכל בליוח חלק כנ'ל נמלא כי
ג' חלקים אלו ארבעים נפסין בטרם ו' ח' וכשחמלאנה כזה
ול' ס' ג' אוחיות שהם פלמן בג' חלקים שבה' פליון של
ס'ס בלופן שהוא ול' ו'א' אלא ג' חלקים ונהה כחלק הפליון
שכח ו' ראשונה ממנו נעשה גופא דאבא ומ' אחרונה גופא
דאמא ומלוח א' שבחלמ'ס הוא' נעש' ב' יסודות דל'א ולכן
כשמו סיסודות בחלמ'ס הוא' כי הס הפיחדים אס שיהן
וע' מדוויגים . אמנס אח'כ (ח) שממחי ממורי אכ'ס בלופן
אחר וכו' כי אלו כג' חלקים ש'ס בח'י' הפליון דמ'ס דל'א
כב' חלקים ארבעינים מהס נעשה לד'א ב' דפוס והחלק כג'
ממנו נעשים כל ב' גופים דל'א . וכד' שפסין פנין זה הסכ
אך מחלק כג' מספיק לב' גופים דל'א נקדים לך הקדמה
(ב) ח' דפ כי י' ב' מיני חוויגים סא' נקרא נשיקין (ג) וכב'
היא זוג פמש ועדפ שקודס זוג פמסן גופי לריך שיקדים
אליו זוג הפליון רוחי שהס הנשיקין בסוד וישק יפקב לרחל
ומבשרינו נחזה חלטה שפחלה מקדים כנשיקה וחל'ס חוויג .
ואמנס גם הנשיקין הס בסוד חוויג ולכן מ'ינו בגמרא נקרא
חוויג בלשון דבור שהוא צפה כמ'ס צמ'ס כחובוס בתמנה רחיה
מדברס פס ח' אמרו לה מה סיבו של זה יש מ'ד בגמרא
שפירס מ'י מדברס ננפלת פ'ס גם הפסוק קורא חוויג בל'
אחלה כמ'ס כן דרך אשה מנחפת אכלס ומחמה פיה וגו' וכן
זה . גם כזה סכין מ'ס ס'ד לאלתר עון (ד) שכרוק בתוך
פיה פ' כשארס מזדווג פס אששו אזו בכרת מתחלה רדוק
ומסכחה בסוף פיהס וכו' קודס אל חוויג וכו' ס' לו ואמנס
לסוס זה חוויג פליון ורוחי מאד לך בתחלה מקדים חוויג
נשיקין לחוויג החמון . וכפנין כי סחלה מספורים ג'ד בארס
להדווג שהס בח' ג' מוחין דברשא ושליחן הספה כסיה
מזוג אפשה פ'י ואחר שכנוקבא הפליונה ססיה בינה שבראש
נעלה הספה מסיד חוויג אזו מורידה למטה ביסוד ומחרת
ללוח אל הנוקבא . נמלא שבחמלה מדווג הארס מ'יה ובינה
לאור'א הספה של ממוחין שלו ואח'כ יודת עד היסוד זו
ואז נסגה לאששו ביסיד שלה . ופנין חוויג זה הפליון דנשיקין
הוא בלופן זה . דפ כי כנה נדפ שכל ספירס כלולה מ' (ס)
וכנה חכמה דל'א הוא סוד מוחא סמימאח דיליה ויש כה
י'ס ומספשו כולס צרישא לחודים וביסוד שלה הוא סמך חכמה
ח'ס ח'ך מ'ס (ו) וכמלכוס שנה הוא בגרון (ז) ואמנס
גרון זה נקרא בינה בערך שאר הגוף כנדפ שחמלה בגוף
הוא מחסד ולמטה ול' סוס אראש שהוא בגרון נקרא בינה
והוא סמלטה והנוקבא של חכמה שהוא מ'ס ומזדווג סחכמה

[2159111]

עמה בסוד כח'ך שהוא היסוד פס בגרון שהוא מלטה נקרא
מ'י'ק דפ כי סיד אחפ'ס בגרון כנדפ מאחר'ו
וכס בנינה וכס גימטריא חג'פ' גי'כ'ק כח'ך והס בחכמה
אוחיות ח'ך מ'ס גי'כ'ק גימ' גנ'ף ואלו הס שמוס קדושים :
צרים המעור שהוא היסוד המזדווג צווג פמסן וכלשון הוא היסוד
המזווג זוג פליון והנה נדפס אופיוס אחפ'ס שסס בגרון
וגי'כ'ק הס בתוך . וכפנין שחכמה הוא כמ'רא לחסדים
וכבינה הוא פמרא דגבורס ואופיוס גי'כ'ק הס ס'ח שבח'ך
שהוא חכמה ואופיוס אחפ'ס הס ס'ג שבגרון שהוא כבינה .
ובזה סבין מ'ס צלרר'א האזע רל'ס אשא ומ'יח אסמקן ויאן
בליוזא פ' שבחוך ספה הג'ל י'ס חו'ג שהס מ'יח ויאש זה
בלד זה לך אחפ'ס בגרון א דפריד מלכין ד דפריד ונחית
ס' כי אלו באופיוס הס בח' ס'ג אף אופיוס גי'כ'ק שהס
החסדים פליהס נאחר כנחמדים וגו' ומחוקים וגו' וגם עליהס
נאחר וסיה מעשה הלדקה שלטס כנדפ שאלדקה שטסן לדיק
לדק הס כחסדים הנקרא שלטס ולדקה וזו לדק שהוא רימן
גזוכר בזוכר שהס בח' גבורת מתחמקים פ'י כחסדים שהס
כ' וזו מלדק נעשה לדקה וזה כנה מט'ס לדקה וכנה בגרון
הוא נקודס ליון שבבינה ושס סס ס'ג אחפ'ס . ושס זה
שאמרנו לא יחלוקו אלו בשמושם שחמחי ממורי אכ'ס כי
כח'כ מספספין ל'יס כל ח' מכן וראשיקן למעלה בשוחן
וספין מסח'ימין צפה ושס כח'ך כח ססיוס דחכמה וגרון כח
הסיוס דבינה שהוא נקודס ליון שנה וכלשון הוא יסוד של
כח'ך כממשך ס'ח גי'כ'ק וס'ג אחפ'ס וזו הוא שס בסוד
מ'ד סידרין מח'ך אל בגרון ובסוד מ'ג השולק מן בגרון
אל סמך וכו' סוד כרוק סיולה מח'ך וגרון כג'ל בגמ' . ח'ס
וסלן מחכאן דא לרא בלישן פמלל רברבן ס' כי הוא כלשון
המזווגס (ט) לכן סולס מחכאן ליה כי הוא ספיקר וממנו
תולדות חיים . (א) והנה אפ'פ' שאחיות גי'כ'ק או אופיוס
אחפ'ס אינס אלא ד' (י) פכ'ז סס ס' ולא קבלתי סעמו . וכנה
ז'ס שאז'ל כל דבור ודבור סילא מפי סקב'ס נגרא ממט מלאך
אחד והפנין כי סמלאכים נבראים פ'י חוויג רוחי הפליון כיה
ולכן חיים וקיימים למד אף כה ארס בל'ס פ'י חוויג סמסן
גופני שהוא מבחי' היסוד פס סמלטה לך סס מסיס . ובמ'א
ספפה כסיה זולתה סמסוחן ממש דברשא . אמנס חוויג סמסן
אין ספפה כסיה נמשכת סמסוחן פלמן אלא מבחי' סס'ח
כמספספין עגוף סמסד עד סוד וסמור כלל זה בידך וכנה
נדפס שאין לך ספה יורדת מלמטה מ'ד שאין ספייס סלקין
כפדה מ'ג . וכפנין שהלא נודפ שבח'יח ספולס סיה פ'י שס
מ'כ בגמ' סבראשית עד ב' דנב'ו וכו' הספה דדסר'א אמנס

[אוצר החכמה]

דגרות וביאורים (ח) שפר ס'י ס'י שפר כ'ס ס'י ארס פ'ס : (ג) לפיל פ'ס : (ג) כנס ארזא ילכא ד'ס כחן היסוד לשון דל'ך פמסן קובישו כנה שסגן
פנין חוויג כנשיקין וכו' ו'פ'ס החסד ספירקין וזו נפולא כסוד ככל סאוך וכן כנה נפשו'ס אחר גמר כל סקידות כסוד כנשיקין כנה
סכ'ס וסכ'יס ימלא ססודיונו . פמן כסון : (ד) ר'ס כל זמן : (ה) פנין סו'ס דל'א פ'ס : (ו) סירוס נדפס דביסוד הוא סו'ס דר'ס חכו ח'ך פ'ס כמס'ך סס
הוא פ'ס סכ'ס היסוד . כ'ס : (ז) סס דל'א פ'ס : (ח) וז'ל כנה סמן כסוד כנה כסוד חוויג כה סמכס ככזה פס בינה אינו פס בינה דל'א אחר ירדס בגרון אלא
פס סמלכות דפ'ס דל'א אחר הוא בגרון ונקרא ג'ד כסס בינה פל סס כבינה אחר סס . פמן כסון : (ט) כנס סירוס דברי רבינו לסירוך ג' שמוטת אלו כוס כן
וכזה כי כספוס ח'י כנס כי חוויג הוא ח'ך יסוד דמכפס פ'יס דל'א פס סמלכות שבו סכ'ס סמלכות דפ'ס כסופוס בגרון שהוא בינה דכלל'ו אמנס כבינה ככללי
אשר ס'ג בגרון לא כנה בינה כזה חוויג . וכספוס שכי פוס נאופן אחר וכזה כי סמכפס ככלל'וה הוא סמך וכבינה הוא בגרון וכלשון כסכפ'ס מ'יהס הוא
כדפס סנין סרני וסיונו כסודיונים סרני ככוללים סכ'ס סר'ס נכללוס כס בינה ככללי כננרן פ'י כלשון חכ נאכס כחולקס . וכנה סמכס כסנרן הוא מקודס ליון
כבינה כי מורי סמכפ'ס ל'יס כ'ל פ'ס וראשיקס למעלה כסופין וסוס סמכפ'סין נפ' וסס כח'ך כ'ס כסיוס דחכמה וגרון כ'ס כסיוס דבינה סכ'ס נקרא ליון
סכס וכלשון הוא יסוד של כח'ך לא יחלקו . והוא דלשולס סמך הוא מנפס אלא סכ'ס היסוד של סכפס וסודיוס הבל'ס פס סמלכות שבו כננרן כפ'ס כספוס ח'
יסוד זה פלמו סכ'ס סודיוס גם פס נקודס ליון דבינה ככללי כננרן . ופנין גסר כ'ס'ס דף ס'ס כפולוס ונהג'ס לנען כ'י'ס כ'ס'ס . פמן כסון : (י) אוחיות :

יפה שעה
כסדקא יפ'ס : (א) וכנה אכ'פ'ס שאחיות גי'כ'ק או אוחיות אכ'ס אינס
אלא ד' אוחיות פכ'ס כס כ' ולא קבלתי ספפס ולפ'ד אכפ'ר כי נויכ
כלל'יס בלוח ח' יפן כה תרי פלגי גופא וכן שריסס כס חד נוספ סלס
כנדפ סס וכנה כהכ'ר כי חוויג כמחמין דיסוד ליט נמסן ממנה פלמו
אלא סמכ'ח אחר סמכפסו גופא כ' כפ'ר זה כנה סכפ'ס כנה

ר'ל כן ולפיל פ'ס כנה זל ומכפ'יס סס ככ'יס מן כדפס פלמו יפ'ס
ואכפ'ר סככ'יל אוחס ככופס'יס ככ'יס מן כדפס פלמו סכ'ס ר'ל הוא
ס'ס כה אל היסוד לכפ'לה עד כדפס לפמסך ספ'פס מהס כמ'ס ר'ל
כפ'ר כשכירס ס' דל'ל' ואחר שאין ספפס סמכ'ת אלא ל'ר
סמכפס'ס ככ'ג למ'י סלכ'ת ימלא היסוד עד כדפס :

פנימיות ונקודת הכתר הנתקן בתפילין צחי חילוניות קילד מתחברים חילוניות עם פנימיות ל"ל ה'אלה שאל אותה ר' אברהם עדס :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס בזמן שאנו מעלים הכתר דנחי מעשה גם מעלים כתר דנחי דבור מה שחזרי בחינת דבור חוזר ומתחבר עם ט"ם שלו. **חבל** חכמי הישיבה חירלו יש פעמים הדבור מתקן מעשה כמו תפלת יולר ¹²³⁴⁵⁶⁷שע"י חמירת היולר נתקן פנימיות דחילוניות דבריאה וכו' נמלא ע"י עמידה חוזר כתר דנחי תפילין ומתחבר עם ט"ם שלו כך הסכימו כמה חכמים, וא"ש ה"כ :

ננ) ש' כתוב בסדור הרש"ש זכונת תפילין יכוין להעלות נקודת הכתר דח"צ דינה דרחל מהבריאה ולקשרה בזרוע שמאלי דז"א דאלילות נמלא לריך לעלות שני נקודות כתר מן הבריאה, של חכמה דינה ושל דינה דינה, והרצ זשה"כ כתב נקודת הכתר מה שירדת זלילה עתה מעלים אותה זמקשרים אותה בזרוע שמאלי דז"א מוצן מדבריו נקודה אחת ירדה ועלתה ולא שתי נקודות אם כן סדור נגד שה"כ ל"ל :

ת' ביאר שה"כ מה שכתב נקודת הכתר יורדת ועולה בצוקר בסוד תפילין, הוא כונתו על נקודת הכתר דפרי לחש וחזרה וזה ביאר אותה הרש"ש יטן נקודת הכתר שהיתה בזרועו זעמידה חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ם זלחש. וגם בחזרה נקודת הכתר חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ם של חזרה, מאיפה זא הכתר בחזרה אלה מוכרח לומר שיש צי צחי כתר ח"צ :

נד) ש' כתוב בסדור קודם התפלה בקרבנות וזמירות ויולר יכוין לזווג כחצ"ד דע"י ודא"א ודו"ן דעשיה דאלילות המלוזשים זפרלוף שכנגדס זצ"ע ולהמשיך מהם נרנחי דנחי וכו', להעלותם מהיכל להיכל עד היצירה, ואלו מה שעולים זצ"ע דאלילות שירדו לזרר עולים מעולם לעולם עד האלילות, ה'אלה היא זה הצ"ע דאלילות היורדים לזרר ועולים עם הברורים לאלילות, על איזה בחינת צ"ע מדבר ל"ל :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס הברורים הנתקנים זשני ימים אחי ופנים זלול שלישי יורדים לז"ע לזרר ועולים עם הברורים החדשים לחי הברורים החדשים שוכים זנוקי והברורים של שלשום מזדווגים זנפ"א להוליד זבליל ד' עולים מדרגות א"א ואלו נקראים צ"ע דאלילות. וכפי סדרת ר' שאול דוויך הי"ו היום הברורים שנבררו מחדש ועלו עם צ"ע דאלילות עדיין לא נגמר תקונם לאלו הברורים מציאים להם מקיפים של עלינו לשבח ואחר התפלה חוזרים ויורדים לז"ע התחתונים ואלו נקראים צ"ע דאלילות ויום שני עולים צ"ע דאלילות עם זירורים החדשים לאלילות ואז צ"ע דאלילות נשלב תקונם ונעשו צחי אלילות, והברורים החדשים נקראים צ"ע ויורדים עוד לז"ע התחתונים ומזררים, וכן עז"ה כלם, נמלא מה שירדים צ"ע דאלילות לזרר הם צחי זירורים של יום אחרון שעדיין לא נגמר זרורם ותקונם הם יורדים, רשד"ה, ה' יע"א :

נה) ש' כתוב בסדור זכונת מטביע הברכה זנולת השם יכוין להמשיך ולהוליא ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונח ללם דמוחין דעסמ"צ וללם דמוחין דקס"א קמ"ג קנ"א וכו' לחח"ן זג"כ דת"י דר"ק

דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א. נמלא ממשכיכס לז"א מספר עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א. וכתב הרב צע"ח ד' אותיות פשוט צט"ס דכתר ומלא צט"ס דחכמה, ומלא דמלא צט"ס דצינה והמספר צמלכות דכל אחד כלומר מספר הפשוט צמלכות דכתר ומספר המלא צמלכות דחכמה, וכן מלכות דצינה, נמלא כשאנו ממשכיכס לז"א לריך להמשיך לו אותיות עסמ"צ וכשאנו ממשכיכס למלכות ממשכיכס מספר כולד עתה אנו ממשכיכס מספר עסמ"צ לז"א, ועוד כתוב להמשיך מ"צ דע"צ ומילווין לפניס דט"ס דכח"צ דחצ"ן דחג"ת וכו' דז"א נמלא המשפנו מ"צ דאותיות לפניס דט"ס דז"א, ומספר דמ"צ אימתו המשכנו לנוקבא דז"א, ל"ל, ה' יע"א :

ת' מה שכתב עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א וגי' מ"צ ומילווין, הוא כונתו לעשות מספר צרוף, צרוף עם ד' אותיות יעלו רל"צ, גי' מ"צ ומלוין יעלו מספר צרוף, אבל האמת כשהמשכנו עסמ"צ, אותיות ומספר המשכנו, הוא לוקה אותיות והמספר נותן לנוקבא, וגם גי' מ"צ ומלוין נמשכים אותיות ומספר הוא לוקה אותיות והמספר למלכות, מרי' שד"ה :

נו) ש' כתוב צסדור צכונת מטביע הצרכה צמלת השס, יכוין להמשיך ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונה ללס דמוחין דעסמ"צ וכו' ע"י חצ"ד דחג"ת דז"א ודח"כ יכוין להמשיך לחח"ן צג"ה דת"י דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א, נמלא בהמשכה לו"ק דחצ"ד דחג"ת, ה'אלה היא לו"ק דחצ"ד דחג"ת המשכנו מוחין, ולהצ"ד דחצ"ד דחג"ת אימתו המשכנו מוחין ל"ל, ה' יע"א :

ת' פרי חצ"ד דחג"ת הוא ו"ק בזמן שצאים מוחין לפרי חצ"ד נכנסין בכל פרי שהוא ו"ק אחר התחלקות הפרקין נעשה פרי שלים ונכנסין המוחין ונעשים חצ"ד חג"ת נכ"י, נמלא כשצאים המוחין לו"ק צאים ג"כ לחצ"ד ונעשו פרלוק שלים, זה התירון מרי' שאול דוו"ך הי"ו :

נז) ש' כתב הרב צסדור צכונת ק"ש צמלת ה' אלהינו ה', צהשס הראשון יכוין להמשיך מיו"ד דע"צ דחח"ן דמח"ס דא"א ע"צ לחח"ן דא"א וישסו"ת וכו', צאלקינו מהי ראשונה דצג"ה דא"א קס"א לצג"ה דא"א וישסו"ת וכן השס השני לדת"י דא"א וישסו"ת ה'אלה היא אצא הוא צימין אמא צשמאל ישסו"ת צאמלע כולד כשמושכים שס ע"צ לחח"ן דשלשה כלומר א"א וישסו"ת, וכשמושכים קס"א לצג"ה דשלשה וכן דת"י דשלשה, אצא כולו צימין חח"ן צג"ה דת"י כולו צימין וכן אמא חח"ן צג"ה דת"י שלה כולה צשמאל כולד יצוא חח"ן דשלשה וצג"ה דשלשה ודת"י דשלשה ל"ל, ה' יע"א :

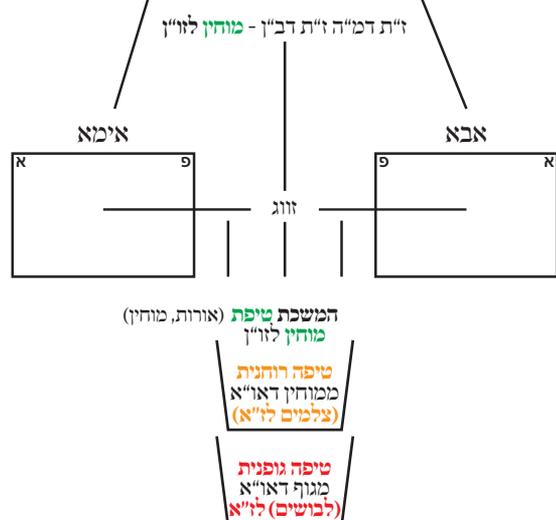
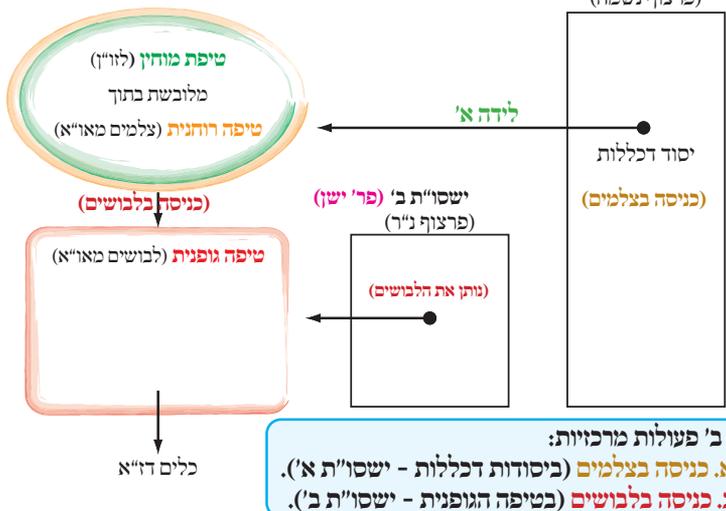
ת' מה שכתב חח"ן דא"א וישסו"ת וצג"ה דא"א וישסו"ת העומדים צשוק, צעוצי אמא מלצשת לאצא וישסו"ת מלצשים לאימא צשוק וכן חח"ן שלהם יחד וצג"ה שלהם יחד ודת"י שלהם יחד, כשנמשכו ע"צ לחח"ן דשלשה המלצשים זע"ז צשוק וכן צג"ה וכן דת"י, וזה התירון מרי' אצרכס סלים, וגם תירון שני א"א וישסו"ת כשהס שמנה פרלופיס כך ועלה, ה' יע"א :

נח) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש ה' דתפילין ד' י' ע"א ד"ה והנה וכו', וגם ע"י הצרכה של להניח תפילין ואז נעסיק צה צחי תפילין אז מתקנה

סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

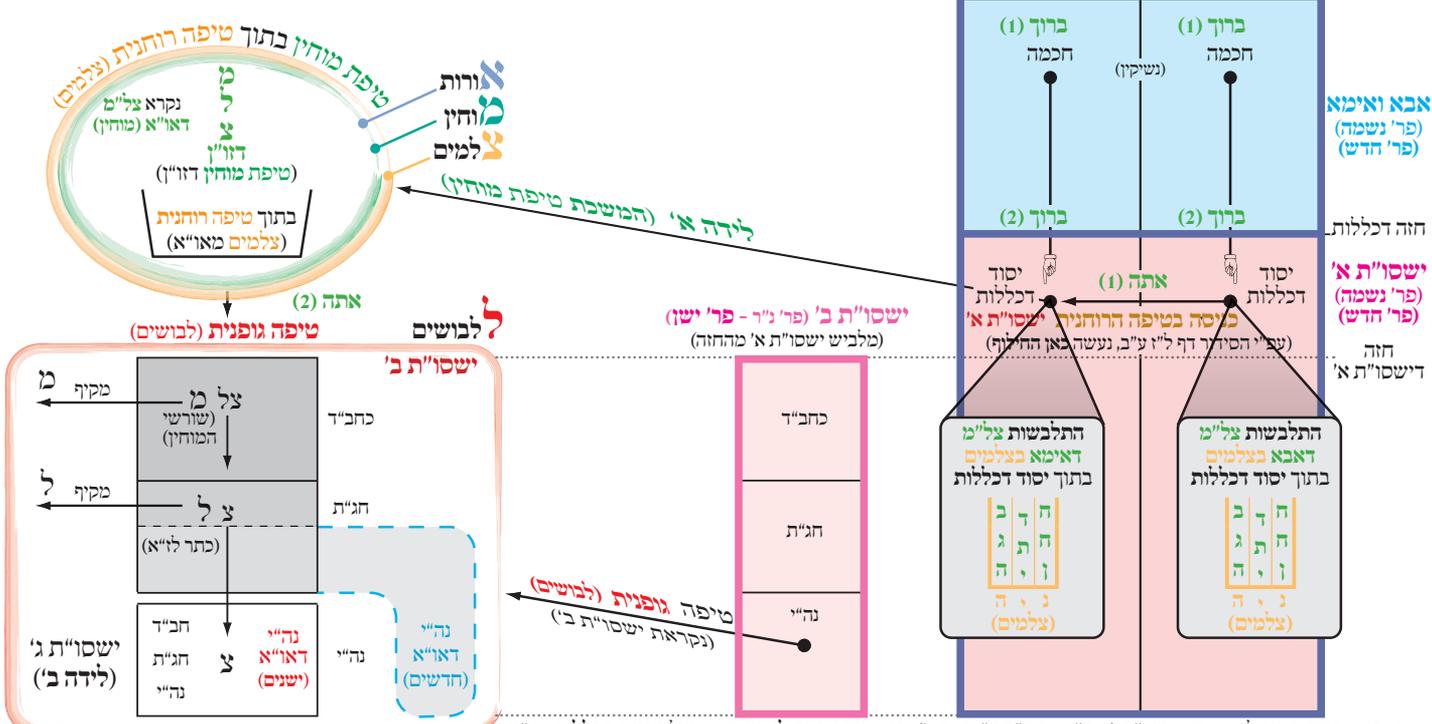
ע"י ע"ח ח"א דף צ"ח ע"ב, ק"ז ע"א-ב, פ"ג ע"ג הריפ"ש אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.
 ע"ב ס"ג דא"ק / כתר עליון
 כחב"ד דיניה דמ"ה, וחב"ב דב"ן - מוחין לאו"א (מפרישים טיפה רוחנית)

(ב) פריצוף הכללות דאו"א וישו"ת (פר' חדש)
 (פריצוף נשמה)

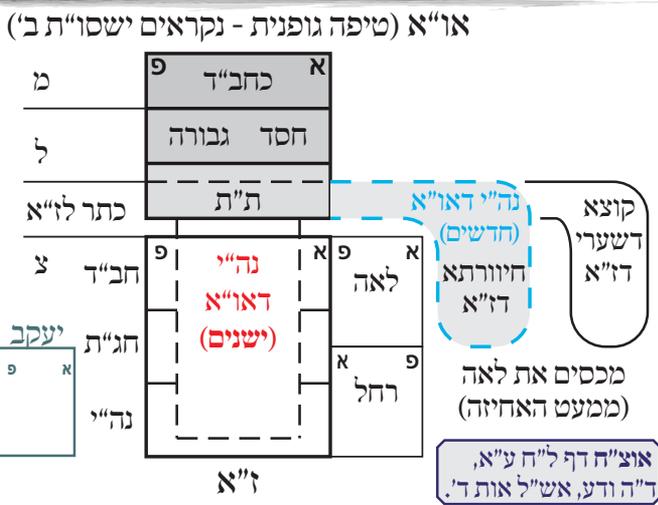

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ח ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"ח ח"ב דף ח' ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

אבא ויש"ס (פריצוף הכללות)
 אימא ותבונה (פריצוף הכללות)

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקמנות לא שייך דין של פריצוף דכללות, וצ"ע.

נה"י מותנתקים מכחב"ד, חג"ת של הטיפה (לידה ב'), ונקראים ישו"ת ג', ונקמים בז"א.

כ"ל
 חב"ד
 חג"ת
 נה"י

הטיפה הגופנית (לבושים) נקראת ישו"ת ב', על שם שבאה מישו"ת ב' (פר' הנ"ד דישו"ת), ובגובה שלהם. שם נעשה: * זווג תדירי של או"א (נקרא או"א, אך הכל נעשה בטיפה הגופנית). * צינון (עליית מוחין פרטיים של הטיפה הגופנית לת"ת שלה). * נה"י חדשים (החסרים לכחב"ד חג"ת של הטיפה הגופנית).

* השד"ח מקשר את החילוף לטיפה הגופנית, אך לכאורה על פי הסידור (ח"ב דף ל"ז סע"ב) החילוף מתבצע בטיפה הרוחנית (ביסוד דכללות). לפני התלבשותם בטיפה הגופנית, וצ"ע. * הצינון והנה"י החדשים נעשים גם ביש"ס (אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ב'). * שליש תחתון דת"ת דישו"ת (כתר לז"א) נעשה ב' שלישים (אוצ"ח דף ל"ז ע"ב אש"ל אות ב')

כתרים של כל ה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של חכמות של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של הבינות של הה"פ, ואח"כ הזעירין של כלם, שהוא פרצוף הרביעי של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של המלכויות של כל הה"פ, אלו הכ"ה פרצופי הזעירין הוא הז"א שאנו מתקנים בעמידה באלה"י אברהם, ובברכה בתיבת אתה ה' וכו', והראשונים שלמעלה ממנו הם בחינת עו"ג ואו"ג ואו"א וישסו"ת הנתקנים בתיבת ברוך של הברכה, או בתיבות אלה"ינו ואלה"י אבותינו של העמידה, אע"פ שיש זו"ן בבחינה שלמעלה מזה הז"א ונקרא בשם הוי"ה ואדנ"י, כמ"ש הרב ז"ל בכונת הדלקת הנר של שבת בשער רוח הקודש שצריך לכוין כל הג' יהודים באו"א וכל הג' יחודים בזו"ן, אעפ"כ יש לכוין בעמידה, וכן בברכות כמ"ש, אבל בצדקה ובענינים אחרים יש לכוין בשניהם בפרטים וכוללים, וכן מוכח ממ"ש מורי הרב ז"ל בתיבת באהבה של העמידה ע"ש, שכתב שם בתחילה הכתרים של כלם, ואח"כ חכמות של כלם והם בחינת או"א עילאין, ואח"כ בינות של כלם והם ישסו"ת הראשונים, ואח"כ ישסו"ת השניים הם בחינת זו"ן שמשם מתחיל שיעור קומתו והם בחינת הזעירין של כלם, ואע"פ שכתב הרב ז"ל בשער כ"ז שער פרטי עי"מ פ"ד בסופו שכל הצלם הז"א מלוכש בתבונה שלישית והיא רביעית בערך הבינה, וזה שאמר הכתוב ומספר את רובע ישראל, וכן בשי"ד שער או"א ספ"ט וכן שער כ"ה שער דרושי הצלם דרוש ג' ע"ש, וכפי מ"ש מורי הרב ז"ל שם בעמידה בתיבת באהבה נוחא, שהאמת הוא שהוא התבונה השניה שהיא השלישית בערך הבינה זהו בערך החכמות דכללות פרצוף או"א, אבל בערך הכתרים דכללות פרצופי או"א אלו היססו"ת השניים הם שלישים והם בחינת מלכויות דאו"א בערך כללות הפרצו' דאו"א, אבל האמת הוא שהוא בחינת ז"א דאו"א, כמו שיראה המעיין שם בדברי מורי הרב ז"ל:

ונבוא להבין עי"ז כונת הברכה שבתוכה ברוך

שצריך לזווג עו"ג וא"א ונוק', הכונה היא לתקן לזווג המ"ה וב"ן של פרצופי הכתרים והחכמות והבינות שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין של כלם*, ומקבל אבא שהוא המ"ה של הפרצופים הנו' עסמ"ב מא"א, ואימא הג' אהי"ה, ומעלה אימא מ"ן ה"ג ואבא נותן ה"ח, ר"ל שאח"כ שנתקנה אימא על ידי א"א אחרי שנתקנו כל פרצופי הב"ן שלמעלה מן הזעירין על ידי א"א שהוא המאציל, מקבלת אימא ה"ח מאבא שעולה ומלכשת לא"ק ואבי"ע של כל הפרצופים המ"ה והב"ן שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין, זה סוד קבלת ה"ח מאבא, ר"ל זה סוד הזווג דאו"א, אח"כ כשיורדים ה"ח ביסוד דאימא הוא דבר אחר, ר"ל שאחר שנזדווגו או"א עילאין, וכבר נודע שישסו"ת הראשונים נקראים נה"י בערך או"א עילאין שכל פרצוף תחתון מלביש לעליון מחצי תפארת של עליון ולמטה, נמצא ישסו"ת הראשונים הם נה"י בערך או"א עילאין, וקבלת אימא ה"ח ביסוד דילה אחר הזווג, ר"ל לאו דוקא ביסוד אלא ר"ל עד היסוד דאימא, וכ"ש נ"ה שלה, וכונתו לומר שיורד הצלם בישסו"ת הראשונים והכונה היא שנתקנים הפרצופים של הבינות של כלם דזו"ן דא"ק דעתיק דא"א וכו' דאו"א וישסו"ת זו"ן, ומ"ש ויורדים ה"ח וה"ג למלכותה, ר"ל שמזדווגים כל הפרצופים הנו' כמ"ש מורי הרב ז"ל, וממשיכין המוחין לישסו"ת השניים שנקראים מלכויות בערך כללות פרצופי או"א כמ"ש, ולא דוקא שבכאן מזדווגים כדי להמשיך המוחין לישסו"ת השניים, אלא בכל המשכת מוחין מן הכתר לחכמה ומן החכמה שהיא נקראת לפעמים בדברי הרב ז"ל בשם או"א עילאין לישסו"ת הראשונים שהם בחינת הבינה ג"כ, אי אפשר להמשיך הצלם בלא זווג, והזווג ר"ל כמ"ש, שתחילה נתקנים המ"ה וב"ן ע"י המאציל ועולה הב"ן ומלביש למ"ה ומקבל ממנו ועולה במדריתו, והמ"ה יעלה יותר למעלה וילביש לעליון ממנו שזהו סוד מוחין דזווג. ומ"ש הרב ז"ל ויכוין להמשיך

ג דע דכשירודין המוחין השניים ע"י המעשה יורדים גיב אוחה צחי' פעלה למין צמילת מלך העו זיהרצ סמוך על המעיין והוא מושג על קדר כונת קיש שעולים נשמות זיין למין צמילת אחד והם אוחן המוחין שנמשכו צמילת שמוע ישראל ואחי' חברים עם המור דרוק גנדלות יע"ש : **קדשנו** יכין להמשך ומק' ליוו דללנו המור דחכמות דאורי' וישקריה וכו' לחצי' וחגי' דכחצי' דאלילות דזיא דלז' דלצי' דלז' . צמלוחו עקי' ליו דציטת דאורי' וישקריה עם הנכחי' דנשמה וכו' . ולונו ליו דרוק דאורי' וישקריה וכו' . וצקיס הצרכה ליו דמלכות דאורי' וישקריה לחצי' וחגי' דפרי כחצי' דעשיה דזיא דאלילות דעשיה דלצי' דלז' עכ"ל עם צנהר שלום דק פ"ד והחדש דק ע"ז :

דנה כאן לריך שחדע קדר עמדת העולמות והוא דהנה נודע דלרצב עולמות הם לצי' וכ"א כלול מלצי' כ"ד לצי' דלז' ועליו לצי' דצרי' ועליו לצי' דל"י ועליו דעשיה כולם מלצ'ים זלז' צטוה וד' ע"י שהם אל' החיל השוים בקיומם הם גיב כי'א כלול מלצי' ע"ד הכו' מושג וצי' ע'הם השוים בקיומם הם מלצ'ו סם מלצ'ו סוך צי'ע החחוחים החיל [עיין בצמר עולת תמיד דהי ע"א ופע"ח דהקדמות הספר דיה ז"א וכו' כי'ש דיוו ע"צ והחדש ד"י' ע"ג] ונמלא דנשאלו מגולים אל' [דלצי' ע] דלז' ע'הם , וצי'ע ע'הם הם סנתלצ'ו סוך צי'ע החיל וכל זה צלז' ע"לנו דכל דצרינו אלה הם צלז' ע"לנו סנפרטו ע"ד הכו' וסדר ומעמדם כוה :

לצי' דלז' דלז' דלז'

	אל' אל' אל' אל' אל'	
} צי'ע דלז' דלז' דלז' סוך צי'ע דלז' דלז' דלז' }	צרי' צרי' צרי' צרי' צרי'	}
	יל' יל' יל' יל' יל'	
	עשי' עשי' עשי' עשי' עשי'	

שלום יע"ש, ועוד נח' ועיין לקמן מ"ש צכונת קונה הכל אוח ט' יע"ש . וכעת לא זכתי להצין מנין לו להרצ ש"ש זלז'ים להקדים לבוין להמשך המקיפים קודם הפנימים : **ואפשר** שהוא מו"ש צוהר פרשת עקב ועיין בצעי הכונות בתחילה צכונת הצרכה כי צרכת הכהנים והמלות וצרכת עצודה היא להמשך שפע מלמעלה למטה יע"ש, ולזה מוחי' מין סוק' חחי' . [כאן שמועתי וקשים דלך אחר שכבר נמשך הללס דמוי צמילת אסר ציקוד דמלכות דישקריה סוך אחי' מושכים סוקי' ליו דללס דאורי' וישקריה והי' דללס צקיס הצרכה הל' צמילת אסר ככר היא ציקוד המלכות דישקריה . בעת לא מלחתי תירח נכון צזה:]

אמנם פשוט דצחי'ת לי דללס צעשית מנשה סמולס היא לריך להמשך המוחין לזיין דלצי'ע דלז' ודצי'ע ע"ד סוקיפים סצמילת קדשנו צמלוחו וכו' מושכים לזיין, עתה מושכים ע"י עשית סמולס דוקא יחד כולם, ועיין צרי'ש דפיה רע"א דק פ"ז ע"א והחדש דק ע"ז צמילת ועין יע"ש :

אד ל"ל צכל כונת קדר הצרכות הכו' דמליו דמושכים לזיין כל המוחין ולא מל"ס לסם סמחווים אחר קבלת המוחין ע"ד סמליו צסדר סתפלה סמחווים זיין אחר קבלת המוחין צצרכת סים שלום דעמידה וכן צנפילת אפים כה' צעטת סכוותה צדרוש ר' דעמידה וצדרוש מ"א . וי"ל דכל צרכת סנהכים סמולס היא צצחי' סמיל' ונודע

צכיו סענר י"צ פ"ח ס"ך פ"י ס"י'ד פ"י'ד וסער עכתי' פ"ח מ"צ יע"ש :

אשר ימשכם ליקוד ומלכות דישקריה מלוצ'ים צללנו הצרכים סלהס שכבר עלו ונחקרו ע"כ ולי' מה ענין יקוד ומלכות אלו דנקט, הלל' חיס מלצ'ים הל' צנה"י דישקריה כה' צכיו צנה"ח וצפרט צשי'ד פ"ג וצכיס פ"ג, וכללה לע"ד שהוא כו"ש סם צפ"א דצחחי' מלצ'ים המוחין חרי' ציקוד, חרי' צעטת סיקוד דאורי', ואחי' יורדים ומלצ'ים סוך יסקריה סלז'ים ונכנסים סוך ז"א וסכל כה' צקדור צענין כונת סק"ש צמילת אחר, ועיין צע"ח סכ"ו ספ"צ סגיה סמול'ס ומשס סצין וכאן קילר וסמך על סמועיין וצקי צצרי רציו . סם מ"ש מלוצ'ים צללנו הצרכים סלהס שכבר עלו ונחקרו ע"כ, נח' צכיו :

ודע כשנאמר צצרכה סהיא מילת אשר קדשנו וכו' אז מושך ללס המוחין ספנימים עד גמר כל הצרכה ע"י עשית סמולס או סכלס סהיא, וכשאין מילת אשר וכו' אז חקף צמילת מלך סעולס יכוין להמשך כל הללס סהס המוחין ספנימים ומק' לזיין סה פשוט ליודעי סן . ודע דהמשכת המוחין ספנימים ומק' סוך לזיין דלצי'ע דלז' ודצי'ע כונו כל כונת מושכת סמוי סנמושך ע"י מילת אשר קדשנו וכו' ועיין לקמן ד"ה אך צעיקר וכו' מ"ש . ועיין מ"ש צקונטר"י ס"ש ח"צ צעטת מ"ז פ"ד ד"ה גס וכו' דכל צרכה כונו צרכה סתלין ולי'ית וסופר וולוב וקדוש וכיולל . י' צכר ולהמשך צ' מ"י מוחין דלוחה מלז'ה וגס לסלום המוחין דלוחה סתפלה יע"ש :

ועיין צנה"ח סיוו פ"צ ומשס סצין א"ך ז"א דלז' י' צ' צי'ע דפנימיו וצי'ע דח"טכיות דלז' סצו יע"ש ועתה צזה סצין קדר סכוה סמיל' צמילת קדשנו להמשך ליו דללנו המוחין דמכמות לחצי' וחגי' דפרי' כחצי' דלז' דזיא [פ"י סמחלק ללצי'ע סצו ומק' ליו סוך ללז'יות סמוליס סמיל' אסר לא סתלצ' סוך צי'ע דלז' סכולל סצו] דלז' דלצי'ע דלז'יות ע"כ פירושו צל כושפס וסומר לז"ה אל' סמתי' לך דמושך סוקי' סכו' . ללז'יות דלז', ואל' דצרי'ס . ואל' דלז'יה , ואל' דעשיה דלז'יות, דכל עסקיו סוך צלז'יות . סחו מ"ש צמילת קדשנו צלז'יות סמוליס דייקא, ולא צציי' גיב ואחי' צמילת צמלוחו סוך לכחצי' דצרי'ס דזיא דלז' ודצרי'ס דלז' צרי'ס ילז'ה עשיה דלז' ע"כ, וסוך פשוט דצרי'ס דלז' היא סוך צרי' סכולל סצו סמלא דמושך יחד לצרי'ס דלז' ולצרי'ס דלצי'ע כחיל, וכן צמילת ולי'זו ופסוט דוק . וצצרכת סנהכים פרי סען סוך צלצי'ע דצרי'ס כה' צכיש דפ"ד רפ"יה וסחדש דפ"ז :

אד צענין קדר סכוה ל"ל דממלא כפי זה דצמחילה מושכים צזיין סוקי' דליו דללס צלחירת אסר קדשנו צמלוחו ולונו וכו' וצקיס הצרכה מושך ע"י עשית סמולס סהיא או סכנ"ל סהיא צחי'ה לי דללס, ואכן קימיל צכל וקוס סמילה מושך לי דללס ואחי' סוקי' דליו כה' צע"ח ס"ך פ"א, ועיין צכונת סעמידה צמילת קונה סכל גס צקדור סקידר סרצ ס"ש זלז'יה כחצ לבוין כן . אחר גמר מושכת המוחין דלי דללס דאורי', אז מושך סוקיפים

כך כי אחרים דאלטס גימטריא ר' ועס מ"א אופיותיק ועס
 טלל גימטריא ר"ו וכנס סס זכ נאמר בפירוש וח"ו ירס
 נים ומוסף ל"ב נתיבות שהס טולס אלטס ישיב סלס רמ"ח
 (ז) והרמ"ח של קטעה (ז) הוא ס"ב ו"י אופיות ר"ב ע"ב
 ומ"ס וכ"ז פ"א וב"ן כרבוט באחרים פשוטים ג"פ ע"ב ר"י
 ר"ו ועס ל"ב נתיבות שהס ל"ב אלקיס ר"י רמ"ח וכרמ"ח
 גדלות הס ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גימטריא ר"ב ר"ו אופיות
 שג"ר שמוס ס"גל כהיות פשוטים כרי רמ"ח :

כ"ב (ח) (א) ענין השוין דר"א לך נכנס כנ"י דלמא
 הוא ק' (ס) כי יסוד אבא נכנס בגלל דלמא ויסד
 דלמא נכנס כבוד שלם עמלה וכו' המלכות שהס מלטס דלמא
 ומלטס דלמא שטיק נכנס במלטס דלמא (כ"א) ומלטס דלמא
 נכנס במלכות דלמא) ואז נלח דלמא נעשה חכמה דר"א ויוד
 למא ביה דר"א ומלטס דלמא ועס דר"א ח"ס ש של פסילן
 דנ' רישן ענד נ"ס דלמא וסל ד' רישן מה ש' ענד ד'
 שוין שהס ח"ס דלמא ח"ס דלמא (י) (ח) :

אה"ח 23590 פרק ג מ"א (יש)

פרק ג מ"א (יש)

רע (יג) כי ללס שולס קס"א כי (יג) ללס טלל זכר ומקנב
 ודמות הוא (טלל) נקנב לבד וכן ארס (יד) טלל שקיק
 והס זכר לבד. ועס כי ד"א עיקרו מבינה כי טסס השוין
 שלו ובינה נקרא אלקיס חיים ויהי די (פו) באלו השוין נמדיע
 (פז) של ז"א (יח) אבנל (איש) לנודך נוקבא ולנודך סחמוריס
 לכן ארלט שולס בשוין מוז"א (יח) חכו נעשה לנשן רביס
 שחן דר"א וכן פלגמט שהוא ללס דלמא וללס דלמא אבנל
 שחן לוז"א לבדו פליבס נאמר בללס אלקיס עשה לוחי שחא
 ללס ח' מבינה (יש) לבדו הנקרא אלקיס ולנודך (כ) מגריס
 חכו כ' איס מלחמה כי איס הוא ז"א לבדו והסוונה עליו לעלש
 הס כרוס חכו כ' איס מלחמה כי מה שהס כרוס לנודך סס
 (כא) ולנודך מגריס (כב) להלחם עמהס הס מצבדווס אלקיס כי
 ככר ידעס כי ג' שרי מגריס וכוס שר סמקסס וצר סכנוריס
 ושר

ט"ק (יד) דע כי יס רמ"ח אכריס (ט) בעיבור הרמ"ח
 בייקב רמ"ח אכריס בגדלות וסס סוד ג' מתי רמ"ח
 ח"ס רחם רחמסס לראש גבר שהוא ז"א שיש צו ג' רמ"ח
 רחם ח' רחמסס קרי חרי ג' רחמסס וכרמ"ח של עיבור הוא

היכר דה היכל דא שער י שער כז שער הצלם ב' ג'

אוצר החכמה

ס לו ללס ח' אכר סמלנס כרוס חס הללס הוא סמקסס ב"ן
 סל"ס לבן סממזס כרוס וז"א שיהלבס הגפס או רוח או
 כגשמה סוך כנוף חס לא ס"י ללס ז' . ואמנס חלק הללס
 כגשאר כסוד סמקסס מכוון הוא כנקרא סמ"ל שהוא גימטריא
 מלגו"ש וכוו וס . ח"ס סממזס כרוס חרש ס"ס דנ"ח רח
 ככא ליודיע מתין טעמי דאיכו שיתחא דכלל אן אינן ככ"י אלח
 רחא דא בללמזי דא איכו שיתחא דכ"י מלגלז ומלכר לגזו
 סוכלמזי חורפס וחכמה לבדו הוא טלמח דחיל פלוי ותדברא
 ליה לב"ג כגימירא למחזי נקיר סמלנא . וכבאר ענין ללס ז'
 דעס עריט דע כי כל כח' הכליס והכורוס סס מכו' אופן
 סמלכיס ויש סכן כח' שלח כגברו וככל יוס ויס מבריחה
 שולס ער כיהא משימוגו סמברריס מהס ביודויריס
 רביס והשימוגו להסברר או יכא משיח . ח"ס סמלר"ל ער
 שכלט כל הגשמת סבגוף חס כנוף הוא ען דרפסס סוב דרע
 דקליעה טנפ סהש נחפירו כלס סוד"ר בין חלק אבי"ס ובין
 חלק סמלכיס סכרדלס בכל יוס כסוד יזר משרחיס וזכר
 סמריח סן כגמה כח ארס בין סאר כרויס טופחיס ודומס
 ככסוס ודומס ס' וכוו זס מלח מלח ומדע' סהכנס שולס ככל
 יוס וכל ז' ס"י ספלט סככל יוס ויס . דעס כי כלכאר כגבר
 איס כרוס מתין דרפס ח"א להטעיה ככח' נפס סימי נמוס
 חס לא שגבא סמלה (ח) ל"פ כסוד ללס ספנימי ומקף (כ)
 כנקרא סמ"ל וח"כ נעשה ממש ככס כפרימי מהס כסוד כן
 כל איס יספל אל פנמיס שלס סס ככר ונמלח כי סללס הוא
 נפס ספרימי אלח שארס מסיקקת סריין ער ג"פ ולכן כנפס
 כח ומתלבס כס וחאר ק' חס [סוכב] כנפס אכס או לרוח
 הנעשה נקיקקת כנפס ח' (ג) והס לזו ער ג"פ כגורפס ואן פס
 מקוס ביאורס :

ט"ק (יד) דע כי יס רמ"ח אכריס (ט) בעיבור הרמ"ח
 בייקב רמ"ח אכריס בגדלות וסס סוד ג' מתי רמ"ח
 ח"ס רחם רחמסס לראש גבר שהוא ז"א שיש צו ג' רמ"ח
 רחם ח' רחמסס קרי חרי ג' רחמסס וכרמ"ח של עיבור הוא

וגרות וביאורים (ח) פין נכ"ס (ר"ג ט"ל) וחולס (דק"י ט"א וט"ב וק"ס ט"ז) : (ג) איס פין שער כגלגוליס דק"ס טופ"א : (ג) פין סמס :
 (ה) פ"ג כפסר כ"ד : (כ) כח"א : (ו) איס והכשר כרע פ"ד ככס כי סווג כנפסס כופן בייקב הוא (כפוסט כ"י י"ס . וכפספ"ל פ"י
 ככס דכרויס ככל סמלן לב סח סחינס ח"ו כ' סמ"י י"ס . רמב"ח השוין שס לו כלחוס וכן הוא טמון ומסווןן של בייקב סס אלח כחינס ר"י כמ"ס כלן פ"ד :
 (י) ר"ח סמ"י יקנב : (ח) ספר כ"ס פ"א : (ט) פין שער כגלגיליס חולמ"ס פ"ד : (י) ר"ח דקיס סמלכוסס ככ"י דלמא וכוס כירסוד ופלטס ר"ח ס"ד ר"ח
 וחל"ס פ"ן של ג' רחמסס סמלכוסס ככ"י דלמא (סמ"ס) . סמן סמון : (יא) פין ספר סליקטיס ר' ד' סופ"ר : (יג) דע כי בשוין מלחקן לללס ח"ס
 (כ"ז) : (יז) אפרי דון חקן לנודך ד' כי ללס כולל ח"ן וכן הוא ככסר סליקטיס ד' ד' ספ"ג דלח לא ספח ככו אן וסן סחינס ספס . סמן סמון : (יד) פין חרי
 פ"ד לך ארס טלל דס"ן : (פ) ספר כרי פ"א : (סח) ככוד : (יח) לבדו : (יח) סכס דכרי כרויס מלח לשרי לפרס דלח סכריס ככספן דלך חשכר לכריס השוין
 סמלכס כלן ז'ס אכס כסמון חקן כי שוין פין סל כסוין סס כלחא ונמנס אלח לשיחא נפס סווג (כפ"ס כרויס סמל חקן פ"ח ופ"י) . אלח דכרויס סל
 ק' וזכר יוס ר' נפוס חקן פ"ד חל"ס לבדו ר"ל יכשריס אכרי נקרא חל"ס וז' אן נודך ללחא וסס פילחן (ככספ"ס סל סמ"ס) לרד לפסח לללס וסס
 (כמ"ס חל"ס פ"ח ויכשר כרי פ"ח וזכ"ס) אפנס לנודך כנוקבא וסמלכוסס סוודן ללח וסס חר"כ פילחן (ככספ"ס סל סמ"ס) סמ"ס כנוקבא סינב חל"ס וז' וסס
 לשרי לפרס דכרי כרויס סמלכוסס . סמן סמון : (ס) וזון לקוקת דכרי לשרי חל"ס ר' ללס כולל זכר ונודך דכרי ככמזי לפ"ל דכינוס ח"ל סמ"ס יע"ס . סמן סמון :
 (כ) ר"ל פס אקרי ר"ח אלקיס הוא חק לנודך פגריס חלל לנודכו כוח כרויס . חס כי איס ר"ל כו"י לנודך פגמו . מלמח ר"ל דעס חלקיס לנודך מגריס : (כא) ר"ל
 פגמו חלל וסלקיס סמלד איסח ונמלחיס לכסוס ככס סמן סמון ככס פ"ד : (כג) לא נוריסן ולנודך מגריס ונכנסו כקדווס ליסל וכן כריכוס סס . גס סכרי
 חוש סטח ז"ל לבדו ח"ס ד' איס מלמח כ' עמן סמון :

יפה שעה

חשמה
 ד"א ותיין שער סכוסח כלי' ה"ר : [ח] ל"ב ח"ס ח"א דקס"א
 סוע"א פירח ספר דע כי כנס (פין חריח ל"פ פ"א סימס י"ס)
 כלכ"ר חר"א מרדוויס כלכויא מתיין דגולמ"ח לנודך ז"ל ככס לו יורדיס
 אר"א ומחלכביס גימטריא כראכויס וסס מרדוויס וז' מנשיכיס סימס
 כשוין מלמפלו סס כפי ספסב כמדע כי לל כל כתיחס סחא .
 וסכס מלך אבא מתוך ג' סימח סימח מוח חכמה וסימח מוח סמקריס
 וסימח מלמח נמשכת אל כירסוד שט וסימח כחכדיס אל כפלחוס סמח
 יסוד שט ומלך אבא נחכיס ג' סימח סימח מוח זינב וסימח מוח
 ככוטריס וע"י כוור נמשכת פימח מוח דכינוס אל כירסוד ככס וסימח
 כגורות אל כמ"ל ספרת יסוד סכס . וחל"כ יוזלחן מוחן לזו מייסרוח
 דל"א ויכס"ר סמ"ל סמלכוסס כמלכויס אוחס חר"א ומחלכביס וסס
 חכונה ככניח סמלכוסס לכ"י חכונה ראכונב . וחחילס מחלכביס
 ככ"ד חכונה וסס מ' כל"ס וחל"כ יורדיס לח"ל דילכ וסס ל' דל"ס
 וחל"כ יורדיס סמלכוסס ככ"י דילכ . כלימ"ס כי סימח מוח סכוסח
 סהא מלונב כירסוד דלחא מלחנס ככ"י דילכ וסימח מוח ככניס סהא
 כירסוד דלימח מלחנס ככוד סלכ וסימח חו"כ סכ"י מלכביס סמלכוס
 דל"א מחלכביס כמלטס סלכ ומזל יסוד דלחא כנלח דלמח יסוד
 דלחא ככוד דירכ וכו' מלכיס דל"א כמלטס חר"א וכן ער"י כ"ס
 ואכ"ר
 כירסוד היא חלטת דלימח מנמס ומספסח ער כוחס של"ס פילחן דמ"ח
 ח"א

מח"א פרק ט"סי חיקון כנוקבא פרק ט"י מוח כ' וסס כן
 כשחא הוא טמון ונכנס כירסוד ווחס מלמחט על מלמחט
 סלכ וכוו כס ווחמיס כמלמחט ווחמיס כירסוד : (א) ענין כשוין דר"א
 פ"ך נכנס ככ"י דלימח הוא כן ער סוף ספרק . וסירשוו הוא פין מ"ב
 ר"ל ככר דרוסי סללס ס"א כי שוין דלחא ככס כוור יורדיס כירסוד
 דל"ס ועישרל חכדיס יורדת ער מ"ל דלחא היא ספרת כירסוד של
 וכן שוין דלימח יורדיס ער יסודכ ועישרל דגורוח יורדת ער ספרת
 כירסוד דלימח ותיין מ"ס כגימחין סס . גס טדע כי סס מחלמין כשוין
 בין אבא ללימח וכינת ונטרוח דלכס ככספן כנלח וחלק ותיין כירסוד
 דלימח וכינת גורוח דלימח כגלרוח ככוד וחלק סמל"כ כירסוד דלימח
 ככ"ס ח"ל ככמח מלמחוס ווחס כנ"ל חשכר ח"ן . והסחס מפרס ח"ל
 כשוין דלימח לבד לחאר סטלוו וכלו לככנס כו"ה' דלימח כרי להכלבס
 כ"ל כמדע אכנס כלידס סמרוקיס ככ"י דלימח משרוח שלסס כרי
 סמלכר כלידס סמרוח חוין חר"א נוחס ילכנס כו"ל קחמר סכסוד
 הוא כן . כי יסוד דלחא ר"ל כניח דלחא סכ"י טופח חקן יסוד דלחא
 נכנס כנלח דלימח . וכירסוד דלימח ר"ל כנינוס דלימח סכ"י טופח
 כירסוד סלכ נכנס ככוד סלכ עמלכ . וכ' סמלכוסס סכס מ"ל דלחא וח"י
 דלימח סכס פישרל חכדיס סכ"י טופח מלמח כמפרס כירסוד האב
 סכוס כמ"ל על וס"פ גורוח סכ"י טופח מלמח כמפרס כירסוד האב
 מ"ל דלימח סלכו כי מלכיס סימס נכנס כמלמח דלימח כמדע סממח

בברכה ממשיך אוי"ם כמי"ש בסידור ובמעשה
 הנטייה אוי"ם שהוא צ" יהיע"א :
שוב נזכרתי שהר"א משע"אן זלה"ה נרגש
 מזה ויש אצלי תשובה מהרב הגו' בזה
 בתשובותיו כ"י המטינים אצלי ה' יזכינו
 להיציאם לאור בס"ד וראיתי נכון להעתיק
 כאן שאלתו השנייה לניד בכדי שיהיו שפתי
 צדיק דובבית זיע"א יו"י :

טז) שאלה כחוב ששכ"ו דרושי סוכות
 דרוש ג' [דק"ד ע"ג] וז"ל כי
 לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס
 באחרונה כי הוא עליון מן הפנימי ע"כ וכ"כ
 בדרוש ה' וז"ל וכבר נתבאר למעלה כי לעולם
 אור הפנימי נכנס קודם האו"מ וכו' ועו"ש
 ומזה נולד לו שאלה עמוקה דא"כ ל"ל מ"ש
 בע"ה שטר פו"ח פ"ב שבברכה המלוכה נמשך
 באו"מ ובעשיית המלוכה נמשך האו"ף. וכבר
 ארז"ל שכל המלות מברך עליהם עובר לעשייתם
 א"כ נמצא שתחלה נמשך האו"מ ודא"כ
 האו"ף ואיך יכון מ"ש הכל שאו"פ נכנס קודם
 באו"מ אכן שצחי ואראכ חכמה תחה השמ"ש
 זלכ"ה וגדולה היא אלי והוא מ"ש צסידור
 צחיצת קונה ככל דחפילת חול שכתב וז"ל
 ומחה יכוין להמשיך צ' ללמים. לי שהם חח"ן
 צג"ה דח"י דפרלוף חג"ת דצינות דישראל
 וכו' ולהמשיך ה"י כנז' לחח"ן צג"ה דח"י
 דנה"י דפרלוף הפנימי דחג"ת שצחוק הנה"י
 דפרלוף הנה"י וכו' וכ"כ שם בללם דמי עו"ש :
קרי מצואר שכמשתה הלי"מ אינו לפי המובן
 שהם חצ"ד ע"ג חג"ת וחג"ת ע"ג נכ"י
 אלא שהם ללמים שלמים חצ"ד חג"ת נכ"י
 דמי לללם לצדה וחצ"ד חג"ת נכ"י דלי לללם
 לצדה וחצ"ד חג"ת נכ"י דלי לצדה והם ג'
 ללמים צבוח ומה שאנחנו אומרים ל"מ מקיפום
 והלצעתם צחצ"ד חג"ת דחבונה וה"י הפנימית
 צג"י דחבונה הוא צכל לללם משלשה
 ללמים הכוללים דחצ"ד ודחג"ת ודנה"י
 הנק' לללם דמי ולללם דלי ולללם דלי וכ"כ
 צפקדמת חבונה ופורים וז"ל ולהמשיך ללמי
 המוחין דמ"ה וצ"ן ללמי ל"מ צצרכה וכללם
 דלי צמעשה ע"כ וכ"כ צפקדמת צרכה העומר
 וז"ל ומדע כי צצרכה של המלוכה נמשך באו"מ

ב

דכוונתו ל"מ לללם שהם פרלוף הפנימי והאמלעי
 שהם כחצ"ד והחג"ת וצמליה עלמא נמשך
 או"ף דכוונתו ה"י לללם שהוא פרלוף החילון שהוא
 הנה"י עכ"ל :

ומעתה לפי כל האמיר שבנו בדבר ענ
 צידיו ומכוני דהכב צחמת אמרו
 רז"ל שג המלות מברך עליהם עובר לעשייתם
 יצברכה שלהם נמשך או"מ שהם ל"מ כמי"ש
 בשטר הו"ש אמנם אלו הלי"מ אינם הפרטים
 הכולצשים צחצ"ד חג"ת דחבונה שע"ג הנה"י
 רק הם ללמים שלמים שהם מהלצשים צפרלוף
 הפנימי והאמלעי ובעשיית המלוכה עלמא נמשך
 לללם דלי שללם יצפרטוחו יש צו לי ולי ומי וא"כ
 הכל צצרכה הולצ עלמי נמשך או"מ דכוונתו
 ללמים שלמים לללם דמי דאו"ה ולללם דלי דאו"ה
 לפרלוף הפנימי והאמלעי שהם כחצ"ד והחג"ת
 ואח"כ בעשיית המלוכה דנטולת לולב נמשך וצא
 לללם דלי אמנם אינו צא כילו כאחד רק צמעשה
 הנטולה והנענוטים צא צחינת לי ואח"כ צפקפת
 המצבה או התיצב צצ"ז צא ל"מ לללם דלי
 ומחי דאיתמר הכל שלעולם או"פ נכנס קודם
 או"מ היינו האו"פ דלי לללם דלי ודללם דלי
 ודללם דמי שצפרטוח עלמא או"פ שלהם שהוא
 לי נכנס קודם או"מ שצכס שהם ל"מ יען שפרט
 החחחון דאורך דאו"ה נכנס צצ"ה חחלכ ע"כ
 מהר"א משע"אן זיע"א :

יז) שאלה מ"ש ברש"ש ז"ל צנכר שלום
 צפקדמת הצרכה [ד"כ ע"ג]
 וז"ל צכל מלוכה ועצודה וצרכה לריך להנושיך
 לזרין צ' מיני מוחין אי מוחין דיניקה להיות
 כה לזרין לעלות למ"ן צ' מוחין דגדלות בעיקרים
 דאותה מלוכה או צרכה וכו' ע"ד סדר כונה
 ק"ש כנודע ע"כ ל"ט דנמצא כמה שינויים
 מכוונת הצרכה לכונה ק"ש אי צכונת הצרכה
 ממשכין השפע ליניקה דזרין מכתר עליון שהוא
 תואר למלכות דעקודים. ויורד השפע לעתיק
 ונוק' וא"ה ונוק' ואו"ה וישכר"ת ואח"כ ממשכין
 מוחין דיניקה לזרין משא"כ בק"ש ממשכין
 מוחין דיניקה מאר"ה דוקא לזרין ולא נמשך
 השפע מכתר עליון מה גשחוכ ?

תשובה לזה השיב הרב ר' אצרכס סאלס
 נר"ו כי צכל יום צתפלק יש לזרין
 כמה

[ס"ב ע"א] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

[ס"ח ע"א] ד"ה להמשיך ל"מ דישסו"ת וכו'. נ"ב, מ"ש בסידור בכוונת קונה הכל להמשיך ל"מ דישסו"ת, הקשיתי להרשד"ך מהו להמשיך, כי בלאו"ה הם עומדים ע"ג הכתר שלו, כי הכתר שלו הוא נעשה מב' שלישים דת"ת דישסו"ת, והל"מ הם הכחב"ד חג"ת (דהיינו הש"ע דת"ת ולא כולו) דישסו"ת, וכן[ש]נמשך לו הכתר אז ממילא הם מחוברים עם הש"ת דת"ת דאימא. ותירץ ע"פ מ"ש בסידור הארוך. ואח"כ ראינו שם ושם כתב להמשיך הצ' דל' בתוך נה"י דחג"ת דז"א, דהיינו בתוך הצ' דל' דז"א ונה"י דמ', דהיינו הצ' דמ' בתוך הצ' דמ' דז"א, דהיינו דחב"ד דז"א. ובסידור הארוך מבין שאלו הל' מ' דישסו"ת ודז"א הם בעובי זה בתוך זה כמ"ש בשער פרקי הצלם, ולכן נופל שפיר מלת להמשיך. אבל הוא פירש שלעולם שהם זה למעלה מזה, ואפ"ה יפול לשון להמשיך, והוא על בחינת המשכת הצ' דל' בתוך הצ' כולו דז"א, דהיינו כל מה שמשכנו לז"א עד הכתר שלו בקונה הכל הוא בחינת הנה"י דישסו"ת בתוך ט"ס דז"א, וזה בערך פרצוף העיבור דגדלות, והל' הוא פרצוף היניקה שלו, וידוע מ"ש בשער עי"מ כי נה"י דפרצוף היניקה נתלבש בכל אורך הפרצוף דעיבור, וכן הנה"י דגדלות מתלבש בכל אורך פרצוף דיניקה. וכן כאן אנחנו ממשיכים הצ' דל' בתוך כל האורך הצלם דצ' דז"א, וכן הצ' דמ' בכל אורך הצלם דל'. ונמצא שהצ' דל' ודמ' הם נכנסים בפנימיות, והל"מ של כל אחד ואחד הם נשארם בסוד מקיפים. והשמ"ש בפ"ה דשער

[ס"ז ע"ב] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

נא. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולפי המבואר שם נראה שאין לגרוס "דרך מחיצות יסוד דאימא", דהכא איירי בהארת הענפים שכבר נתפשטו בגילוי תוך פרקי הצלם דנה"י דאימא. ובסידורי חו"ר בית אל הדווקנים שהוא מ"ב לא גריס לה, וכן עיקר.

נב. א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין לעיל על דף ס"ב ע"א, ובהגהה שם.

שלו. ומ"ש בתחילה להמשיך ג' גבורות עליונות לחג"ת, פירוש השייך לחג"ת. והראיה מן הת"ת, שהרי בהת"ת המשיך ג' גבורות ועם החו"ב נעשה ה', ואיך קורא אותם שלשה, אלא פירוש שלשה מה ששייך להם. וכזה אזלא לה קושיית הרב עלי נהר על הגהות סידור הארוך שהקשה למה לא סידר הרש"ש ז"ל כפי שמועה ב' כי כן הסכים בשער ל"ה פ"ה, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ע"ב ע"א] ד"ה להמשיך הבינות וגבורות דישסו"ת וכו' עם המלכיות דכתר די"ס שהם יו"ד ריבועים דהויו"ת פשוטות וכו'. נ"ב, ר"ל על ידי כניסת צלם דתבונה תוך לאה ורחל ננסרים הריבועים שנתלבשו בתוך כלי החיצון דז"א וניתנים אל הנוק'. עיין נהר שלום (דף י"ג רע"ד) [בנד"מ דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה], וכן מבואר בכוננת זוכרינו דראש השנה. (מסידור הראמ"ע).

[ע"ד ע"ב] ד"ה ושארית המוחין להמשיכם לנה"י דפרצוף הנזכר וכו'. נ"ב, לעולם נה"י דישסו"ת הם בחינה אחת, וכל המוחין דאחור ופנים שמקבלים הזו"ן הוא רק מנה"י דישסו"ת הנזכרים. הא כיצד, בנה"י דישסו"ת כל אחד יש בו ג' פרקין, וכל פרק יש לו ג' כלים חיצון אמצעי ופנימי. וכשבאים ו"ק דגדלות דאימא בק"ש מתלבשים בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה הנזכרים, ומתלבשים בחב"ד חג"ת דז"א. וכשבאים ג"ר דתבונה בעמידה, מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה. וכשבאים ו"ק וג"ר דיש"ס בעמידה מתלבשים הו"ק בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס, והג"ר מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס כסדר הנזכר בתבונה. וכשבאים מוחין דפנים

המוחין שכתב דצ' דל' תוך הצ' דצ' והצ' דמ' תוך הצ' דל' וכו' הוא מדבר על פרצופים דעובי, והוא כמו שער פרקי הצלם, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ס"ט ע"א] ד"ה לחזור ולהוריד הכפל וכו' להורידם לנה"י דז"א. נ"ב, עיין שער שבירת הכלים פרק ב' בהגהת השמ"ש וז"ל: הנה הב' חסדים דנצח והוד אחר שעולים וכו' חוזרים להתפשט בנו"ה דז"א וכו' ומגלים אור המוחין [שבתוכם לחוץ] לתוך נצח והוד דז"א. (מסידור הראמ"ע).

[ע' ע"א] ד"ה לכני בניהם מס וכו'. נ"ב, מ"ש בדרוש אטב"ח בסידור בבנין הנצח שהוא מ"ס, והלא הסדר של הסידור לא כסברא א' ולא כשניה דמוהרח"ו ז"ל דסוף פ"ז דשער ל"ד ובפרק ה' דשער ל"ה, דאם כשמועה א' לא היה לו להנצח לקבל הב' גבורות שלו ושל ההוד, והיה לו לההוד לקבל גבורתו מן הת"ת, ואם כשמועה ב' היה לו לחסד לקבל מן הדעת כל הה' גבורות, וכן הגבורה ד', ולמה לא קבלו כל אחד כי אם גבורה אחת לבד בסוד י"ץ. אלא לעולם כב' השמועות. וא"נ אם כבר קבל החסד ה"ג כשמועה ב' היה לו להיות ו"ץ ולא י"ץ, זה כבר תירץ מוהרח"ו ז"ל בפ"ה דשער ל"ה, לפי שבלאו הכי היה לו נקודה שורשית בו, וכן לגבורה לא נשרשו שם הה"ג בחסד כי אין צריך לקחת בסוד שורש, לא כן הת"ת שלא היה לה נקודה, אבל הדעת שאני לפי שורשה ולכן עלו שמה בחשבון, והנצח לקח ב' ואח"כ הוא נתן להוד. ואם כשמועה ראשונה מה שקיבל הנצח ב' גבורות זה כבר נתן טעם מוהרח"ו ז"ל בשער ל"ה פ"ה, לפי שהם אחים שלא יתפרדו, וב' פלגי גופא, וזכר ונקבה וכו'. והסידור יתפרש על כל הב' שמועות, ומה שכתב גבורה א' לחסד, פירוש השייכא אליו להגדילו, וכבר יש לו נקודה א'

תשובת הרא"ם ז"ל

תשובה כל קבל דנה עת לחננה להשיב לשואלי דבר, ומקדמת דנה לא יכולתי להשיב דבר ולא חצי דבר כי קורות הזמן לא נתנוני השב רוחי, ובפרט בדברים העומדים ברומי של עולם דבעי צילותא כיומא דאיסתנא, ומכל מקום אחוי גם אני דעי והבוחר יבחר.

ואען ואומר כי מה שהקשה כת"ר לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות דרוש ת"ע היה צריך להקדים עיבור ליניקה כסדר. י"ל דכוונתא מצינו ראינו בליל פסח וברכת העומר, שמאחרים המוקדם ומקדימין המאוחר. מה יש לך לומר כי שם טעמו ונימוקו עמו לפי שבגלות מצרים היתה * אחיזת החיצונים בזו"ן גדולה כל כך עד שגרם לחזור הז"א לבחינת תלת כלילן בתלת והנוק' לבחינת נקודה קטנה, עד שמפני זה הוצרך המאציל להגדילו הגדלה אמיתית שלא כסדר הגדלתו, ואילו היו נכנסין בו המוחין דקטנות תחילה ואח"כ הגדלות כסדר חוששים אנו לחזור הקל"י להתאחוז במוחין דקטנות ההם שהם דינים קשים, לכן נכנסו שלא כסדרן כמ"ש שם באותו הדרוש באורך וברוחב.

ואחשבה לדעת זאת כי הטעם שכתב שם שייך קצת למ"ש בשער הקדיש, כי כבר הודיענו רז"ל בדרושי הקדיש כי הטעם שנתקן הקדיש בלשון תרגום הוא להכניע הקל"י ולבטלם ולברר מהם הי"א סימני הקטורת שהם חיותם וקיומם ולבטל אחזתם עי"ש. והנה אם היו נמשכים בתחילה מוחין דעיבור חוששים אנו פן יתאחוזו הקל"י במוחין ההם שהם דינים קשים עד מאד, מקנאתם לכך לא נמשכו רק אחר המשכת המוחין דו"ק דיניקה. ואם תאמר אם כן היה צריך בתחילה להמשיך הגדלות ואח"כ להמשיך המוחין דעיבור ויניקה כמו בליל הפסח,

ומקיף שלו, ובב' תיבות אמצעיות מנה"י דפנימי ומקיף שלו, ובב' תיבות אחרונות מחג"ת שלו דפנימי ומקיף, וכל זה פשוט. וכן על דרך זה בשאר השמות לפי סדר הערכים.

שאלה להרא"ם

על ענין הקדישין מהאג"ן מדמשק ז"ל

(ה) שאלה הנה מוהרש"ש ז"ל כתב בכוונת יתגדל להמשיך גרנח"י דמוחין דיניקה דאימא, ובתיבת ויתקדש יניקה ראבא, והם שמות אלהים. ובתיבת שמיה רבה כתב להמשיך מוחין דעיבור שהם י"ה דאלהים. והנה בעץ חיים שער כ"ד פרק ב' כתב דמוחין דעיבור שם י"ה דאלהים [הם אל"ם], וביניקה אלהים. וכן כתב במקומות רבים. ועתה קשיא לי בתרתי, חדא כיון שבקדיש עתידין ליכנס כל המוחין, מוחין הגדלות דקטנות דאו"א בב' אמנים, ובמ"ב הא' והב' מוחין הגדלות דאו"א. אם כן למה היניקה קודמת לעיבור לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות בסוף דרושי תפ"ע וז"ל: והטעם הוא כי שם כיון שעתידין ליכנס, לכך נכנסין כל המוחין דאימא וכו', אבל עתה שאין נכנסין ג"ר דאימא וכו', ע"כ עי"ש. זאת ועוד דמוחין דעיבור אל"ם והיניקה אלהים, הפך מ"ש כאן בקדיש. ועוד דלפי דבריו אין הפרש בין מוחין דעיבור ובין מוחין דיניקה.

ועוד בכוונת סתם ברכה בתיבות קדשנו כמצוותיו וכו' כתב להמשיך הל"מ דצלם, ובעשית המצוה או ההנאה להמשיך הצ', והלא כיון שעתידין ליכנס כל המוחין דצלם היה צריך להמשיך הצ' תחילה ואח"כ הל"מ דמקיף.

ועוד דבלולב כיון דבברכה נכנס המקיף מה צורך להקפת התיבה, להמשיך המקיף. ובענין מוחין דקדיש ודסתם ברכה לא ידעתי אם הם דזו"ן דכללות הכ"ד שעות או אם הם לזו"ן בפרטות דאותו יום.

יש לתרץ כי שם היתה אחיזתם אחיזה גדולה כנוצר בדרושים ההם, מה שאין כן בשאר ימות השנה שאינה כל כך בתוקף, די שימשכו מוחין דעיבור אחר הו"ק דיניקה. ומפני טעם זה אפשר לומר שזהו הטעם גם כן להמשכת הג"ר דקטנות אחר הגדלות האמיתית, לפי שכבר הודיענו הרו"ל בדרוש השרים שר המשקים וכו' שעיקר ניקה ואחיזת החיצונים היא בג' מוחי הניקה, ובקדיש כונתינו לבטלם ולבטל אחיזתם ולכרר מהם חיותם, וחוששים פן בקנאתם בנו יתגברו להתאחו במוחין דקטנות ההם. לכן בתחילה אנו ממשיכין מוחין דגדלות האמיתית המוחין דאימא במ"ב הראשון דאותיות, ואח"כ באמן הראשון גדלות דקטנות דאימא, ובמ"ב השני דתיבות גדלות דאבא האמיתית, ובאמן השני גדלות דקטנות דאבא, כי בזה אין פחד מהקלי' וכנ"ל.

אלא שכזה עדיין לא נמלטנו ממה שקשה לרו"ם עוד. זאת ועוד, דעיבור הם אל"ם ומוחין דיניקה הם י"ה דאלהים, וזה הפך ממ"ש בענין הקדיש ע"כ. הן אמת כי גם בעיני יפלא כי בשער כ"ג ובספר מכוא שערים (שער ה' חלק א' פרק ט"ו וחלק ב' פרק ו') ובכמה מקומות כן נראה שטחיות לשון הזהב דרו"ל, שהעיבור הם אל"ם והיניקה הוא י"ה, הפך מ"ש כאן.

לכן נלע"ד אם אפשר בהקדים מ"ש הרו"ל בשער כ"ד שער פרקי הצלם, והיא הבקיות שהקשה ממנה רו"ם, כי המעיין באותו השער במעט השקפה יבין כי הפרצוף נקרא נה"י ונקרא עיבור דכללות הפרקין תתאין דחב"ד שבו הנקרא נה"י דחב"ד, אלו נקראים נה"י דחב"ד נקראים אל"ם מאלהים ונקראים עיבור. והפרקין האמצעיים דחב"ד שבו הנקראים חג"ת דחב"ד, אלו נקראים י"ה דאלהים ונקראים יניקה. וכן על דרך זה בפרצוף האמצעי התיכון הנקרא חג"ת דכללות, ונקרא יניקה דכללות. הנה הפרקין תתאין

שבו נקראים נה"י דחג"ת שבו נקראים אל"ם ונקראים עיבור, והפרקין האמצעיים נקראים י"ה ונקראים יניקה, עי"ש. אם כן נמצא שגם היניקה דעיבור הוא י"ה מאלהים, וכבר ביאר לנו הרו"ל באורך כאותו שער סדר המשכת המוחין והצלמים באר היטב. והמורם מכללות דבריו שם שבתחילה באין ונמשכין מוחין דעיבור לפרצוף החיצון והם אל"ם, ואח"כ ביניקה נמשך ובא פרצוף החיצון [התיכון] ובו המוחין דעיבור ויניקה שבו שהם אל"ם וי"ה מאלהים, ואז גם פרצוף החיצון דעיבור שלא היה בו כי אם מוחין דאל"ם נתגלה בו היניקה שבו שהוא י"ה מאלהים. וכן על דרך זה בבוא הגדלות האמיתית אזי יבוא בכל בחינותיו דהיינו עיבור יניקה ומוחין, וממילא נגדל גם פרצוף התיכון שהוא היניקה גם הגדלות שבו, וכן על דרך זה פרצוף החיצון עי"ש בדקדוק.

אם כן לפי האמור ענין המשכת המוחין בקדיש אתי שפיר ונכון, והדברים באו כתיקונן וכסדרן, שקודם הקדיש היה בו אל"ם מאלהים, ובב' תיבות יתגדל ויתקדש אנו ממשיכין מוחין דו"ק דיניקה, דהיינו שמות אלהים פשוטים שלמים, והם עיבור ויניקה דיניקה שהם אל"ם וי"ה, ואז פרצוף דעיבור שלא היה בו בתחילה רק אל"ם עתה נתגלה בו גם הי"ה דאלהים שהוא יניקה דעיבור בב' תיבות שמיה רבא. ואם כן בבוא הגדלות האמיתית במ"ב הראשון והשני שבשאר תיבות דקדיש בכל בחינותיו, אזי אח"כ יבואו הגדלות דיניקה בב' אמנים, והכל על סדר שנתבאר שם בשער כ"ד ממש.

ומה ששאל רו"ם בכונת סתם ברכה שכתובות קדשנו במצוותיו וציונו הוא המשכת הל"מ דצלם, ובקיום המצוה ההיא או ההנאה ההיא הוא המשכת הצ'. ולפי דברי שער הכוונות בת"ע הנ"ל היה צריך להיות המשכת הצ' קודם הל"מ ע"כ. * להתיר קושיא זאת צריך אני להעתיק לו

נמשך האור מקיף דהיינו הל"מ דצלם שהם פרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד והחג"ת, ובמצוה עצמה נמשך האור פנימי, דהיינו צ' דצלם שהוא פרצוף החיצון שהוא הנה", ע"כ. ומעתה לפי כל האמור הבנו הדבר על בוריו, ובא הכל מתוקן על מכוננו, דהנה באמת שכל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן, ובברכה שלהם נמשך האור מקיף שהוא הל"מ כמ"ש בשער חיצוניות ופנימיות. אמנם אלו הל"מ אינם הפרטיים המלוכשים ככתב"ד חג"ת דתבונה שעל גבי הנה", רק הם צלמים שלמים שהם מתלבשים בפרצוף הפנימי והאמצעי דתבונה, ובעשית המצוה עצמה נמשך צלם דצ' שלם ובפרטותו יש בו צ' ול' ומ'. ואם כן הכא בברכת הלולב עצמה נמשך האור מקיף, דהיינו צלמים שלמים צלם דמ' דאו"א וצלם דל' דאו"א לפרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד וחג"ת. ואח"כ בעשית המצוה דנטילת לולב נמשך ובא צלם דצ', אמנם אינו בא כולו כאחד רק בכחינת המעשה דנטילה והגענועים בא בחינת הצ', ואח"כ בהקפת המזבח או התיבה בזמנינו זה בא הל' [והמ'] דצלם דצ', ומאי דאתמר הכא שלעולם אור פנימי נכנס קודם באו"א, היינו האור פנימי דצ' ודצלם דל' ודצלם דמ' שבפרטות עצמם האור פנימי שלהם, דהיינו בחינת הצ' הוא נכנס קודם האור מקיף שהם הל"מ, יען שהתחתון שבאימא נכנס תחילה בו"א כידוע, עכ"ל ההעתק אות באות.

ומה ששאל עוד בענין המשכת המוחין דקדיש ודסתם ברכה אם הוא לזו"ן דכללות דכ"ד שעות או אם הם לזו"ן דפרטות דאותו יום אחד או דאותה ברכה וכו', ע"כ. למודעי אני צריך כי כוונת המשכת המוחין דקדיש הוא לזו"ן דפרטות דאותה תפלה דאותו יום, דהיינו לפרצוף הג' בינה דזו"ן דבי"ע, דכל התקונים והמשכות המוחין

ממ"ש אצלי זה כמה שנים בעניין זה ופירשתיו כיד ה' הטובה עלי, וממנו אולי תותר שאלה זאת, והוא במ"ש הרז"ל בדרוש חג הסוכות דרוש ג' וז"ל: כי לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס באחרונה, כי הוא עליון מן הפנימי, ע"כ. וכן כתב בדרוש ה' וז"ל: וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף ולכן וכו', עי"ש. ומזה נולד לי שאלה עמוקה, והוא דצ"ל מ"ש בשער חיצוניות ופנימיות בפרק ב' שבברכת המצוה נמשך האור מקיף ובעשית המצוה נמשך האור פנימי. והנה כבר אמרו דז"ל כל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן. ואם כן נמצא דבתחילה אור מקיף ואח"כ אור פנימי. ואיך יכון מ"ש כאן שקודם נכנס האור פנימי ואח"כ האור מקיף. אכן שכתתי ואראה חכמה תחת השמ"ש וגדולה היא אלי, והוא מה שסידר בסדור שלו בתיבת קונה הכל וז"ל: ועתה יכוין להמשיך ב' צלמי ל' שהם חח"ן בג"ה דת"י דפרצופי חג"ת דכינות דישסו"ת וכו', ולהמשיך הצ' הנ"ל לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף הפנימי דחג"ת שבתוך הנה"י דפרצוף הנה"י וכו', וכ"כ שם בצלם דמלכות עי"ש. מבואר מזה שהמשכת הל"מ אינו לפי המובן שהם חב"ד על גבי חג"ת וחג"ת על גבי הנה"י, אלא שהם צלמים שלמים חב"ד חג"ת נה"י במ' דצלם לבדה [וחב"ד חג"ת נה"י בל' דצלם לבדה] וחב"ד חג"ת נה"י בצ' דצלם לבדה והם ג' צלמים בשוה, ומ"ש אומרים שהל"מ מקיפים והלבשתם בכתב"ד חג"ת דתבונה והצ' בנה"י דתבונה, הוא בכל צלם מג' צלמים הנ"ל הכוללים דחב"ד חג"ת נה"י הנקראים צלם דמ' וצלם דל' וצלם דצ'. וכן מבואר בהקדמת חנוכה ופורים, וז"ל: ולהמשיך צלמי המוחין דמ"ה ודב"ן צלמי ל"מ בברכה, והצלם דצ' במעשה, ע"כ. וכן כתב בהקדמת ברכת העומר וז"ל: ונודע כי בברכה של המצוה

פנימי קודם למקיף

ע'י שע"ר ח"ב שאלה ט"ז (מביא הרא"מ - השפת אמת - צדק ושלוה דף ט' סע"ב ד"ה ומה)
ע'י גם פא"ה ח"ב דף ש' רע"ב (בישן, חידושים וביאורים על הסידור ח"ב, דף ס"ח ע"א - קונה הכל)

צ- (נה"י) פר' היצון (כללי)	ל- (הג"ת) פר' אמצעי (כללי)	מ- (הב"ד) פר' פנימי (כללי)
מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' היצ' דטיפ"ג נטילה/געגועים	צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
נכנס בז"א בעשיית המצוה	נכנס בז"א בברכה - או"מ	נכנס בז"א בברכה - או"מ

נמצא, מה שהרב כתב שאו"פ נכנס לפני המקיף, היינו בפרטי ולא בכללי, כי הפנימי הפרטי (צ' פרטי) נמצא יותר קרוב לז"א (סיום התשובה של הצדק ושלוה), שהרי התבונה (שהיא הטיפה הגופנית, שבו המ' הפרטי בכחב"ד, הל' הפרטי בחג"ת והצ' הפרטי בנה"י - באורך), עומדת ע"ג רישא דז"א, לכן חייב להיות שהפנימי הפרטי יכנס קודם המקיף הפרטי, שהוא יותר גבוה. ויש לציין שגם בתבונה (טיפ"ג) יש ג' פרצופי צ' ול"מ כללים (פנימי, אמצעי וחיצון).

לסיכום, בברכות שמביאים את הל"מ, יש להקדים את הצ' הפרטי דל"מ לפני הל"מ הפרטי דל"מ (שהם בעצם כבר במקומם). וכן במעשה, נכנסים קודם את הצ' הפרטי דצ', ורק לאחר מכן, עדיין במעשה, נשלים את הל"מ הפרטי דצ'.

וכך גם יהיה בתפילה, עד קונה הכל הכנסנו בכלים דז"א את הצ' הפרטי דצ', עד הכתר של או"א (ת"ת דטיפה הגופנית). ואז בהמשך, נביא את המקיפים, וגם שם נקדים את הצ' הפרטי דל"מ (עפ"י פא"ה הנ"ל, יש להכניס אותו בכלים דז"א), ואז נביא את הל"מ הפרטי דל"מ, וכנראה שגם הל"מ הפרטי דצ', "יכנסו לפעולה" (שהרי הם כבר במקומם). וכך תמיד הצ' הפרטי נכנס לפני הל"מ הפרטי, דהיינו דין הקדימה של הצ' הוא דווקא בפרטי ולא בכללי.

הם הנזכרים בפרק ה' משער הנזכר. וכל זה בגבול האצילות. ובי"ע התחתונים יש בהם חו"פ דחיצוניות וחו"פ דפנימיות, וחיצוניות דחו"פ כליות כדמיון כלים בי"ע העליונים דחו"פ שבגבול האצילות, דהיינו ג' כלי בריאה העליונה דחו"פ דמיון כלי הבריאה התחתונה, וכן ביצירה ועשיה, ופנימיות דחו"פ דבי"ע התחתונים דמיון כלים דאצילות העליונה דחו"פ והם תותם מחותם.

ולפי זה מ"ש בקדשנו מוחין דחכמות דאו"א וכו' הוא כך, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דז"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השבח או של התפלה דפנימיות. וּבְקַדְשֵׁנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות לחב"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דז"א דחיצוניות או דפנימיות והם לכח"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות מחב"ד חג"ת

דמוכרח לומר כן כיון דיש ב' המשכות כברוך אתה וכולם הם בחג"ת דז"א, ליכא למימר דלית ביה אלא חד פרצוף אלא ודאי הם ה"פ. וא"כ לא מצינו שנעשה מב' פרקין דחג"ת כלים דכח"ב הפנימיים, ועיין בברכת אבות במלות אלהי אברהם וכו'. א"כ כוונה דג' מ"ב הם בכח"ב דנה"י וחג"ת דחג"ת, ועסמ"ב וג' אהי"ה הם בכח"ב דחג"ת, וק"ל.

ד. וברך פ"ד ע"ב ובקיצור [בגד"מ דף כ"א ע"ג] העמיק יותר דאי הדברים כפשטן מעולם לא מצינו שמוחין דאבא נכנסין בז"א קודם מה שנכנסין מוחין דאימא, ולעולם מוחין דאבא מלובשים בנה"י דאימא. אלא הבנת הדברים עפ"י מ"ש בנה"ש דף נ"ג ול"ה [בגד"מ דף י"ב ע"ד וט"ז ע"ד]. והיוצא מכללות דבריו דלשם* שבגבול האצילות יש אבי"ע דפנימיות מלבישים זה את זה בשוה, ועליהם אבי"ע דחיצוניות מלבישים זה את זה בשוה מראש האצילות עד סופה, וכל אחד מח' עולמות אלו יש בו ה"פ א"א ואו"א וזו"ן, וכל עולם מהם יש בו ג' כלים. ונמצא שז"א דאצילות דאבי"ע דחיצוניות ופנימיות הוא אצילות שבו דחו"פ, וז"א דבי"ע דחו"פ הוא בי"ע שבו דחו"פ, וג' כלים די"ם דאצילות שבו דחו"פ הם הנזכרים בפרק ג' דשער השמות, ובי"ע דז"א דחו"פ עליהם

א' ע"ד

ז. שד"ה: צ"ל כן ג"כ החב"ד הוא בה"פ דאבי"ע דז"א והוא כי בקדשנו וכו' (מכת"י).

ז. שד"ה: צ"ל לכחב"ד (מדפו"י).

ח. שד"ה: מדברי הגהמ"ח ז"ל נראה שמה שאנחנו ממשיכים בתיבות במצותיו וצינו וכו' הוא לז"א דבי"ע דאצילות, והכלים הם דבי"ע הנזכרים בשער השמות פרק ה'. אמנם מריש דרוש ב' דשער חו"פ מוכח להדיא שבי"ע דז"א ששמות עליהם כמו שמות הכלים דבי"ע התחתונים הנזכרים בפרק ה' דשער השמות הוא פרצוף הקטנות דז"א והוא בחינת חיצוניות הז"א כמבואר שם בדרוש א' עי"ש. וזה כבר נמשך להם מתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם. ומה שאנחנו ממשיכים בתיבות קדשנו במצותיו וכו' הוא לבחינת האצילות דאבי"ע דז"א [דאצילות] וכמבואר בנהר שלום [בהקדמת ברכת התורה] שיש בגבול האצילות ט"ז פעמים אבי"ע שהם ס"ד עולמות, נמצא דכל האבי"ע דז"א שאנחנו ממשיכים להם מוחין בתיבות קדשנו במצותיו וכו' עליהם הם דפרק ג' דשער השמות, וכן בי"ע התחתונים שנמשכים להם בתיבות במצותיו וכו' הם אצילות דבי"ע אשר עליהם נעשו מחותם האצילות העליון וכולם אלהות גמור. אבל בי"ע דבי"ע נתקנים בתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם כמ"ש בסידור (מכת"י).

קט"א להשלים החסרון יעו"ש והיע"א :

כ) שאלה זכר שלום [דכ"ז ע"א] זמלך העולם כתב יכוין להעלות כל מוחין דיניקה עם הרפ"ח עד ע"צ ס"ג דל"ק וכו' יעו"ש ל"ל ח"ס עתה מעלים אותם מצי"ע או מהיכל הכזה דבריאה ואת"ל מהיכל הכזה כסדר הידוע ח"כ אינתי עלו עד היכל הכזה כי צק"ש דשחרית שעולים מהיכל הכזה דבריאה כבר מקודם בקרבנות וזמירות ויולר בעליון אותם עד היכל הכזה דבריאה וסדר זה אינו בצרכי :

תשובה ע"י כונת עשיית המלוא ובצרכי נוצר הרפ"ח מצי"ע ומעלה אותם עד היכל הכזה דק"ק דבריאה ובמלת צרוך אתה כי אלהינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג חילוקיות או"ח ובמלך העולם מעלה מוחין דיניקה והצורקים שביכל הכזה עד ע"צ ס"ג דל"ק ומזדווגים וכו' ונחקנים וממשיך אותם ע"י זווג פלימות או"ח לזוין מכרס"ג שד"ה יל"י :

א"ה גם נראה לומר שבאמירת ברוך אתה ה' עולים ממילא כל הבורחים ער היכל ארבה דק"ק דבריאה דאליכ מה נאמר גבי ק"ש דקרבנות וק"ש שעה"מ דשם לא יש סדר עלייה היכלות כמו ק"ש דשחרית ואנחנו סכונים באחד להעלותם מהיכל אהבה ואינתי עלו דשם סוכרח לומר שעולים ממילא ובק"ש דערבית לא קשה סודי כי שם נרמו עליותם בהיכלות שנוכרו בערבית יעו"ש ובברכת אשר בדברו וכן ברכה שבברוך שאמר צ"ל כמ"ש ועיין פתח עינים [ר"י ע"א] שעמד בזה וז"ל בענין ק"ש וקרבנות צ"ל דכבר כתבנו דבמלת ש"מ יברר רפ"ח מהיכל אהבה דבריאה וכו' בנזק אינתי עלו וגם המלכות סחי עלתה שם הלא עדיין מלכות דאצי' שירדה לברר לא עלתה דבריאה וכן עדין צ"ל כבירור רפ"ח בברכות השחר וכן בק"ש דערבית וקשעיה שאין בהם סדר עליות העולמות ובערבית דחול אפשר שעולים בהזכרת ההיכלות ואפ"ל שבברכות השחר וק"ש דקרבנות וכן כל ק"ש עולים הבורחים מבי"ע חבף ממילא בק"ש באמרן שמע ישראל ובברכות באמרן ברוך אתה ה' וזה ע"י כח הנמשך תחלה מלמעלה

פניג חיצון ראויא שהוא דחיות תדירי שנעשה ממילא יעו"ש"ב והיע"א :

כא) שאלה למכ הידים דוקא חייבים נטילת כן בשינוי כן כשנכנס לבית הכסא ולא כרגלים וכלא כיוכ ראוי שגם כרגלים יתחייבו נטילת שצבם אחיות החילונים יותר מהידיים :

תשובה צע"ח שער כ"ז פ"ג כתב וז"ל ולכן שורש הדינין בזרועות שכם סוד מנלפ"ך כפולות צימין וצשמאל והדינים יש לכס כי מקומות כזו' צלדלר ולחד מהם כולו הזרוע וזכו כפעם שהקלי נאחזת שם תמיד וז"ס נטילת ידיים ע"כ. ממ"ש נאחזת בידיים תמיד וז"ס נטילת ידיים משמע שדוקא בידיים נאחזים ולא בשאר הגוף וברגלים אך זה אי"א שהרי כתב והדינין יש לכס כי מקומות כזו' צלדלר [דקמ"ז ע"א] ושם סדרו שעה קול שוקי ידיים ורגלים ח"כ גם כרגלים נאחזים ולמה אי"ל נטילת ולי"ע כיצ"ל :

א"ה יניקת החיצו"ר בין מהידיים בין מהרגלים וכמ"ש בשער ר"א פ"ב וז"ל דע כי הקליפה יניקתה הוא מסוף האצבעות בין בצפרני ידיו בין בצפרני רגליו וע"כ בקנה האדם מסמטתו בבקר בגילה כבר שרתה רוח רעו. עליהם וצריכים נפשי שחרית ע"כ וקשה דהתחזק בתרתו ומסיים בהרא"י וכמו כן כתב בש"הכ"ו [ר"ף א' ע"ר] יעו"ש אך בש"הכ"ו דרוש חיקון חצות [דנ"ח ע"ב] כתב וז"ל בענין קומו מהמטה בח"ל אחר שיפחד וינקה גופו וירחץ פניו ידיו ורגליו וכו' ע"כ תרי טבואר שגם רגליו צריכים נטילה וכ"כ הרב אביגדור על דברי הרב בש"הכ"ו לעיל וכ"כ הרמב"ם בפ"ד מהלכות הפלה וז"ל אבל שחרית דוחץ פניו ידיו ורגליו ואח"כ מתפלל ע"כ אך הראב"ד השיגו בזה ועיין בכ"ס שם וכתב בש"סן ששון על ש"הכ"ו [ר"א אות כ"ד] כי מ"ש בדרוש חצות וגם רגליו אינו לחיובא אלא לנקיין בעלמא ואשמעינן שמתר לעשות כן וכמ"ש סדן בכ"ס לסכנת הראב"ד יעו"ש אבל כאן בדרוש שאנו בו שהוא עיקר החיוב ועיקר נפשי לא הוכר רגליו דאינו חיוב עכ"ל אך עדיין קשה כיון שעיקר הניקה היא ג"כ מברגלים